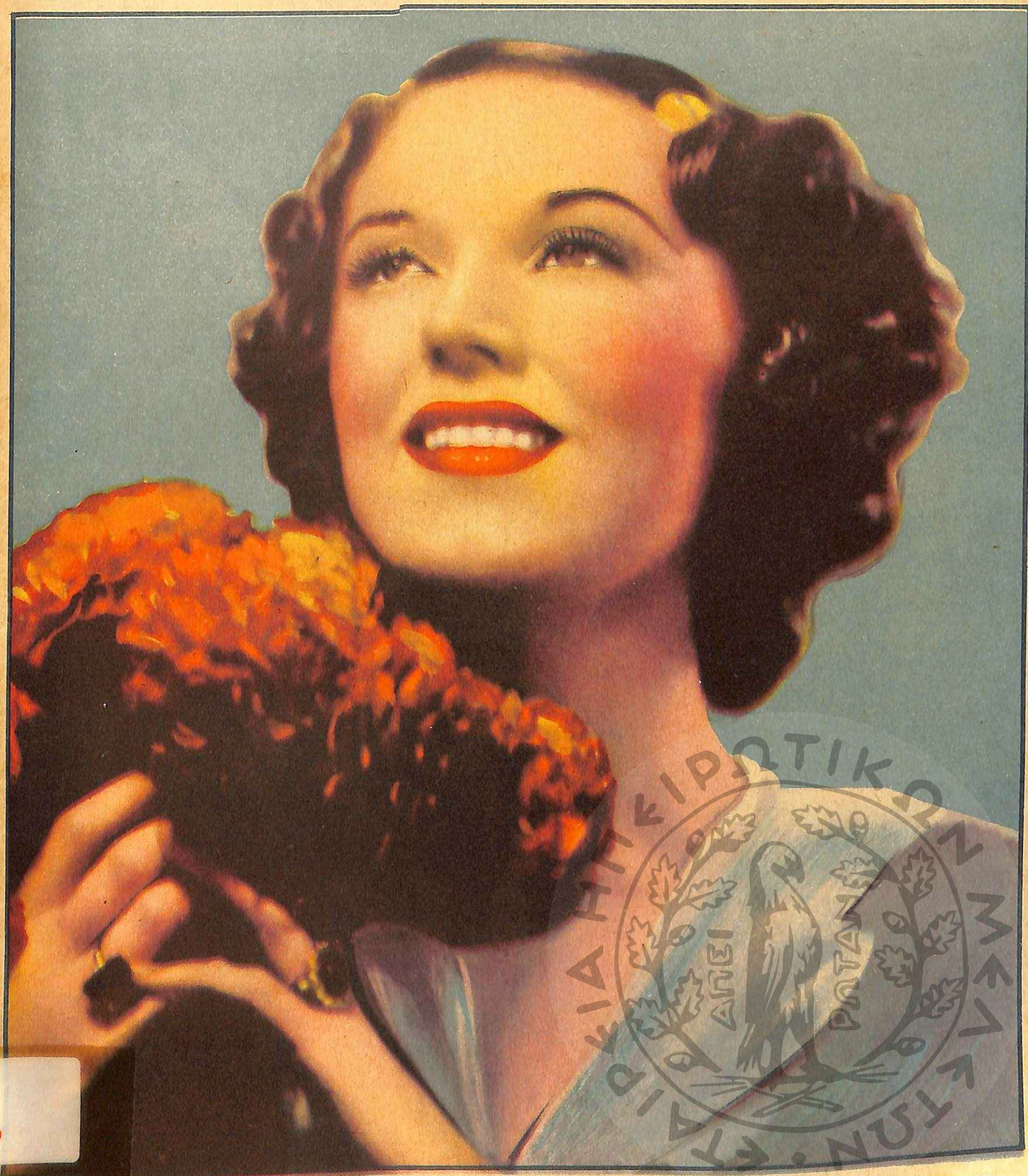

ΕΒΔΟΜΑΣ

«...Ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι οἱ λαοὶ δὲν ἔμπορουν νὰ ἀναπτύξουν μεγάλον μορφωτικὸν πολιτισμὸν χωρὶς νὰ προηγηθῇ βαθὺ θρησκευτικὸν αἰσθημα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὰς συστάσεις τοῦ πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς Θεσσαλονίκης).

■ ■

«...Θὰ σὰς ζητήσω ἀκόμη καὶ θυσίες καὶ στερήσεις γιὰ νὰ κάμωμεν τὴν Ἑλλάδα πολιτισμένην καὶ μεγάλην. Ἔτσι σ' αὐτὸν τὸν δρόμον ποὺ ἀνοίγεται λαμπρὸς μπροστά σας θὰ προχωρήσουμε ὅλοι μαζί με τὸν Βασιλέα μας ἐπὶ κεφαλῇ καὶ θὰ φθάσουμε στὸ τέρμα.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς 25ης Ὀκτωβρίου εἰς τὸ συλλαλητήριον τῆς Θεσσαλονίκης).

«ΤΟΠΟ ΣΤΑ ΝΕΙΑΤΑ».

Ἐνα ἀληθινὰ ὠραῖο ἔργο, ἀνέβασε τὴν περασμένη ἐβδομάδα ὁ θίασος Ἀλίκης-Μουσούρη στὸ κομψὸ θεάτρο τοῦ τῆς ὁδοῦ Ἐδουάρδου ΛΩ. Ἐνα ἔργο ποὺ ἀργήσῃ μὲν, ἀλλ' ἤλθῃ ἐπὶ τέλους, ὑστερ' ἀπὸ τόσας κακοτυχίες, ποὺ πέρασε ὁ καλὸς θίασος φέτος, ὑπὸ ἔποψιν ἔργων.

Συγγραφεὶς τοῦ ὁ γνωστὸς Οὐγγρὸς κωμωδιογράφος Φοντόρ καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς μας κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος. Λέμε συγγραφεὶς — καὶ ἄς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ Φοντόρ τὴν αὐθερεία... — γιὰτὶ ὁ κ. Ξενόπουλος δὲν ἔκανε μιά ἀπλή διασκευὴ ἀλλὰ μιά ἀναδημιουργία.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου μὲ δυὸ λόγια:

Ἐνας νεῆζων γυμνασιάρχης, κάμνει νὰ τὸν ἐρωτευθοῦν τρελλὰ ὅλες οἱ μαθήτριες τῆς τελευταίας τάξεως. Περισσότερο ἀπ' ὅλες ὅμως ἡ Καίτη Ζάντλιν (Ἀλίκη). Τὸ σκάνδαλο εἶναι μεγάλο καὶ ξεσπᾷ ὁλόκληρο σχεδὸν εἰς βάρος τῆς δυστυχούς Καίτης. Ὅλα ὅμως διορθώνονται καὶ ἡ Καίτη θὰ ἐπαίρνῃ τὸν γυμνασιάρχην τῆς. Ἐπεμβαίνει ὅμως ἕνας γηραιὸς καθηγητῆς, ποὺ εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς λογικῆς (Νέξερ) τύπος πολὺ χαριτωμένος, ὁ ὁποῖος πείθει τὴν Καίτη ν' ἀφήσῃ τὸν τρελλὸ τῆς ἔρωτα κατὰ μέρος καὶ νὰ πάῃ στὸν νέο ποὺ τῆς ταίριαζε καὶ ποὺ τῆς εἶχαν βρῇ οἱ γονεῖς τῆς.

Ὅλα αὐτὰ, μέσα σὲ ἀτελείωτα καὶ ὠραιότατα κωμικὰ ἐπεισόδια, ποὺ κάμνουν τὸ ἔργο ἐξαιρετικὰ ἀπολαυστικόν.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Τί πρὸς τὸ θε...αθῆναι
προσφέρουν αἱ Ἀθῆναι.

ἈΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Βαθεῖα μέσ' τὴν συνείδηση
κάθε ἀνθρώπου ἀδέκαστου,
ὁ Ἀργυρόπουλος εὐθὺς
θεωρεῖται καταδικασθεὶς:
ποὺ διαφημίζει ἀσύστολα...
τοὺς «Ἀνδρες...τῆς γυναίκας του!»

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ

Δήλωσις τοῦ «Βασιλικοῦ»
διὰ τοῦ ραδιοφωνικοῦ:

Ἔχει μεγάλην ζήτησιν
«Ἰουλιέττα καὶ Ρωμαῖος»:
διώχνομε ἐμεῖς τοὺς θεατὰς
ποὺ ἔρχονται δ...ρομαῖως,
ἀλλὰ ἐνῷ ὁ θυρωρὸς
τοὺς κλείνει τὸ πορτὶν
ὥσάν... Ρωμαῖοι αὐτοὶ πηλοῦν
ἀπάνω στὸ μπαλκόνι!
Χειροκροτοῦν οἱ θεαταὶ
δεκαεφτά ταμπλό...
χειροκροτοῦν ἐπίπλοση...
χειροκροτοῦν μιμπλό...
χειροκροτοῦνται φροντιστά,
κουρεῖς, ἡλεκτρολόγοι...
καὶ πάει τὸ χειροκρότημα
ἀράδα - κομπολόγι....

Υστερὰ ἀπ' τὴν σπατάλη αὐτῇ,
δὲν θέλει—δὰ καὶ ρώτημα:
δὲν μένει γιὰ τοὺς ἡθοποιούς
οὔτε ἶχνος... χειροκρότημα!

ΑΛΙΚΗΣ

Φίλος ἀκαδημαϊκὸς
—μάθατε τὰ μαντάτα;—
ἔπαψε πιά τὰ «ῶφ!» καὶ «ῶφ!»
σὰν νάρθε ἀπ' τὸν Βορονώφ—
καὶ σφριγηλὸς ἀναφωνεῖ
εὐθύς: «Τόπο στα νειάτα!».

ΟΛΥΜΠΙΑ

Ὡρα τετάρτη πρωΐνῃ:
Τὰ μάθατε τὰ νέα;
Τὰ πάντα ἔκανονίσθησαν
καὶ συμφωνίες ἐκλείσθησαν
καὶ θάχωμε στὰ «Ὀλύμπια»
τὸν θίασον Πρινέα!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

III «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Πέρασε πιά ὀριστικά ἡ ἐποχὴ τῶν ἐξετάσεων. Ὅσοι μπόρεσαν νὰ περάσουν καλὰ τὰ κατάφεραν. Ὅσοι ἔμειναν ἔξω τοῦ Νυμφῶνος... καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὑγεία!

Πάντως ὅμως, τὰ μαθήματα συνεχίζονται τακτικά, μὲ τὸ πρακτικὸ σύστημα τῶν λογοπαϊκτικῶν ἐρωτήσεων ποὺ ὑπέδειξεν ἡ «Ἐβδομάς» ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐνδεδειγμένον γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ τέρψῃ συγχρόνως τοὺς μαθητάς, καὶ τοὺς παλμπαιδας!

Παρακολουθήσατε ἕνα μάθημα.

Ἐρώτησις.— Πι εἶναι ἐκεῖνος ποὺ παθαίνει ἀπὸ τὸ ψῦχος;

Ἀπάντησις.— Ψυχοπαθής!

Μόλις τὸ διαβάξῃ αὐτό, ὁ δυστυχὴς ἀναγνώστης μεταβάλλεται παραχρῆμα εἰς ψυχο...παθῆ— ἀπ' τὸ ψῦχος τοῦ καλαμπουριοῦ!

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ἐκεῖνος ποὺ τρώγει στὸ ρεστοράν τοῦ Μουσείου;

Ἀπάντησις.— Μουσοτραφής!

Οἱ πελάται τοῦ ρεστοράν ἀπειλοῦν νὰ μπούκοτάρουν τὸ κατάστημα ἂν δὲν λυντσαριστῇ ὁ συντάκτης τῆς παρούσης στήλης... ποὺ δὲν εἶναι στήλη ἀλάτος ἀλλ' ἀνάλατος!

Ἐρώτησις.— Ποιὰ εἶναι ἡ χώρα δὲν ποὺ ὁ Ἀραβὶ πάλε στήνει καυγὰ στοὺς Ἀγγλους;

Ἀπάντησις.— Παλαιστίνη!

Κατόπιν τῆς τελευταίας αὐτῆς φρικᾶς λεότητος ποὺ ἀπετόλμησεν ὁ ἀδιόρθωτος συντάκτης τῆς στήλης, τὸ πλῆθος σπεύδει νὰ τὸν κατακρεουργήσῃ. Ἀτυχῶς ὅμως, τὸ τέλος τοῦ δὲν εἶναι ὀριστικὸν γιὰτὶ τὸ «κακὸ σκυλὶ δὲν ἔχει ψόφο».

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται ἐκεῖνος ποὺ ζῇ μὲ ἑπτὰ βαθμοὺς ψῦχος ὑπὸ τὸ μηδέν;

Ἀπάντησις.— Ἐφτάψυχος!

Ἐφτάψυχος εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ συντάκτης τῆς στήλης ποὺ διεκδικεῖ δάφνας συνερ... γάτου!

Μποῦζι!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ.

ΔΙΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ.

Τὰ δύο νέα μας ἀριστουργήματα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΑΡΥΦΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.10.85

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

—Άρχισα νὰ παίρνω μαθήματα γιὰ νὰ μάθω τὴν Ἑσπεράντο.

—Κάνεις πολὺ καλὰ, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις μιὰ ξένη γλῶσσα μόνον στὸν τόπο τῆς μαθαίνεται καλὰ!

■ ■

ΓΑΜΒΡΟΣ... ΕΥΡΗΜΑ

Ἄν. Ν. ἔχει μιὰ κόρη σὲ ἥλικία παντρείας, ἀλλὰ τρομερὰ ἄσχημη.

—Δέχομαι συγγαρητήρια, φίλε μου, εἶπε προχθὲς σ' ἕνα γνωστό του. Βοήθα γαμπρό!

—Ἀλήθεια; Εἶναι νέος, ὡραίος, πλούσιος;...

—Κατὶ καλλίτερο, φίλε μου...Εἶνε μύωψ!

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΠΗΓΑΙΝΕ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

—Δουκὸν, Πέτρο, διασκεδάσεις καλὰ στὸ θέατρο;

—Καὶ τί ὥρα ἤθελες νὰ διασκεδάσω; Τὸ διάλειμμα κράτησε μόνον 5 λεπτά.

■ ■

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΡΙΑ

—Μαὰ τί ὡραῖο ὄνειρο ποὺ εἶδα!

—Τί παιδί μου;

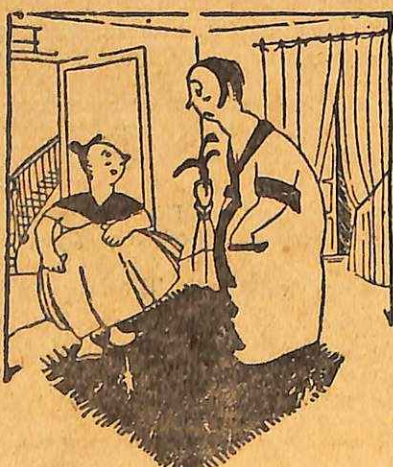
—Μὰ ἦσουν καὶ σὺ μαζί καὶ δὲν ξέρεις;

■ ■

ΠΟΙΗΤΗΣ ΜΕ ΤΑΛΑΝΤΟ

—Αὐτὸς ἐκεῖ κάτω, λέει πὼς εἶναι ποιητής, ἀλλὰ δὲν γράφει ποτέ του ποιήματα.

—Ε, τότε θὰ εἶναι ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους!

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ κυρία (ποὺ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν κηδεία μιᾶς φίλης τῆς).— Ἐστὶ εἶναι ὁ κόσμος, καλὴ μου Μαρία... Ὅλα τὰ σκεπάζει τὸ χῶμα...

Ἡ ὑπηρέτρια.— Ἀλήθεια, κυρία! Τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα ξεσκονίζω, κι' ὅλα εἶναι πάντα γεμάτα χῶματα...

Ἡ κασετίνα μὲ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Δαρῶ πὼς μόνον ἐγὼ πρόσεξα τὸ ἀδιόρατο ἀνοιγοκλείσιμο τῶν βλεφάρων ποὺ πρόδωσε τὴν συγκίνηση τοῦ Ρολάν Μελέν, ὅταν ὁ Μωρίς Βερζέ τοῦ ἔθεσε τὴν ἐρώτηση.

Ἐμεινε γιὰ καμποσά λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκίνητος, σάν νὰ συγκέντρωνε τίς ἀναμνήσεις τοῦ κι' ὕστερα ἀποκρίθηκε μὲ ἥρεμο τόνο:

—Ὁχι, κύριε... Ποτέ δὲν εἶχα τὴν εὐχαρίστηση νὰ συναντήσω τὸν ἀδελφόν σας, οὔτε στὸ Ρίο, οὔτε στὸ Μάττο-Γκρόσο. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μόνον μερικὸς μῆνες ἔμεινα ἐκεῖ. Τὰ ταξίδια μου μὲ παρέσυραν πρὸς βορρᾶν τῆς Βραζιλίας.

Μεσολάβησε σιωπὴ κι' ὕστερα ὁ Ρολάν ρώτησε μὲ εὐγενικό ἐνδιαφέρον:

—Καὶ ποτέ δὲν εἶχατε πιά εἰδήσεις του;

—Τὸ τελευταῖο τοῦ γράμμα χρόνολογούταν ἀπ' τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1928... Δὲν χωρεῖ πιά καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θά-χῃ πεθάνει.

Ἡμῶστεν ἐκεῖ πέντε φίλοι, καλεσμένοι ἀπὸ τὸν Ζοφρούα, γιὰ κηνήγι. Ὑστερα ἀπ' τὸ γεῦμα, ξαναπήραμε τὰ ντουφέκια μας, σφουρίξαμε τὰ σκυλιὰ μας καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ δάσος.

Ἐγὼ δὲν ἔκανα βῆμα μακριὰ ἀπ' τὸν Ρολάν, παραξενεμένος ἀπ' τὴν στάση του. Παράξενος τύπος, ὁ φίλος μου! Ἀπὸ μικρὸ παιδί, εἶχε τὴν μανία τῶν ταξιδιῶν. Ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔβλεπες στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφον, ξαφνικά, τὴν ἐπομένη, ἐρχόταν νὰ σὲ ἀποχαιρετήσει γιὰτὶ ἔφευγε γιὰ τὰ θησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ ἢ γιὰ τὸ Νιβέτ!

Ὁ Ρολάν δὲν μοῦ εἶπε λέξη ἐκείνη τὴ μέρα. Μόνον μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου, ἐπιστρέφοντας στὸ Παρίσι, μὲ ρώτησε:

—Πολὺν καιρὸ γνωρίζεις τὸν Μωρίς Βερζέ;

—Τὸν συνάντησα δυὸ-τρὶς φορές. Εἶναι ὑπάλληλος σ' ἕνα ἐμπορικό οἶκο.

—Εἶναι πλούσιος;

—Τὸν μισθὸ τοῦ ἔχει μόνον κι' ἕνα σωρὸ οἰκογενειακὰ βάρη...

Ὅταν φθάσαμε στὴν πόρτα τοῦ, ὁ φίλος μου μὲ ρώτησε:

—Βιάζεσαι νὰ κοιμηθῇς;

—Διόλου.

—Τότε ἔλα ἀπάνω νὰ τὰ ποῦμε λίγο, πίνοντας κανένα ποτηράκι.

■ ■

Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, μόνος του ἄρχισε τὴν ἱστορία του:

—Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὑπῆρχαν στὸ Οὐρουγκου, τῆς Ἑπικρατείας τῆς Μπάγια, δυὸ φουκαράδες τῆς ἰδίας ἐθνικότητος, ὁ ἕνας ὀνομαζόταν Ρολάν Μελέν, ὁ «Ρὸλ» κι' ὁ ἄλλος ὁ «Τάδες» —ἀπ' τὴν μανία ποὺ εἶχε νὰ μὴν λήθῃ ὀνόματα παρὰ μόνον: «ὁ Τάδες ἔκανε αὐτό... ὁ Τάδες πάει ἐκεῖ...» Ἀπὸ τὸ ζῶσαμε; Ἀπὸ ἕνα τίποτα. Τὴν ἡμέρα, ἐπισκευάζαμε γραφομηχανὲς ἢ πουλούσαμε ὅπλα σὲ τιμὴ εὐκαιρίας. Καλὸς σύντροφος ἦταν ὁ «Τάδες», ἔπαυρε ὅμως γρήγορα φωτιά. Οἱ δυστυχίες εἶχαν χαλάσει τὸν χαρακτήρα του. Μέσα σὲ τρία χρόνια ποὺ βρισκόταν στὴν Βραζιλία, ἀντὶ νὰ κἀνὴν περιουσία

ὅπως ἦταν ὁ ἀρχικὸς τοῦ σκοπός, εἶχε ξοδέψει καὶ τὸ μικρὸ τοῦ κεφάλαιο. Ἦταν ἕνας νέος ποὺ μὴ ἔχοντας νὰ χάσῃ τίποτα, ἦταν πρόθυμος νὰ διακινδυνεύῃ τὰ πάντα. Γιὰ νὰ εἶμαι εὐλικρινὴς κι' ἐγὼ δὲν πῆγαινα πίσω.

Μιὰ νύχτα, μέσα σ' ἕνα μπάρ, εἶδαμε ἕνα τυχοδιώκτη νὰ ἀραδιάζῃ ἀπάνω στὸ τραπέζι τρία διαμάντια σάν φουντούκια: νοιώσαμε ζαλάδα.

Ὁ τυχοδιώκτης εἶπε πὼς ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε νὰ κἀνὴν τὴν τύχη του, ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ Μάττο-Γκρόσο. Ὁ ἴδιος εἶχε περάσει ποτάμι, δάση, εἶχε ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῶν θηρίων καὶ τῶν Ἰνδῶν τοῦ Ἀμαζονίου. Εἶχε βρῇ χρυσάφι νὰ γεμίσῃ βαγόνια ὁλόκληρα, προτίμησε ὅμως νὰ πάρῃ τὰ διαμάντια γιὰτὶ ἦσαν πιὸ εὐκολομετακόμιστα.

Μόλις γυρίσαμε στὴν τρώγλη μας, ὁ «Τάδες», ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ, ἀπλώσε ὅλους τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες ποὺ εἶχε ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, εἶχαμε ξεπουλήσει τὸ μαγαζί μας... καὶ δρόμο γιὰ τὴν χώρα τῶν ἀδαμάντων!

Εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ πῶ πόσο βάρησε τὸ ταξίδι μας. Ἀς ποῦμε, δυὸ χρόνια. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πηγαίναμε πεζή, γιὰτὶ τὰ οἰκονομικά μας ἦσαν πολὺ περιορισμένα.

Μῆνες ὁλόκληρους προχωροῦσαμε ἐπάνω σὲ ἔρημα ὁροπέδια ἢ διασχίζαμε ἀπέραντα δάση, ὀδηγοῦμενοι μονάχα ἀπ' τὴν πυξίδα μας, Τρεφόμεσταν μὲ φρούτα.

Σταματήσαμε στὴν Πάλμα, στὴν Τραϊρά, στὴν Γκόγια. Στὴν τελευταία πόλη μέναμε ἕξη μῆνες, ἐργαζόμενοι δεκαπέντε ὥρες τὴν ἡμέρα καὶ σιτιζόμενοι μιλρέις (χρήματα) μέσα σ' ἕνα παληοπάπουτο ποὺ μὲς χρησίμευε γιὰ χρηματοκιβώτιο. Ἡ μεγάλη ἐξόρμησή θ' ἀρχίζε. Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμασθῶμε, ν' ἀγοράσουμε ρούχα, κονσέρβες, φάρμακα καὶ πρὸ παντός μοντέρνα ὅπλα μὲ ἀφθονὰ φυσιγγία.

Μιὰ αὐγὴ ξεκινήσαμε...

Ὁ τυχοδιώκτης δὲν εἶχε πῆ ψέμματα. Στὶς ὄχθες τοῦ Ταπαγκὸς βρήκαμε χρυσάφι ἀνακατεμένο μὲ ἄμμο. Ἡ ποσότης τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἦταν ἐλάχιστη, γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προχωρήσουμε παρὰ πάνω.

Φτιάξαμε μιὰ πτόγκα καὶ τὴν ρίξαμε στὸν ποταμὸ. Ὁχτὸ μῆνες ταξιδεύαμε ἀπάνω στὸ ποτάμι, διώχνοντας τοὺς κροκοδείλους μὲ τὰ κουτιά μας—γιὰτὶ ἦσαν τόσοι πολλοὶ ποὺ δὲν μᾶς ἄφηναν νὰ προχωρήσουμε.

Μιὰ μέρα ἕνα μεγάλο φεῖδι ἔπεσε πάνω ἀπὸ ἕνα κλαδί στὸν ποταμὸ, κολύμπησε πρὸς τὸ μέρος μας, ἀναποδογύρισε τὴν πτόγκα μας καὶ χάσαμε τὰ ὅπλα μας—τὰ φυσιγγία, τὴν χρυσόσκονη ποὺ εἶχαμε μαζέψει. Μόνον ἕνα ντουφεκι ποὺ εἶχα περασμένο στὸν ὄμο μου μᾶς ἔμεινε.

Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη, χάσαμε πιὸ κάθε ἐλπίδα νὰ πλουτίσουμε καὶ δὲν σκεπτόμασταν παρὰ μονάχα πὼς θὰ φθά-

τὰ διαμάντια :: ΤΟΥ ΣΤΑΝ ΡΟΤΖΕΡ

ναμε τὸ γρηγορότερο σὲ μιὰ πόλη, γιὰ νὰ σώσουμε τὴν ζωὴ μας.

Ἦταν ἕνας νέος ποὺ μὴ ἔχοντας νὰ χάσῃ τίποτα, ἦταν πρόθυμος νὰ διακινδυνεύῃ τὰ πάντα. Γιὰ νὰ εἶμαι εὐλικρινὴς κι' ἐγὼ δὲν πῆγαινα πίσω.

Μιὰ νύχτα, μέσα σ' ἕνα μπάρ, εἶδαμε ἕνα τυχοδιώκτη νὰ ἀραδιάζῃ ἀπάνω στὸ τραπέζι τρία διαμάντια σάν φουντούκια: νοιώσαμε ζαλάδα.

Ὁ τυχοδιώκτης εἶπε πὼς ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε νὰ κἀνὴν τὴν τύχη του, ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ Μάττο-Γκρόσο. Ὁ ἴδιος εἶχε περάσει ποτάμι, δάση, εἶχε ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῶν θηρίων καὶ τῶν Ἰνδῶν τοῦ Ἀμαζονίου. Εἶχε βρῇ χρυσάφι νὰ γεμίσῃ βαγόνια ὁλόκληρα, προτίμησε ὅμως νὰ πάρῃ τὰ διαμάντια γιὰτὶ ἦσαν πιὸ εὐκολομετακόμιστα.

Μόλις γυρίσαμε στὴν τρώγλη μας, ὁ «Τάδες», ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ, ἀπλώσε ὅλους τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες ποὺ εἶχε ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, εἶχαμε ξεπουλήσει τὸ μαγαζί μας... καὶ δρόμο γιὰ τὴν χώρα τῶν ἀδαμάντων!

Εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ πῶ πόσο βάρησε τὸ ταξίδι μας. Ἀς ποῦμε, δυὸ χρόνια. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πηγαίναμε πεζή, γιὰτὶ τὰ οἰκονομικά μας ἦσαν πολὺ περιορισμένα.

Μῆνες ὁλόκληρους προχωροῦσαμε ἐπάνω σὲ ἔρημα ὁροπέδια ἢ διασχίζαμε ἀπέραντα δάση, ὀδηγοῦμενοι μονάχα ἀπ' τὴν πυξίδα μας, Τρεφόμεσταν μὲ φρούτα.

Σταματήσαμε στὴν Πάλμα, στὴν Τραϊρά, στὴν Γκόγια. Στὴν τελευταία πόλη μέναμε ἕξη μῆνες, ἐργαζόμενοι δεκαπέντε ὥρες τὴν ἡμέρα καὶ σιτιζόμενοι μιλρέις (χρήματα) μέσα σ' ἕνα παληοπάπουτο ποὺ μὲς χρησίμευε γιὰ χρηματοκιβώτιο. Ἡ μεγάλη ἐξόρμησή θ' ἀρχίζε. Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμασθῶμε, ν' ἀγοράσουμε ρούχα, κονσέρβες, φάρμακα καὶ πρὸ παντός μοντέρνα ὅπλα μὲ ἀφθονὰ φυσιγγία.

Μιὰ αὐγὴ ξεκινήσαμε...

Ὁ τυχοδιώκτης δὲν εἶχε πῆ ψέμματα. Στὶς ὄχθες τοῦ Ταπαγκὸς βρήκαμε χρυσάφι ἀνακατεμένο μὲ ἄμμο. Ἡ ποσότης τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἦταν ἐλάχιστη, γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προχωρήσουμε παρὰ πάνω.

Φτιάξαμε μιὰ πτόγκα καὶ τὴν ρίξαμε στὸν ποταμὸ. Ὁχτὸ μῆνες ταξιδεύαμε ἀπάνω στὸ ποτάμι, διώχνοντας τοὺς κροκοδείλους μὲ τὰ κουτιά μας—γιὰτὶ ἦσαν τόσοι πολλοὶ ποὺ δὲν μᾶς ἄφηναν νὰ προχωρήσουμε.

Μιὰ μέρα ἕνα μεγάλο φεῖδι ἔπεσε πάνω ἀπὸ ἕνα κλαδί στὸν ποταμὸ, κολύμπησε πρὸς τὸ μέρος μας, ἀναποδογύρισε τὴν πτόγκα μας καὶ χάσαμε τὰ ὅπλα μας—τὰ φυσιγγία, τὴν χρυσόσκονη ποὺ εἶχαμε μαζέψει. Μόνον ἕνα ντουφεκι ποὺ εἶχα περασμένο στὸν ὄμο μου μᾶς ἔμεινε.

Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη, χάσαμε πιὸ κάθε ἐλπίδα νὰ πλουτίσουμε καὶ δὲν σκεπτόμασταν παρὰ μονάχα πὼς θὰ φθά-

ναμε τὸ γρηγορότερο σὲ μιὰ πόλη, γιὰ νὰ σώσουμε τὴν ζωὴ μας.

Ἦταν ἕνας νέος ποὺ μὴ ἔχοντας νὰ χάσῃ τίποτα, ἦταν πρόθυμος νὰ διακινδυνεύῃ τὰ πάντα. Γιὰ νὰ εἶμαι εὐλικρινὴς κι' ἐγὼ δὲν πῆγαινα πίσω.

Μιὰ νύχτα, μέσα σ' ἕνα μπάρ, εἶδαμε ἕνα τυχοδιώκτη νὰ ἀραδιάζῃ ἀπάνω στὸ τραπέζι τρία διαμάντια σάν φουντούκια: νοιώσαμε ζαλάδα.

Ὁ τυχοδιώκτης εἶπε πὼς ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε νὰ κἀνὴν τὴν τύχη του, ἔπρεπε νὰ πάῃ στὸ Μάττο-Γκρόσο. Ὁ ἴδιος εἶχε περάσει ποτάμι, δάση, εἶχε ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῶν θηρίων καὶ τῶν Ἰνδῶν τοῦ Ἀμαζονίου. Εἶχε βρῇ χρυσάφι νὰ γεμίσῃ βαγόνια ὁλόκληρα, προτίμησε ὅμως νὰ πάρῃ τὰ διαμάντια γιὰτὶ ἦσαν πιὸ εὐκολομετακόμιστα.

Μόλις γυρίσαμε στὴν τρώγλη μας, ὁ «Τάδες», ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ, ἀπλώσε ὅλους τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες ποὺ εἶχε ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, εἶχαμε ξεπουλήσει τὸ μαγαζί μας... καὶ δρόμο γιὰ τὴν χώρα τῶν ἀδαμάντων!

Εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ πῶ πόσο βάρησε τὸ ταξίδι μας. Ἀς ποῦμε, δυὸ χρόνια. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πηγαίναμε πεζή, γιὰτὶ τὰ οἰκονομικά μας ἦσαν πολὺ περιορισμένα.

Μῆνες ὁλόκληρους προχωροῦσαμε ἐπάνω σὲ ἔρημα ὁροπέδια ἢ διασχίζαμε ἀπέραντα δάση, ὀδηγοῦμενοι μονάχα ἀπ' τὴν πυξίδα μας, Τρεφόμεσταν μὲ φρούτα.

Σταματήσαμε στὴν Πάλμα, στὴν Τραϊρά, στὴν Γκόγια. Στὴν τελευταία πόλη μέναμε ἕξη μῆνες, ἐργαζόμενοι δεκαπέντε ὥρες τὴν ἡμέρα καὶ σιτιζόμενοι μιλρέις (χρήματα) μέσα σ' ἕνα παληοπάπουτο ποὺ μὲς χρησίμευε γιὰ χρηματοκιβώτιο. Ἡ μεγάλη ἐξόρμησή θ' ἀρχίζε. Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμασθῶμε, ν' ἀγοράσουμε ρούχα, κονσέρβες, φάρμακα καὶ πρὸ παντός μοντέρνα ὅπλα μὲ ἀφθονὰ φυσιγγία.

Μιὰ αὐγὴ ξεκινήσαμε...

Ὁ τυχοδιώκτης δὲν εἶχε πῆ ψέμματα. Στὶς ὄχθες τοῦ Ταπαγκὸς βρήκαμε χρυσάφι ἀνακατεμένο μὲ ἄμμο. Ἡ ποσότης τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἦταν ἐλάχιστη, γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προχωρήσουμε παρὰ πάνω.

Φτιάξαμε μιὰ πτόγκα καὶ τὴν ρίξαμε στὸν ποταμὸ. Ὁχτὸ μῆνες ταξιδεύαμε ἀπάνω στὸ ποτάμι, διώχνοντας τοὺς κροκοδείλους μὲ τὰ κουτιά μας—γιὰτὶ ἦσαν τόσοι πολλοὶ ποὺ δὲν μᾶς ἄφηναν νὰ προχωρήσουμε.

Μιὰ μέρα ἕνα μεγάλο φεῖδι ἔπεσε πάνω ἀπὸ ἕνα κλαδί στὸν ποταμὸ, κολύμπησε πρὸς τὸ μέρος μας, ἀναποδογύρισε τὴν πτόγκα μας καὶ χάσαμε τὰ ὅπλα μας—τὰ φυσιγγία, τὴν χρυσόσκονη ποὺ εἶχαμε μαζέψει. Μόνον ἕνα ντουφεκι ποὺ εἶχα περασμένο στὸν ὄμο μου μᾶς ἔμεινε.

Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη, χάσαμε πιὸ κάθε ἐλπίδα νὰ πλουτίσουμε καὶ δὲν σκεπτόμασταν παρὰ μονάχα πὼς θὰ φθά-

Εξυπνα καὶ κουτά

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

Αὐτοὶ πιτσιρικοὶ κάνουν τὰ σχέδια τους γιὰ τὸ μέλλον:

—Ἐγὼ ἄμα μεγαλώσω θὰ γίνω γιατρός.

—Κι' ἐγὼ θὰ γίνω παπᾶς γιὰ νὰ θάβω τοὺς ἀρρώστους σου!...

■ ■

ΕΝΑΣ ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ... ΤΗΣ ΤΡΑΚΑΣ

—Ὁ Κοκός. Ὅταν θέλω νὰ δανεισθῶ, προτιμῶ νὰ εὐρῶ ἕναν ἀπαισιδόξο.

Ὁ Τοτός.—Γιατί;

—Γιατὶ ἕνας ἀπαισιδόξος ἄνθρωπος οὐδέποτε περιμένει πίσω τὰ λεπτά του.

■ ■

ΔΕΝ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΕΚΕΙΝΟΙ

Ἄναγγέλλουν σ' ἕνα ράφτη ὅτι κάποιος πελάτης του τρελλάθηκε.

—Βρὲ τὸν καμμένο! φωνάζει ὁ ράφτης. Θὰ μοὺ πληρώσουν τοὺς ἀλάστιχον οἱ συγγενεῖς του ἐκεῖνα ποὺ μὲ χρεωστᾷ.

—Μὰ δὲν τρελλάθηκαν ἐκεῖνοι!

■ ■

ΤΑ... ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΚΟΥΦΑΜΑΡΑΣ

Αὐτοὶ φίλοι ἀνταμώνονται στὸ δρόμο ὁ ἕνας εἶναι θαρκόκος.

—Πὼς εἶσαι ἐρωτᾷ ὁ θαρκόκος.

—Κακὰ καὶ τρισάθλια! ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

—Δόξα νύχρ ὁ Θεός!

■ ■

ΣΕ ΤΙ ΕΜΟΙΑΖΑΝ

—Ὅταν σὲ βλέπω ὁ νοῦς μου πάει στὸν Ὀδοῦρη.

—Μὰ ἐγὼ δὲν μοιάζω μὲ τὸν Ὀδοῦρη.

—Καὶ οἱ δυὸ ὅμως μοὺ χρωστᾶτε 100 δραχμὲς καὶ δὲν μοὺ τὶς δίνετε.

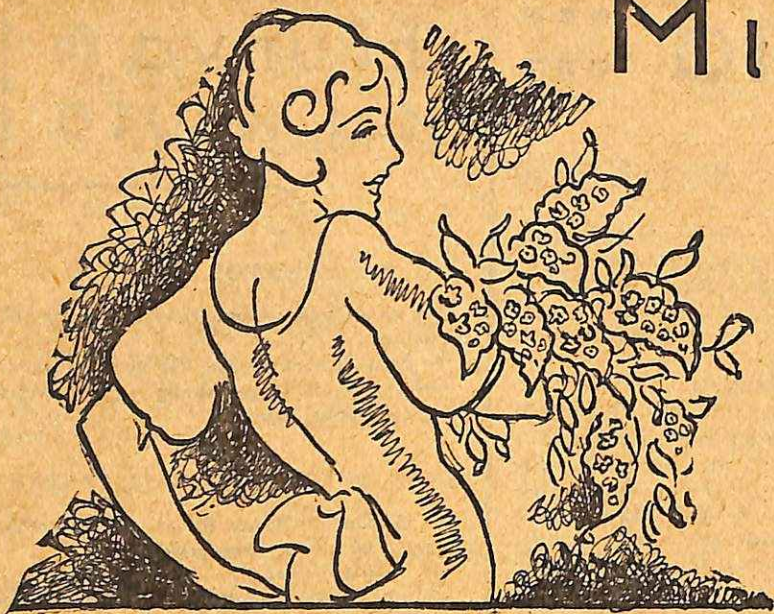

ΓΟΥΣΤΑ

Ἐκεῖνη.—Κι' ὅμως, ἦσουν τόσο καλὸς ὅταν ἦμασταν ἀρραβωνιασμένοι...

Ἐκεῖνος.—Τί νὰ σοῦ κάμω; Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ παντρεμμένες.

ΣΤΑΝ ΡΟΤΖΕΡ

Μια φορά ἀγαπάμε

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ.
ΣΠΥΡΟΥ
ΜΟΤΣΕΝΙΓΟΥ

Κυριακή απόγευμα, 'Ο Τώνης, φορώντας τις πιτζάμες του, είχε ξεχαστή ψάχνοντας τα συρτάρια του γραφείου του. Ταξινομούσε χαρτιά, έσκιζε όσα εύρισκε περιττά πειά κι' άχρηστα, σφυρίζοντας ένα εύθυμο τραγουδάκι.

Από τάνοιχτά παράθυρα πούβλεπαν σ' ένα καταπράσινο κήπο—άνοιξι—έφτανε και πλημμύριζε το δωμάτιο, μαζί με το χρυσαφένιο φώς ενός ανέφελου ούρανού, ή μοσκοβολιά των πρώτων ρόδων.

Τα χαρτιά που περνούσαν απ' τα χέρια του, ήταν από κάθε εποχή της ζωής του. Φύλλα τετραδίων τών μαθητικών χρόνων, σημειώσεις από το Πανεπιστήμιο, γράμματα φίλων που σπούδαζαν στην Εύρώπη ακόμα, φωτογραφίες, μπιλέτα—ένας κόσμος ολόκληρος ανάμνησεων που πήγαινε γραμμή στο καλάθι των άχρηστων—ό Τώνης ήταν απ' τους ανθρώπους που κυτάνε περισσότερο προς το μέλλον, που μένουν άσυγκίνητοι σχεδόν απ' το παρελθόν.

Εκείνο που τόν ένοιωζε, ήταν να ξεκαθαρίσει τα χρήσιμα από άχρηστα χαρτιά, γιατί ή άταξία των συρταριών του τόν είχε έκνευρίσει. Κι' είχε έπιδοθη σ' αυτή τη δουλειά με εύθυμία, ξεχνώντας έντελώς ότι θα περνούσε κάποιος φίλος του να τόν πάρη για ένα βραδυό περίπατο.

Μ' άξαφνα, έσβυσε το σφύριγμα στα χείλη του και τα μάτια του—που τήν πέρασε μια άνησυχία—ανάζητησαν κάποια—δυό φύλλα χαρτιού, χαμένα μέσα στ' άλλα, για τήν συμπλήρωσι των σελίδων ενός κιτρινιασμένου χειρογράφου. Κι' όταν θρέθηκαν κι' αυτά, ό Τώνης άρχισε να διαβάξη με προσοχή. Φαινόταν συγκινημένος, και μια άδιόρατη γλωμάδα είχε σέψει το χαμόγελο που άνθιζε πάντα στο πρόσωπό του.

Από τάνοιχτά παράθυρα, έφταναν οι μοσκοβολίες των πρώτων ρόδων. Μά έμοιαζαν νάρχωνται κι' αυτές από μιάν άλλη άνοιξη, χαμένη μέσα στα περασμένα χρόνια. ('Ο Τώνης ήταν απ' τους ανθρώπους που δέν προσέχουν πολύ το παρελθόν...).

■ ■

Το κιτρινιασμένο χειρόγραφο, γραμμένο από τόν ίδιο έδω και μερικά χρό-

νια, για ν' άποτελέσει κάποιες σελίδες του ήμερολογίου της ζωής του :

.....
Αγάπη ! "Όταν είναι νάρθης στη ζωή μας, έρχεσαι άξαφνα, χωρίς να σε προσμένουμε, μιάν όποιαδήποτε στιγμή, κι' όταν ακόμα δέν πρέπει νάρθης... Δέν έχει νόμους ό έρχομός σου. Δέν έχει δικαιολογία καμιά, λόγο κανένα, γεννίεσαι με το τίποτα, περνάς σά φλόγα τήν ύπαρξί μας, σά φλόγα που δέ σβύνει ποτέ... "Ηρθες ένα άνοιξιότικο δειλινό. "Ημουν παιδί ακόμα—μαθητής του γυμνασίου. Μέχρι τη στιγμή που σ' ένοιωσα, δέ θυμάμαι σχεδόν να ζούσα. Τίποτα δέ μου έλεγε στην ψυχή μου ό κόσμος που με τριγύριζε. "Ηρθες κι' έρριξες αίφνidio φώς μέσα μου, μ' έκανες να ιδώ τη ζωή, να τη νοιώσω, να συγκινηθώ απ' τις όμορφιές της που δέν είχα ννωρίσει.

»Τό άνοιξιότικο εκείνο δειλί, γνώρισα μια μικρούλα λεπτοκαμωμένη, με καστανά μαλλιά και καστανά μάτια. Είχε ένα προσωπάκι γλωμό, χείλη κόκκινα σαν τó αίμα. "Όταν μου έδωσε το χέρι της—ένα χεράκι άδρό και λευκό—τήν κύτταξα στα μάτια θαθεία λίγες στιγμές. "Όπως με κυττούσε και κείνη, ένοιωσα τήν καρδιά μου να χτυπά στα στήθη μου σά λαβωμένο πουλί, μια φωτιά κυκλοφόρησε διαστικά στο αίμα μου. "Ηταν ή "Αγάπη!

Δέν μπόρεσα τίποτα να της πώ, έγασα άξαφνα τó θάρρος μου και τήν ξαναγαίρητισα διαστικά κι' έφυγα.

"Απ' αυτή τη στιγμή έπαφα νάμαι παιδί. Κάτι καινούργιο ζυπνούσε μέσα μου. Οι φίλοι μου μάτιασε με ζητούσαν. "Έκανα πώς μελετούσα, κι' εκείνοι έφευναν για τά παιγνίδια τους. "Έμενα θλιμμένος και μόνος, και προσπαθούσα να νοιώσω τι ήταν ή αίφνidia αυτή άλλαγή της ψυχής μου.

Τις νύχτες, όταν ύλοι στο σπίτι κοιμόντουσαν, γλυστρούσα στον κήπο μόνος, ζητούσα τη νυχτερινή δροσιά να λιγυστέψη τόν πυρετό που έκαιγε τó μέτωπό μου. Κάτι θαρό πίεζε τó στήθος μου και χωρίς λόγο άνέβαιναν δάκρυα πόνου στα μάτια μου. "Ανάμεσα από τά σύννεφα που ροδόχρυσά κυλούσαν γύρω στο φεγγάρι,

έβλεπα τά μάτια της Φούλας να με κυττάζουν σαν εκείνη τη στιγμή που τήν γνώρισα, τά χείλη της να μου χαμογελούν και κλείνοντας μια στιγμή τά μάτια μου για νάχω θαθύτερο τó αίσθημα της μοναξιάς μου, ψιθύριζα με χείλη που έτρεμαν.

—Σ' αγαπώ...
Περνούσα μαρτυρικές μέρες. Στα μάτια μου ήταν χυμένη μια θλίψη, τó πρόσωπό μου ήταν γλωμό τόσο, που πολλοί πίστευαν ότι ήμουν άρρωστος. "Ένα βραδάκι, όπως καθόμουνα θλιμμένος στον κήπο, άκουσα πίσω μου ήματα και μια γλυκειά φωνή :

—Θέλεις συντροφιά ;
"Ηταν εκείνη. Σηκώθηκα ταρταρμένος. Οι παλμοί της καρδιάς μου ήταν τόσο δυνατοί, που φοβόμουν ότι θα κουγόντουσαν κι' έξω από τά στήθη μου. Μάτιασε περίμενε άπάντησέ μου τά χείλη μου δέν μπορούσαν να πούν μια λέξη. "Ηταν σιμά μου. Τό φεγγάρι χρύσιζε τά μαλλάκια της και κάτω από τó φώς του, διέκρινα σχεδόν πώς προσπαθούσε να καταλάβη τήν ταραχή μου. Κι' ύστερα, με μια φωνή αλλοιωμένη, πειό γλυκειά, πούκρυβε και μια συμπόνια :

—Γιατί είσαι μόνος σου ; Θά καθίσω λίγο μαζί σου—και κάθισε στή χλόη. "Αλλά όχι πολύ, να μη μάς δούν μαζί—πρόσθεσε, λέγοντας πειό σιγά, πειό έμπιστευτικά τις τελευταίες λέξεις.

—"Όχι. Μη φύγης από δώ... Είπα με μια φωνή θαθεία, πούθγαινε από τήν καρδιά μου. Δέν θάλεπες πόσο ύποφύρω ;

Μά άμέσως σταμάτησα. Είχα προχωρήσει πολύ ίσως.

—Είμαι άρρωστος προσέθεσα—σά για να δικαιολογηθώ.

"Η Φούλα με κυττούσε χωρίς να μιλά. "Υστερα μου πήρε αίφνidia τó χέρι μου στο δικό της.

—Δέν έχεις πυρετό... "Εγώ ξέρω τι έχεις...

—Ξέρεις ; ψιθύρισα σιγά από φόβο μη μάς άκούσουν, και πλησίασα τó κεφάλι μου στο δικό της. "Εκείνη άμέσως σηκώθηκε :

—Ξέρω... αλλά δέν σου λέω...

—Γιατί ;

Αυτή τη στιγμή άκούστηκε μια φωνή, τήν καλούσαν. "Έφυγε καταφοδισμένη, χωρίς να μου πη λέξη.

■ ■

»Μετά λίγες μέρες—δέν θλεπόμασταν συχνά—τήν συνάντησα στο δρόμο, σ' ένα έρημικό δρόμο, κοντά σ' ένα πάρκο. "Ετρεξα με χαρά κοντά της. Είδα στα μάτια της μιάν άστραπή, είδα τήν ταραχή της. Μ' αγαπούσε και κείνη :

—"Εδω δέν μάς θάλει κανείς—μου είπα.

—Δέ θα μου πής τώρα τί έχω ; ρώτησα μ' άλυπομονησία.

—Μά δέ σοι πέρασε ; ρώτησε και γέλασε με τó κρυσταλλένιο γέλιο της. Κι' ύστερα, προτού της άπαντήσω :

—Κάποιαν θάγαπάς...

"Η φράσι της αυτή, άντί να μου δώση θάρρος να της άνοίξω τήν καρδιά, με νέκρωσε (παιδιάστικη δειλία!).

—Δέν είναι αυτό, είπα χωρίς να τó νοιώσω.

Είπε τήν ταραχή μου. "Επιασε τó χέρι μου τόσφιξε μια στιγμή και με κύτταξε με πόνο. Με λυπόταν. Θά ήμουν πολύ γλωμός τη στιγμήν εκείνη. Μέσα μου πάλαζε ή εύτυχία—γιατί έβλεπα πόσο μάγαπούσε—κι' ή δυστυχία—γιατί δέν είχα τó θάρρος να πώ ήσα σχεδίαζα να έλγα όταν ήμουν μόνος. Κι' ένοιωσα τóση άπογοήτευσι, που άξαφνα σκέφθηκα να φύγω. Μά, όπως με κρατούσε απ' τó χέρι, μου είπα :

—"Ελα. "Ας γίνουμε πειό εύθυμοι. Γιατί νάμαστε στενοχωρημένοι με τó τίποτα ; Πάμε στο πάρκο...

■ ■

Τά δέντρα ψιθύριζαν γύρω μας. Είχε άρχισει να βραδυάξη. Καθίσαμε σ' ένα πάγκο, σ' ένα βάθος που δέν θα μάς έβλεπε κανείς.

—Ξέρω, μου είπα, ότι θα με μαλλώσουν που θα πάω άργά σπίτι. Μά δέν πειράζει. Φτάνει που θα μείνουμε λίγο μαζί.

Πάνω μας έτρεμαν τά πρώτα άστρα. "Από μακριά έφταναν οι νότες κάποιου πιάνου που έπαιζε σιγά—σιγά, γλυκά.

Μια στιγμή ό αγέρας κυμάτισε τά μαλλιά της που έπαιζαν στο πρόσωπό μου, όπως είχα γείρει σιμά της. "Ενα δυνατό ρίγος πέρασε πάνω μου. Μου χαμογέλουσε. "Υστερα έρριξε τó πρόσωπό της προς τά πίσω, τά μικρά της στήθη ζωγραφίστηκαν στο λεπτό φορεματάκι της, και στο μέτωπό της έλαμπε ή άνταύγεια του βραδυού ουρανού.

Μεθυσμένος πιά από αγάπη, γλύσθησα τó κεφάλι μου στο λαιμό της και κύλησαν τά χείλη μου απ' εκεί στο στόμα της :

—Μή ! "Α, δέν έπρεπε να καθίσω μαζί σου, λοιπόν ;—και κατόρθωσε ν' άπαλλαγη απ' τήν άγκαλιά μου, μά χωρίς να σηκωθή.

"Ενας δυνατός λυγμός με συγκλόνισε. Καμμία δειλία πειά δέν παρέλυε τη γλώσσα μου.

—Σ' αγαπώ... Σ' αγαπώ τρελλά, της φώναξα με φωνή που τήν έπνιγε τó κλάμμα, γέρνοντας πάλι σιμά της, άκουμπώντας τó κεφάλι μου στα γόνατά της.

Αυτή τη φορά δέν κινήθηκε. "Ακουγε τó κλάμμα μου, τά τρελλά κι' άσυνάρτητα λόγια που της έλεγα ανάμεσα στους λυγμούς μου, κι' ένοιωσα τó χεράκι της στο μάγουλό μου, κι' έπειτα στα μαλλιά μου, να με χαϊεύει. "Υστερα, έφερε τó μαντηλάκι της στα μάτια μου, όπως κάνει μια μητέρα όταν κλάει τó μικρό της. Κι' όταν σέ λίγο σήκωσε τó κεφάλι, είδα πώς έκλαιγε και κείνη.

—Κι' έγώ σ' αγαπώ, ψιθύρισε. Μά φοβάμαι. Φοβάμαι πώς θα μάς καταλάβουν. Κι' ύστερα τι θα γίνουμε ;

■ ■

"Η εύτυχία μου αυτή κράτησε μήνες, χωρίς κανείς να καταλάβη τήν άγάπη μας. Οι δυό μας οίκογένειες είχαν συνδεθή φιλικά, κι' αυτό μάς έ-

δινε τήν εόκαιρία να συναντιόμαστε συχνότερα.

Μέ τήν πρόφασι ότι παίζουμε με τάλλα παιδιά, χανόμασταν σέ μια γωνιά του κήπου. Κι' όταν άκούγαμε ήματα κοντά μας, φώναζα δυνατά, κάνοντας πώς παίζαμε κρυφτό :

—Σέ έρρηκα ! Σέ έρρηκα ! "Εδω ήσουν κρυμένη ; και θγαίναμε άμέσως με γέλια και χαρές από τη μυστική μας γωνίτσα.

"Όταν είμαστε μόνοι εκεί, είχαμε όλο τόν καιρό να χαρούμε τήν εύτυχία που μάς μεθούσε. "Ακούγαμε τούς ψιθύρους των φύλλων, που έμοιαζαν να επαναλαμβάνουν τούς όρκους μας και τά λόγια μας, και μέναμε δοσμένοι ώρες ολόκληρες σέ μεθύσι παρατεταμένων φιλιών και σέ τρυφερά χάδια που δέν θα τά λησμονήσω ποτέ μου...

■ ■

»Μά αν μάς είχαν ένώσει μερικοί μήνες, ήταν γραφτό να μάς χωρίσουν χρόνια—κι' ίσως για πάντα...

"Η Φούλα θά έφευγε. Μου τó είπα κλαίγοντας μια νύχτα που συναντηθήκαμε στην συνηθισμένη γωνίτσα, της εύτυχίας μας. Μου φάνηκε σαν ψέμμα στην άρχη, δέν ήθελα να τó πιστέψω... Μά όταν είδα τις πρώτες έτοιμασίες του ταξιδιού της, ένας θαύος πόνος μ' έρριξε σέ άνειπωτή θλίψη...

"Η ημέρα του χωρισμού πλησίαζε... "Η Φούλα ήταν γλωμή...

"Εδω, άκούστηκε ένας κρότος στην πόρτα. "Ο Τώνης, θγαίνοντας από έναν κόσμο όνειρου, έκρυψε τó κιτρινιασμένο χειρόγραφο και σηκώθηκε.

—Εμπρός !...
—Είπαι ώρα να πηγαίνουμε !

"Ηταν ή εύθυμη φωνή του φίλου του τού Τάκη, που έρχόταν να τόν πάρη για τó βραδυό περίπατο.

—Ετρεξε και τού άνοιξε.

—Τόχα τελείως λησμονήσε, σέ θαθείω !

—Πώς ; ακόμα με τις πιτζάμες ; "Ω, ύψος τεμπελιάς ! Τι μούτρα είναι αυτά ; Είσαι καλά, παιδί μου ;

—Νά, έτοιμάζομαι άμέσως—κι' έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο.

—Δέν υπάρχει ένα ποτήρι σαμπάνια έδω, να δροσιστή κανείς ώσπου να έτοιμασθή ή έξοχότης σου ;

—Εσύ θάλέω έχεις κέφι. "Εγώ όμως όχι...

—Μπά ; "Εσύ χωρίς κέφι ; Κι' έχεις και τήν άξίωσι ίσως να τó πιστέψω...

—Σέ θαθείω. Είμαι άδιάθετος...

—Ετοιμάσου γρήγορα. Στο Φάληρο, ή δροσιά θά σέ γιατρέψη...

"Εχουμε καλή παρέα. Θάχουμε και κορίτσια, αν αυτό δέν σέ στενοχωρεί...

—Τους έχεις ύποσχεθεί ;

—"Όχι, αλλά ξέρω ότι θά τούς θρούμε.

—Τότε καλύτερα να μην τούς θρούμε. Νά μείνουμε μόνοι. Είμαι άκεφος. Δέν κάνω για παρέα. Θά μεταδώσω σέ όλους τη μελαγχολία μου.

■ ■

Σέ λίγο οι δυό φίλοι έφευναν, και όταν ήταν σκοτάδι πιά, θρискόντουσαν μόνοι, στην άμμουδιά του Φαλήρου. Τό κύμα έσπαγε στα πόδια τους, με χίλια έρωτικά φιλιά και λόγια. Μπορούσαν στά τους ή θάλασσα, λαμποκοπούσε στην άνταύγεια της σελήνης που σκορπούσε άπάνω της τρελλές πεταλούδες άσημένιες και χρυσές. "Από κάπου, μια μουσική που μέσα στους ήχους της ξεχώριζε τó κλάμα ενός έωλιού, έπαιζε τη «Ριτόρνα»...

Ξαναγύρισε έδω

Σέ προσμένω με τρελλό καθμό...

Στό τραπέζι, δυό κρύα ποτήρια μύρας, παγωμένα, δροσίζαν σέ λίγο τά χείλη τους.

—Ούτε τó δέκατο ποτήρι δέ θα σέ κانه, λοιπόν, να γελάσης άπόψε ; Τι διάβολο έπαθες και μ' έκανες σαν μωτρωμένο ;

"Ο Τώνης κυττούσεν όνειροπαρμένος προς τó Σαρωνικό. Μέσα από τά κύματα που έλαμπαν, είχε διακρίνει δυό μάτια να χαμογελούν... "Ηταν μια όπτασία που έρχόταν από μακριά...

Τό θιολί έκκλαιγε !

Σέ προσμένω με τρελλό καθμό...

Μια στιγμή, γύρισε προς τόν Τάκη και ή φωνή του μαρτυρούσε όλη τήν

Ένα βραδάκι που καθόμουν θλιμμένος στον κήπο...

Απ' όλα δι' όλους

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ... ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΣ!

Τελευταία εξωρτάσθηκε ή εκατονταετηρίς του θανάτου του Ρουζβέλτ. Αλλά, του συνθέτου της Μασσαλιώτιδος. Υπάρχει όμως και ένας ύμνος του

δποιού ο συνθέτης ουδέποτε θά έορτασθή, γιατί... είναι άγνωστος. Ο ύμνος αυτός είναι ο άγγλικός. "Ως σήμερα, τουλάχιστον, δεν έχει ακόμη εξακριβωθεί ποιος τον έγραψε. "Άλλοι λένε ότι τον συνέθεσε ο μεγάλος γάλλος βιολιστής και μουσουργός Λουλλί, που από μαρμυρόνι που ήταν έγινε διάσημος μουσικός, άλλοι πάλι βεβαιούν ότι τον έγραψε ο άγγλος Χένρυ Κάρεϋ, στα 1741, κατόπιν μιας νίκης της χώρας του κατά της 'Ισπανίας.

"Όπως και αν έχη, όμως, το πράγμα, ο ύμνος έχει και αυτό ακόμη το περίεργο: ότι είναι ο ίδιος, ως προς την μουσική, με το βασιλικό έμβλημα της Σαξωνίας και τον έθνικό ύμνο της 'Ελβετίας.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ενας περιεργός φιλαναγνώστης, κάθησε και λογάρισε τι απέφεραν μερικά βιβλία στους συγγραφείς των. Βρήκε, λοιπόν, ότι ο μεγάλος άγγλος ποιητής Τζόν Μιλτον εισέπραξε για το άριστούργημά του «Ο άπολεσθείς παράδεισος» τό... στρογγυλό ποσό των 5 στερλινών! Ο συγγραφέας του περιφήμου

«Γκιούλιβερ», Σουίφτ, υπήρξε πιά τυχερός: έκέρδισε από το βιβλίο του αυτό 300 λίρες. Τα χρήματα όμως αυτά, είναι τά μόνο που κέρδισε από την ινευματική του εργασία. Και έν τούτοις, ο «Γκιούλιβερ» απέφερε κατόπι, εκατομμύρια.

Στην Γαλλία, ο Θιέρσος, πούλησε την πρώτη έκδοση της «Ιστορίας της Γαλλικής 'Επαναστάσεως» για μερικά εκατόφραγκα.

Ο έκδοτης του όμως ήταν άνθρωπος με συνείδηση και άργότερα, έδωσε νυναιά ποσοστά στον συγγραφέα.

Η ΓΑΛΛΙΑ ΘΑ ΜΕΙΝΗ... ΧΩΡΙΣ ΓΑΛΛΟΥΣ

Μια τελευταία μέρες, έγινε στην Γαλλία ένα ενδιαφέρον συνέδριο, που άσχολήθηκε με τις γεννήσεις και έν γενει, το δημογραφικό ζήτημα στην Γαλλία και στον κόσμο, γενικά. Διαπιστώθηκε λοιπόν κατά το συνέδριο αυτό ότι οι γεννήσεις ελαττώθηκαν περίου στην Γαλλία κατά 38.000, ένφ στην Γερμανία αύξησαν κατά 65.000.

Σήμερα, σε καθένα παιδί που γεννιέται στην Γαλλία, αντιστοιχούν δύο για την Γερμανία, τρία για την 'Ισπανία, δέκα για την Ρωσία και 20 για την Κίνα.

"Υστερα από την Γαλλία, ή Αυστρία είναι ή μόνη χώρα στον κόσμο, που οι θάνατοι υπερβαίνουν τις γεννήσεις.

ΜΙΑ ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ - ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Οτην Γερμανία γίνεται κάθε χρόνο ή μεγαλύτερη σκυταλοδρομία όλου του κόσμου. 'Η άπόσταση είναι Πότσδαμ-Βερολίνο, παίρνουν δέ μέρος στην σκυταλοδρομία... άμέτρητοι άθληταί. Είναι ένα άγώνισμα, στ' αλήθεια «κόλοσας» όπως θάλεγαν οι Γερμανοί.

Πέρυσι, πήραν μέρος 160 ομάδες, με 6.700 έδροις, έν δλφ. Φέτος, ακόμη, πιά πολλοί: 166 ομάδες με 7.000 δρομείς πήραν μέρος στην σκυταλοδρομία.

Τρεις κατηγορίες δρομέων υπάρχουν: Οι «σένιορ», οι μεγάλοι, που τρέχουν 25 χιλιόμετρα. Οι «ζούνιορ», οι νέοι, που τρέχουν μόνον 12 χλμ. Τέλος είναι οι γυναίκες, οι γέροι και οι μικροί, που τρέχουν 10 χιλιόμετρα.

ΛΟΓΟΙ! ΛΟΓΟΙ!

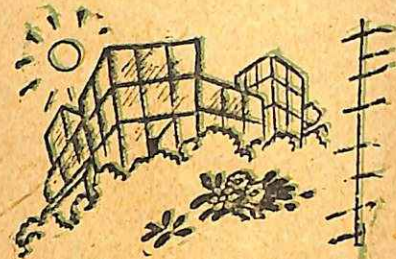
Ενας Νοτιοαμερικανός διπλωμάτης, κάθισε και έκανε έναν άρκετά περίεργο λογαριασμό. Λογάρισε δηλαδή, πόσοι λόγοι έχουν έκφωνηθ στην Κοινωνία των 'Εθνών, από την ημέρα της ιδρύσεώς της.

Λοιπόν, βρήκε ότι κατά τις 93 συνόδους της Κοινωνίας και τις 25 συνελεύσεις, έχουν έκφωνηθ 4046 λόγοι, δηλ. 40 λόγοι, κατά μέσον όρο, την συνεδρίαση!

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΠΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ

Μια εκπαιδευτική εταιρία, στην Γερμανία, πραγματοποίησε τά όνειρα πολλών μικρών, χτίζοντας τους τό κρυστάλλινο παλάτι που τούς έλεγε ή γιαγιά στα παραμύθια της.

Δέν άστεειούμεθα: έκτίσθηκε πραγματικά από την εταιρία αυτή ένα σχολείο από γυαλί. Ούτε τούβλα, ούτε πέτρες, ούτε άσβεστος: ένας σιδερένιος

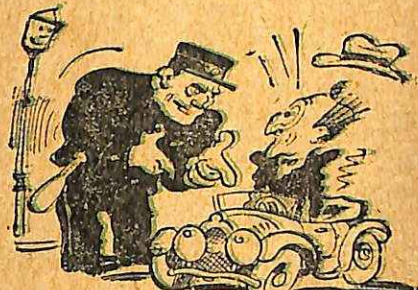

σκελετός και επάνω του πλάκες χοντρές από κρύσταλλο. "Ετσι, τό φώς, ο ήλιος, μπαίνουν άφθονα στις αίθουσες. "Επί πλέον, κάθε αίθουσα παραδόσεως, έχει τό λαβαμπό της, τά θρανία δέ της αιδούσης της φυσικής πειραματικής είναι έφωδιασμένα με ίδια,τερη για κάθε μαθητή εγκατάσταση φωτοερίου, νερού και ήλεκτρισμού, για την έκτέλεση των πειραμάτων.

ΠΗΓΕ ΝΑ ΤΟΥ ΚΟΠΗ Η ΧΟΛΗ

Αυτό για τούς φιλάθλους, "Ενα πολύ νόστιμο έπεισόδιο συνέβη στο Παρίσι, στον άθλητικό σενεργάτη μιας μεγάλης έφημερίδος. Ο ρέπορτερ αυτός, διέσχισε με την κουρίτσα του την πλατεία του Χρηματιστηρίου, όποτε βλέπει τον άστυφύλακα της τροχαίας να του κάνει νόημα να σταθή και να τον πλησιάσει κατόπι με τό ση-

μειωματάριό του στο χέρι.

—Την πάθαμε, μουρμούρισε ο δημοσιογράφος, καμιά παράβαση... Και κρύος ιδρώς τον περιέλουσε.

Ο άστυφύλας, όμως, τον πλησίασε με τό γλυκύτερο χαμόγελο του κόσμου, και συμβουλευόμενος τό σημειωματάριό του, του έδωσε τά άποτελέσματα ενός πολύ ενδιαφέροντος άγώνος πάλης, που είχε γίνει στην πατρίδα του, την Βρετανία. Είχε άναγνωρίσει τον δημοσιογράφο και δέν θέλησε να του ξεφύγει ή ευκαιρία να διαφημίση λίγο και την άθλούμενη πατρίδα του...

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Το Μυστικό του Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

από τον θάνατο. Γιατί του βρισκόταν ή γυναίκα που του είχε κάμει πρό δλίγου την πιά φρικαλέα έκμυστήρευση, και τον είχε φέρει σε σημείο να μισήσει την στιγμή εκείνη την ζωή και να χάσει κάθε χαρά και κάθε φιλοδοξία.

2. 'Η συνέχεια)

Κύριε Λέντσαμ, είπε ο Χίλνιτς, σάς ζήτησα δολόκληρο τό άπόγευμα, ένθς μετά την άπελευθέρωσή μου, είχατε όμως ήδη εγκαταλείψει τό δικαστικό μέγαρο. Σας όφειλο την ύπόληψή μου και πιθανώτατα την ζωή μου. Κι' οι ευχαριστίες μου ακόμα δέν είναι τίποτα μπροστά σ' εκείνο που σάς όφειλω...

—Δέν μου όφείλετε άπολύτως τίποτα διέκοψε άπότομα ο Φράνσις. 'Η εργασία μου είναι να ύποστηρίξω ύποθέσεις.

—Πάντως, θα μου επιτρέψετε να σάς συστήσω την σύζυγό μου που έπιθυμεί κ' αυτή να σάς έκφράση την εύγνωμοσύνη της.

Ο Φράνσις ύποκλήθηκε μπροστά στην νέα που τον κίτταζε. Για πρώτη φορά την έβλεπε να χαμογελά. Του φάνηκε πως αυτή ή προσπάθεια την έκανε λιγώτερο όμορφη.

—'Η άγόρευσή σας υπήρξε ένέροχη, κ. Λέντσαμ, του είπε με έλαφρη ειρωνεία. Τί σπουδαίο φαιικό χάρισμα να ύποστηρίζετε έτσι τις ύποθέσεις σας, με τόση όεση, με τόση πεποίθηση...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο νεαρός, μα φημισμένος δικηγόρος Φράνσις Λέντσαμ κατόρθωσε με την έξαιρετική του ευφράδεια να επιτύχη την άθώωση του 'Ολιβερ Χίλνιτς, που κατηγορήθηκε για τον φόνο του συνεταίρου του.

Την ώρα που ο δικηγόρος έβγαине από τό δικαστήριο, τον πλησίασε μια μυστηριώδης κυρία, έξαιρετικής καλλονής. Τον έπληροφόρησε πως ήταν ή γυναίκα του 'Ολιβερ Χίλνιτς, και του άπεκάλυψε για τον άνδρα της τρομερά πράγματα που έκαναν τον νεαρό δικηγόρο να φρίξει και να μετανοήσει πικρά γιατί συνετέλεσε στην άθώωσή του.

Τό ίδιο βράδυ, την ώρα που ο Φράνσις Λέντσαμ, φοβερά στενοχωρημένος, διηγόταν τό έπεισόδιο στον φίλο του "Αντριου Βίλμορ, με τον όποιο δειπνούσε στο «Κλαρίτζ», ή πόρτα του άρριε και ο "Ολιβερ Χίλνιτς, άκολουθούμενος από την γυναίκα του. Διευθύνθηκαν προς ένα ιδιαίτερο τραπέζι, πούχε κρατηθή από πριν.

Όταν ο δικηγόρος σηκώθηκε να φύγη ο "Ολιβερ Χίλνιτς τον σταμάτησε. Ο Φράνσις βρέθηκε όρθιος μπρος στον άναρωπο τον όποιο πρό δλίγων ώρών είχε σώσει από την άτίμωση και ίσως-ίσως

πάλι ο Χίλνιτς στρεφόμενος εύγενικά προς την γυναίκα του.

—'Απολύτως σύμφωνη, είπε ή κ. Χίλνιτς με κάποιο έλαφρό δισταγμό.

—Στις όχτώ, λοιπόν, αριθμός 10 Β, Χίλνιτς, πρόσθεσε ο Χίλνιτς.

Ο Φράνσις ύποκλήθηκε κ' άπομακρύνθηκε. Την στιγμή που έτοιμαζόταν να φύγη μαζί με τον Βίλμορ, είδε τον "Ολιβερ Χίλνιτς και την γυναίκα του να εγκαταλείπουν κι αυτοί τό γεωγραφόν. "Όταν τό άντρώγυνο έφθασε στο γώλλ της εισόδου, ένας καινούργιος φερμένος, ακολουθούμενος από ύπηρετές κ' άποσκευές, μπήκε άπ' την κυρία εισόδο. Πέρασε άδιάφορα πλάι στον Φράνσις που άθελα πρόσεξε τό κερένιο πρόσωπο, τό διαπεραστικό μάτι και τό άκατάδεχτο ύφος του. Ο έρχομός του πελάτου αυτού προσέβησε μεγάλη συγκίνηση μεταξύ του προσωπικού του ξενοδοχείου. "Ενας θυρωρός κ' ένας διευθυντής είχαν ήδη προχωρήσει προς προϋπάντησή του. Ο καινούργιος φερμένος τους άπομάκρυνε για μια στιγμή μ' ένα κίνημα. Πήρε τά χέρια της Μάργκαρετ Χίλνιτς άνάμεσα στα δικά του και τά φίλησε.

—'Ηρθε τό ταχύτερο που μπόρεσα, είπε. Στην Μασσαλία είχαμε την συνθησιμένη καθυστέρηση, τά τραίνα είναι φειχτά. "Όστε όλα πήγαν καλά.

Ο "Ολιβερ Χίλνιτς στεκόταν σιωπηλός κοντά τους. Τά χείλη του έρεμαν έλαφρά.

—Είχα τό εύτύχημα να βρω έναν λαμπρό συνήγορο, είπε σιγανά. Τον κ. Λέντσαμ, που βρίσκεται εδώ...

Έορξζε μια ματιά γύρω του. Ο Φράνσις όμως που κατάλαβε πως ο Χίλνιτς είχε διάθεση νέων συστάσεων, πρόλαβε, πήρε τον Βίλμορ άπ' τό μπράτσο και προχώρησαν προς την έξοδο, χωρίς να κυττάζουν πίσω τους.

—Γιατί δέν άφησες τον "Ολιβερ, Χίλνιτς να σε συστήση ως σωτήρα του στον καινούργιο φερμένο; μουρμούρισε ο Βίλμορ. Άπο μετριοφροσύνη;

—Όχι... από τύψεις! άποκρίθηκε ο Φράνσις.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΟΝΕΣ

Στην ζωή του, ποτέ ως τότε, ο Φράνσις Λέντσαμ δέν υπήρξε άναποφάσιτος. Κι' όμως, τέσσερις φορές κατά την διάρκεια της

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ

θά σάς καταπλήξω

έπομένης μέρας, πήρε να στείλη το γράμμα στο όποιο έλεγε στον κ. Όλιβερ Χίλνιτς πως λυπούνταν γιατί δεν θα μπορούσε να μεταβή στην πρόσκλησή του, εκείνο το βράδυ. Καί τις τέσσερις φορές το ξανάφανε.

Τέλος πάντων το πήρε μαζί του στο τεράστιο του γκόλφ του Ρίτμοντ, με την πρόθεση να το στείλη με τον γκρουμ μόλις τελειώση την παρτίδα. Ο καθαρός αέρας όμως που τον χτύπησε στο πρόσωπο διέλυσε την νευρική του υπερένταση. Παίρνοντας το όρεκτικό στο μπάρ της λέσχης του ξέσκισε τόν φάκελλο σε χίλια κομμάτια κι' ένοιωσε μάλιστα άρεστη ευχαρίστηση με την σκέψη ότι θα ξανάδλεπε την γυναίκα που δεν είχε πάψει ούτε στιγμή να συλλογίζεται.

Λίγα λεπτά πριν απ' την δόξη έσπερινή, χτυπούσε την πόρτα του μεγάρου του Χίλνιτς στρώτη, όπου οι Χίλνιτς τον περίμεναν. Τού φάνηκε πως ή γυναίκα, και πάλι ύπεροχα ντυμένη, με την ίδια χλωμάδα στο πρόσωπο, τον δεχόταν με ψυχρότητα. Αντιθέτως, ο Χίλνιτς ήταν υπερόβολικά διαχυτικός. Άλλοι καλεσμένοι δεν υπήρχαν.

Το δείπνο σεβριόστηκε μέσα σε μια μικρή τραπέζια, διακοσμημένη με έξαιρετικό γούστο. Την φάνιζαν χροματιστές λάμπες κι' οι ύπηρετές που σέρβιραν περνούσαν σαν σκιές μέσα σ' ένα μυστηριώδες ήμισος. Τα πρόσωπα των τριών συνδυαζόμενων ήσαν σκιασμένα και μόνον όταν έσκυβαν μπροστά φωτίζονταν. Τα φαγητά ήσαν έλκτικα, τα κρασιά απ' τα πιο σπάνια.

Η συνομιλία δεν άργησε να γίνη μονόλογος. Ένας άνδρας μιλούσε, ενώ τα άλλα πρόσωπα άκουγαν κι' αυτός που μιλούσε ήταν ο Όλιβερ Χίλνιτς. Είχε το σπάνιο χάρισμα να χρωματίζει και να κάνει ζωντανές τις διηγήσεις του, μεταδίδοντας σε όλους τα συναισθήματά του. Φαινόταν να γνωρίζει όλα τα μέρη του κόσμου, δήλωσε όμως έξ άρχης πως άναπούσε τις πόλεις και πως οι έρημοτόποι δεν είχαν κανένα θέλητρο γι' αυτόν.

Δεν είμαι ούτε καν σπόρτσμαν, ώμολόγησε. Διέσχισα τους μεγαλειότερους ποταμούς, χωρίς να με νοιάση για τα ψάρια που ζούν μέσα σ' αυτούς. Βυθίστηκα μέσα σε δάση, χωρίς να συλλογιστώ ούτε για μια στιγμή τα θηρία που κατοικούν μέσα. Ή μόνη μου έπιθυμία ήταν πάντα να φθάσω στο πιο κοντινό μέρος όπου ζούσαν άνδρες και γυναίκες.

Παρά την αντίπαθεία του προς το άτομο του Όλιβερ Χίλνιτς, ο Φράνσις, ήταν άναγκασμένος να όμολογήση στον έαυτό του ότι αισθανόταν ένα φλογερό ενδιαφέρον γι' αυτό που άκουε. Έπινε κι' έτρωγε σχεδόν μηχανικά.

Τις τρεις προηγούμενες μέρες, άλλο δεν είχε κάνει παρά να κυττάζη κάπου-κάπου αυτό το άτομο, καθισμένο στο έδωλό του κατηγορουμένου άνάμεσα σε δυο χωροφύλακες. Τώρα, το έβλεπε σ' ένα πλοίοιο ντεκόρ, κι' αυτή ή χτυπητή αντίθεση σύγχυζε τις σκέψεις του δικηγόρου. Όσο για την γυναίκα... ο Φράνσις λίγο την κυττάζε, γιατί όταν τα μάτια του έπεφταν άπάνω της, ένοιωσε μια βαθιά συγκίνηση, μια παράξενη ταραχή...

Ήταν έφιαλτικό να την βλέπη εκεί, άντικρυ στο άτομο του οποίου του είχε διηγήσει την τρομαχτική ιστορία. Βρισκόταν εκεί, ευγενικά οικοδεσποίνα, προσέχοντας στην συνομιλία, κρύβοντας όμως άσφαλώς την πραγματική σκέψη της που ο Φράνσις πίστευε πως είχε καταλάβει: του κρατούσε κακία γιατί είχε σώσει απ' τον θάνατο τον σύζυγό της.

Πήγε μου, ρώτησε ο Λέντσαμ ξαφνικά στον Χίλνιτς, δεν προσπαθήσατε άραγε ποτέ να βρήτε την αίτία του ενδιαφέροντος που

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΖ",

νοιώθετε για τις ανθρώπινες ύπάρξεις και τα πυκνοκατοικημένα μέρη, και την άπείχθειά σας για την μοναξιά και τους έρημοτόπους;

Ο Όλιβερ Χίλνιτς χαμογέλασε σκεπτικώς:

—Πιστεύω, είπε απλά, πως αυτό συμβαίνει ίσως γιατί δεν έχω ψυχή...

ΜΙΑ ΦΡΙΧΤΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ ΤΗΣ

Οι τρεις συνδυαζόμενες πέρασαν στην διβλοήκη, στην άλλη άκρη του προθαλάμου. Ο Χίλνιτς ζήτησε συγγνώμη για μια στιγμή.

—Έχω κάτι έκλεκτα πούρα στο δωμάτιό μου, είπε. Θέλω πολύ να τα δοκιμάσετε.

Βγήκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ο Φράνσις έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο. Η οικοδεσποίνα είχε χαθή μέσα σε μιάν άναπαυτική πολυθρόνα και του υπέδειξε ένα καθισμα άντίκρυ της. Ο Φράνσις ύπάκουσε χωρίς να πη λέξη. Παράξενο πράγμα: δεν μπορούσε να μιλήσει. Άρχισε να μελετά την γυναίκα άντι να πιάση κουβέντα. Άπ' τα στιλνά μαλλιά της ως τα λεπτά παπούτσιά της, ήταν όλόκληρη ο τύπος της άπόλυτου τελειότητας. Οι γραμμές του προσώπου της ήσαν ευγενικά ώραιες. Μόνο ή χλωμάδα της την έκανε να φαίνεται ψυχρή σαν πεθαμένη.

Σας φαίνεται παράξενο πως ζω έδώ με τον σύζυγό μου, ύστερα από όσα σας είπα χθές; ρώτησε με μεγάλη ήρεμια.

—Πραγματικά, ψιθύρισε ο Φράνσις.

—Πιστεύετε σε όσα σας διηγήθηκα;

—Όφείλω να πιστέψω.

Έκείνη έβριξε μια ματιά προς την πόρτα και σήκωσε λίγο το κεφάλι, σαν να ύπελόγιζε πόση ώρα την χόριζε από τον γυρισμό του συζύγου. Ύστερα ξανακύτταξε τον Φράνσις:

—Τό μίσος, είπε, δεν άπομακρύνει πάντα. Καμιά φορά, φέρνει κοντά, τραβά και δεν μπορεί να κάνει κανείς χωρίς εκείνον που μισεί. Σ' αυτό μοιάζουν κάποτε ή άγάπη με το μίσος.

Το δωμάτιο ήταν ζεστό, ο Φράνσις όμως άντελήφθη πως έτρεμε. Έκείνη σήκωσε το δάχτυλο για να τον προειδοποιήσει:

—Έρχεται, ψιθύρισε.

Ο Όλιβερ Χίλνιτς επέστρεψε με κάτι πούρα τυλιγμένα μέσα σε χρυσό χαρτί, που είχε φέρει απ' την Κούβα. Τό άρωμά τους ήταν μεθυστικό. Οι δυο άνδρες κάπνιζαν σιγοπίνοντας τον καφέ και το κονιάκ τους. Η γυναίκα είχε τα μάτια μισκλειστά. Ο Χίλνιτς ξαναμίλησε:

—Θα σας πώ, κ. Λέντσαμ, για ποιό λόγο είμαι εύτυχής που σας έχω άπόψε. Πρώτα απ' όλα, θα σας ευχαριστήσω και πάλι για την έμπνευσμένη άγόρευσή σας...

—Έκανα άπλώς την δουλειά μου, έξ άλλου με πληρώσατε, διέκοψε ο Φράνσις.

—Φυσικά. Είναι όμως κι' ένας άλλος λόγος που έπιθυμούσα να σας άναγνώσω, κ. Λέντσαμ. Μάθατε ήδη πως είμαι ένας άνθρωπος άρεκέτα ψυμένος. Νοιώθω βαθύ μίσος για κάθε εύαισθησία ή ψευδοηθολο-

γία. Καί είναι μια άνακούφιση για μένα όταν συναντώ έναν άνθρωπο χωρίς συνείδηση.

—Έτσι με κρίνετε; ρώτησε ο Φράνσις.

—Γιατί όχι; Έξασκείτε το έπάγγελμα σας στο Κακούργιοδικείο, δεν είναι έτσι;

—Αυτό είναι γνωστό.

—Τί συνείδηση μπορεί νάχη ένας άνθρωπος που άγορεύει για τον άθώο και για τον ένοχο με την ίδια όεση; Όμολογήστε τώρα, κ. Λέντσαμ—περιττεύουν οι ύποκρισιες σ' αυτό το ζήτημα—όταν ύπερασπίζατε κατηγορουμένους και ύποστηρίζατε την άθωότητά τους, δεν συνέβη ποτέ να είσθε άντιθέτως βέβαιος για την ένοχότητά τους;

—Πολλές φορές, αυτή ύπήρξε ή άποστολή μου, άνεγνώρισε ο Φράνσις.

Ο Χίλνιτς άρχισε να γελά ειρωνικά.

—Όλα αυτά άποτελούν ένα μέρος της μεγάλης ύποκρισίας του κόσμου. Το βράδυ, στο γεύμα, πίνετε ένα ποτήρι σαμπάνιας παραπάνω κι' οι φίλοι σας σάς συγχαίρουν γιατί βοηθήσατε έναν φουκαρά να καταστρατηγήση τον νόμο, ένώ έξερτε πολύ καλά, κ. έσείς κι' οι φίλοι σας, πως ή άγόρευση κι' ή στάση σας, έπί δυο ώρες, ύπήρξαν πλαστές. Πως ή άγόρευση σας δεν ύπήρξε παρά μια έπιτυχημένη ήθοποιία. Αυτό με τράβηξε στην άρχή σε σας, κ. Λέντσαμ...

—Λυπούμαι που τό μαθαίνω, είπε ψυχρά ο Φράνσις. Η ήθική του έπαγγελματός μου...

Ο οικοδεσπότης τον διέκοψε με μια χειρονομία:

—Δεν άφήνουμε τώρα την ήθική κατά μέρος; Άλήθεια, έχω να σας κάμω μια έρώτηση: Ο νομικός μου σύμβουλος, μόλις σας έδωσε τον φάκελλο της ύποθέσεώς μου μου είπε, μολοντί αυτό δεν θα άλλαζε την άγόρευσή σας, πως θα ήταν προτιμότερο να κάνω τον άθώο, στις ιδιαιτερές συνομιλίες μου με σας. Γιατί αυτό;

—Για τον άπόλυτο λόγο ότι δεν είμαστε όλοι παληάνθρωποι κι' ύποκριταί, όπως μάς νομίζει. Πάντως, νοιώθω περισσότερο ευχαρίστηση σώζοντας την ζωή ενός άθώου παρά ενός ένόχου.

Ο Χίλνιτς γέλασε και πάλι.

—Θα φανώ κακός, γιατί συχαίνομαι τις ύποκρισιες. Δυστυχώς θα σας άφαιρέσω αυτή την ευχαρίστησή σας. Έγώ πραγματικά σκότωσα τον Τζόρνταν. Τόν σκότωσα μέσα στην πολυθρόνα όπου κάθεστε τώρα.

Μεσολάβησε μια όλιγόλεπτη σιωπή. Ή νέα έξακολούθουσε να παίζει νοχελικά με την δεντάγια της.

Ο Φράνσις άνασηκώθηκε:

—Δεν μ' ενδιαφέρει να τό μάθω αυτό, είπε με σκληρότητα.

—Φανήτε πρό παντός λογικός, συνέχισε ο Χίλνιτς και σηκώθηκε για ν' άρχισή να σουλατσάρη με άπάθεια μέσα στο δωμάτιο. Έδώ μιλούμε, καθαρώς τεχνικά. Είδατε τα άνυπέρβλητα έμπόδια που συνάντησα ή άνάκριση. Δεν μπορούσαν να άνακαλύψουν τό όπλο του έγκλήματος. Έ, λοιπόν, θα σας δείξω κάτι τό έξυπνο.

Ο Φράνσις παρακολουθούσε τις κινήσεις του συνομιλητού του με άνήσυχο βλέμμα. Ο Χίλνιτς σταμάτησε στην άκρη του δωματίου όπου ήσαν όπλοητες, καλάμια για ψάρια και μια θήκη για «κλέμπερ» (μπασιτόνια του γκόλφ). Πήρε από την θήκη ένα κλέμπ και κρατώντας το στο χέρι, πλησίαζε με άργα βήματα.

—Παίξετε γκόλφ, Λέντσαμ; ρώτησε. Πως σας φαίνεται αυτό;

Ο Φράνσις πήρε τό κλέμπ. Φαινόταν να είχε χρησιμοποιηθή πολλόν καιρό, γιατί ή πέτιση λαβή του άρχιζε να καταστρέφεται.

—Τό κλέμπ αυτό δεν παρουσιάζει τίποτα τό έξαιρετικό, είπε. Μοιάζει μ' εκείνα που

χρησιμοποιώ κι' έχω.

—Κι' όμως, περικλείει ένα μυστικό που άσφαλέστατα μπορούσε να με στείλη στην κρεμάλα, δήλωσε ο Όλιβερ Χίλνιτς. Κυτάξτε!

Κράτησε γερά την λαβή μέσα στην παλάμη του κι' άρχισε να την ξεβιδώνει. Ένα έπιφώνημα έξφυγε απ' τα χείλη του Φράνσις. Η γυναίκα διατηρούσε τό νοχελές ύφος της.

—Η ένωση μέσα στο άτσάλι, έξήγησε ο Χίλνιτς, είναι τόσο λεπτοδουλεμένη, που δεν φαίνεται με γυμνό όφθαλμό. Κι' όμως βλέπετε πως τό έσωτερικό είναι κούφιο. Τό έγγχειρίδιο τάχω σκεπασμένο με μπαμπάκι για ν' άποφύγω κάθε κρότο. Τό ξανάδαλα μέσα τόσο διαστικά, την τελευταία φορά που τό χρησιμοποίησα, ώστε, καθώς βλέπετε, έξχασα να τό καθαρίσω.

Ο Φράνσις όπισθοχώρησε τρακίζοντας και στηρίχτηκε στο τζάκι. Τό βλέμμα του φανέρονε άπερίγραπτη φρίκη. Σιγά-σιγά, ο Όλιβερ Χίλνιτς είχε βγάλει μέσα απ' τό μπαμπάκι ένα στιλέτο που ή λεπίδα του είχε ξεραμένη κηλίδες αίματος.

—Η λαβή του έγγχειρίδιου, συνέχισε, είναι κατή τό ύπεροχο. Η λεπίδα μπαίνει μέσα στην λαβή, και μόλις άκουμπήσετε λίγο την λαβή άπάνω στο σώμα, κατεβαίνει κεραυνόβδρα ή λεπίδα... Δεν έχετε καν άνάγκη να χτυπήσετε. Πιέξτε άπλώς ένα κουμπάκι. Πλησιάστε, κ. Λέντσαμ, να σας δείξω πως.

Ο Φράνσις στεκόταν άκίνητος. Τα μάτια του ήσαν καρφωμένα άπάνω στο όπλο.

—Ό! Να τό ήξερα... ψιθύρισε.

—Δυστυχισμένο μου φίλε, συνέχισε ο άλλος, αν τό έξερτε, τίποτα δεν θα είχε αλλάξει. Ίσως τό τρεούλιασμα της φωνής σας άπάνω στην άγόρευση, ή κίνηση του χειριού σας όταν δείχνατε έμένα... όλα αυτά να μην ήσαν τόσο φυσικά,—τί σημασία όμως μπορεί νάχη αυτό; Θα βάτατε τα δυνάτα σας κι' άσφαλώς θα κερδίζατε την ύποθεση... Τώρα, έλάτε να σας δείξω τό μέρος όπου άκουμπά τό έγγχειρίδιο.

Τα δάχτυλα του Χίλνιτς έψαξαν άπάνω στο πλαστρόν του ποικάμισού του και σταμάτησαν σ' ένα σημείο, άριστερά. Κράτησε εκεί τό έγγχειρίδιο: ο δείκτης κι' ο δακτύλιος του άλλου χειριού του ήσαν άκουμπισμένοι στην λαβή. Τα μάτια του ήσαν καρφωμένα άπάνω στον δικηγόρο. Ο Φράνσις, στρέφοντας άλλοι τα βλέμματα για να μη βλέπη, ένοιωσε μια καινούργια φρίκη: ή γυναίκα είχε σκύψει λίγο στην πολυθρόνα της και τα μάτια της φαίνονταν να ύπολογίζουν την άπόσταση που την χόριζε απ' τό φονικό όπλο.

—Βλέπετε, Λέντσαμ, συνέχισε ο Χίλνιτς, ή αίχμη, μόλις πιεσθή τό κουμπάκι, θα διαπεράση την καρδιά μου. Άρκεί να πιέση κανείς τό κουμπάκι: δεν άπαιτείται καμιά δύναμη... Τί λέτε σείς, Μάργκαρετ; ρώτησε και διακόπηκε μονομιάς.

Η γυναίκα στεκόταν στην άκρη της πολυθρόνας της με τα μάτια πάντα καρφωμένα στο έγγχειρίδιο. Τού άπάντησε με άπάθεια:

—Δεν λέω τίποτα. Άρκομαι να κυττάζω.

Ο Χίλνιτς στράφηκε προς τον δικηγόρο.

—Σας έπαναλαμβάνω, πως δεν χρειάζεται ή παραμικρή δύναμη: άρκεί να πατήσετε τό κουμπάκι.

Ο Φράνσις στο άναμεταξύ είχε άνακτήσει την ψυχραιμία του.

—Λυπούμαι πολύ που μου τό είπατε αργά, κ. Χίλνιτς, είπε με τραχύτητα.

—Γιατί; ρώτησε με άθώο ύφος ο Χίλνιτς. Φανταζόμουν πως θα σας ενδιαφέραν.

—Μ' ενδιαφέρουν σε τέτοιο σημείο, δήλωσε ο Φράνσις, που δεν θα δεχθώ να άναλάσω μια ύποθέσεις σαν και την δική σας.

αν δεν είμαι πεπεισμένος εκ των προτέρων πως ο πελάτης μου είναι άθώος. Η όμολογία σας ήταν ή μεγαλειότερη έλλειψις τάχα και μετανάω για τις προσπάθειες που έκανα για να σας σώσω.

Η γυναίκα τον άκουγε προσεχτικά. Τό πρόσωπο του Χίλνιτς είχε μιάν έκφραση νυμισμού και έκπληξιας συγχρόνως. Ο Φράνσις σηκώθηκε και προχώρησε προς την οικοδεσποίνα.

—Κυρία Χίλνιτς, είπε, έπιτρέψτε μου να σας ζητήσω συγγνώμη. Ο σύζυγός σας κι' έγώ καταλήξαμε σε μιάν... άσυνενησία που δεν μου έπιτρέπει να δεχθώ για περισσότερο καιρό την φιλοξενία σας.

Έκείνη του έτεινε τό χέρι της.

—Δεν τό ήξερα ειλικρινώς, παρητήρησε μ' ένα ψυχρό χαμόγελο, πως έσείς οι δικηγόροι είσθε τόσο εύθικτοι στο κεφάλαιο της ήθικης. Πιστεύα πως ήσασταν ύπερήφανοι να άντιπροσωπεύετε την ύστάτη έλπίδα των έγκληματιών.

—Κυρία μου, άποκριθήκε ο Φράνσις, δεν ύπερηφανεύομαι που έσωσα την ζωή ενός κακούργου που φαίνεται ευχαρίστημένος για τό έγκλήμα του και καυχάται γι' αυτό, έστω κι' αν ό δολοφόνος είναι ό σύζυγός σας.

Ο Χίλνιτς γελούσε συνοδευόμενος ως την πόρτα τον καλεσμένο του που έφρευγε.

—Έχετε μια παράξενη αντίληψη του χιούμορ, παρητήρησε ο Φράνσις.

—Με συγχωρείτε, άποκριθήκε ο Όλιβερ Χίλνιτς, τα τελευταία σας όμως λόγια στην γυναίκα μου με κατατοπίζουν άρεκά. Δεν θα έχετε καθόλου όξυδέρχεια, αν περάσατε την βραδιά σας χωρίς να καταλάβετε πως ό θάνατός μου θα ήταν τό μόνο πράγμα στον κόσμο που θα μπορούσε να κάνει εύτυχισμένη την γυναίκα μου...

Ο Φράνσις επέστρεψε στο σπίτι του, ένώ στ' αϊτιά του άκόμη βούϊζαν αυτά τα λόγια. Δεν τά ξεχασε, ούτε στον ύπνο του. Έξακολούθουσαν ν' άντηθούν στ' αϊτιά του όταν τον έύπνησε τό τηλεφώνο.

—Ο κ. Λέντσαμ; ρώτησε μια φωνή.

—Ο ίδιος. Ποιός μου μιλεί;

—Έδώ, Μάργκαρετ Χίλνιτς. Άκούστε:

Ύστερα απ' την άναχώρησή σας, την νύχτα, ό σύζυγός μου έξακολούθησε να παίζει μ' αυτό τό παράξενο έγγχειρίδιο. Τό άκούμπησε άπάνω στην καρδιά του και καθώς στην πολυθρόνα όπου είχε καθήσει ό Τζόρνταν, στην ίδια στάση. Ήθελε να κάνει, καθώς είπε, μιάν άναπαράσταση. Έσώκρατούσε έτσι τό έγγχειρίδιο θα ξέφυγε τό χέρι του ή τό έκανε από τύψεις, ποιός ξέρει; Αυτό δεν θα τό μάθουμε ποτέ. Έμπησε μια κραυγή. Όρησα προς τό μέρος πηξε μια κραυγή. Τράβηξα απ' τα χέρια του τό όπλο, ήταν όμως πολύ άργα. Ήδη, είχε πατήσει τό κουμπάκι. Τώρα μόλις έφυγε ό γιατρός.

Λέει πως ό θάνατος έπληθε άκαριαία.

—Είναι φοβερό! φώναξε ο Φράνσις.

—Κάποιος έρχεται απ' την Σκότλαντ Γουόρδ, συνέχισε άσυγκίνητη ή φωνή. Άφού κάνει άναρρίσεις, θα πέσω να κοιμηθώ. Έσφαισε ό Ινσπέκτορ. Είναι στο σαλόνι. Καληνύχτα σας!

Ο Φράνσις και πάλι έπεχείρησε να μιλήσει ή γραμμή όμως ήταν κομμένη. Σ' αυτή την στιγμή της άγωνίας θαρρούσε πως άκουγε, σαν ήχώ, τα λόγια του Όλιβερ Χίλνιτς:

«Ο θάνατός μου θα ήταν τό μόνο πράγμα στον κόσμο που θα μπορούσε να κάνει εύτυχισμένη την γυναίκα μου».

(Συνέχεια στο προσεχές)

Τέσσερις φορές πήρε να στείλη το γράμμα, και πάλι το ξανάφανε!

Ζητώ εις γάμον... τήν γυναικα σας!

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ' ΑΛΑΙΝ

Κύριε Ρομπινέ, είπε ο νέος, έχομαι να σας επισκεφθώ για μίαν εξαιρετικά λεπτή υπόθεση...

Ο νέος ήταν καλοντυμένος. Στριφογύριζε το καπέλλο του ανάμεσα στα δάχτυλά του με καταφανή στενοχώρια. Ο συμβολαιογράφος, ροδοκόκκινος και κοιλασός, δεν θεώρησε σκόπιμο να μετακινήσει για να δεχτεί τον νεαρό επισκέπτη του. Του έκανε νόημα, μ' ένα ένθαρρυντικό χαμόγελο, να συνεχίσει.

Ο νέος ξεροκατάπιε. Τα χείλη του ήταν χλωμά σαν πανί. Μάζεψε όλες του τις δυνάμεις και είπε:

—Θα ήθελα να ζητήσω εις γάμον... τήν γυναίκα σας!

Ο κ. Ρομπινέ γούρλωσε τα μάτια του:

—Τί; Πώς;

—Μά... σάς το είπα, νομίζω, συνέχισε ο νέος με ξερό λαρυγγί.

Ο συμβολαιογράφος κοντοστάθηκε· έπειτα προβληματίστηκε να σπρώξει μια πολυθρόνα κοντά στον επισκέπτη.

—Καθίστε, παρακαλώ, αγαπητέ μου φίλε, και εξηγήστε μου λίγο τί σας συμβαίνει.

Ο τόνος ήταν τόσο εγκάρδιος ώστε ο νέος παραξενεύτηκε:

—Ασφαλώς δεν σάς έδωκα να καταλάβετε, είπε και ξανακοιμίζοντας, συνέχισε: Αγατώ τήν γυναίκα σας, κ. Ρομπινέ και βρίσκομαι άξιοπρεπής για εκείνην, για σάς και για μένα, να είδοποιήσω πρώτα εσάς... Δεν θα ήθελα να σάς θίξω... ούτε να σάς στενοχωρήσω... ούτε να σάς κάνω να μου σπάσετε τα μούτρα... προτιμώ όμως να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα...

—Αγαπάτε λοιπόν τήν γυναίκα μου, δέχομαι ο συμβολαιογράφος με αγαθότητα. Λαμπρά, φίλε μου! Κι' είμαι πολύ ικανοποιημένος που έχω να κάνω μ' έναν νέο καθώς πρέπει σάν και σάς...

—Εκπληκτος, ο νέος τον κούταζε:

—Και δεν... θυμώνετε; ρώτησε.

—Γιατί να θυμώσω; Δεν μπορώ να σάς κρατώ καμία γιατί έχετε ένα γουστό που δεν είναι λογικό, που άλλοτε όμως το είχα κι' εγώ... Έξ' άλλου, κατά τήν αντίληψή μου, ένας άνθρωπος δεν μπορεί παρά να κοιλακεύεται για τα αισθήματα που εμπνέει ή γυναίκα του σε άλλους άνδρες...

—Μά, κύριε... τραύλισε ο νέος. Οι συλλογισμοί σας είναι καταπληκτικοί! Η ήθη, κύριε...

—Τί σχέση έχει ή ήθη με όλη αυτή την υπόθεση; διέκοψε ο κ. Ρομπινέ. Μήπως, άντι συλλογισμών θα προτιμούσατε να σάς σπάσω τα μούτρα;

Κι' ανωρθώθηκε ύψωνοντας τον τόνο της φωνής του. Ο άλλος έξωσε. Αφού τον κούταξε αούτηρά ο συμβολαιογράφος του άνομήπησε τα χέρια στους ώμους:

—Καθίστε, παιδί μου... Καί πήτε μου: Αγαπάτε τήν 'Ορτάνς;

Ο άλλος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

—Ακατανόητο! συνέχισε ο συμβολαιογράφος. Καί πώς το πάθατε αυτό; Προτού προλάβη ο νέος ν' απαντήσει, το πρόσωπο του κ. Ρομπινέ πήρε μίαν έκφραση σοβαρότητας:

—Ωστε είναι σοβαρά όλα αυτά; ρώτησε. Τήν αγαπάτε σ' αλήθεια; Είστε τουλάχιστον άκωκώς άνεξάρτητος;

—Κύριε Ρομπινέ, με θέλουν οι ύποψίες σας. Δεν μου επιτρέπεται ν' άστειεύομαι μαζί σας.

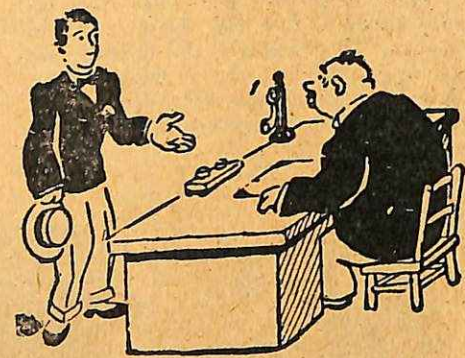
Ο συμβολαιογράφος σηκώθηκε για μιά στιγμή άπ' τήν πολυθρόνα του και με ευκυνήσια που δεν θα του απέδιδε κανείς, ώρμησε προς τήν πόρτα, τήν άνοιξε και φώναξε:

—Κύριε Μικόν, έλάτε σάς παρακαλώ. Να μίν ένοχληθώ έπ' ούδενί λόγφ. Δεν είμαι για κανέναν. Κι' εσύ, Πώλ, φίλε μου, πετάξου να φέρης δυό ποτηράκια και πορτό... Να ζητήσης άπ' το καλλίτερο...

Αφού ήρθε το κρασί, ο κ. Ρομπινέ ξανάκλεισε μόνος του τήν πόρτα και καθήκε κοντά στον νέο. Στην άρχή, τον κούταζε με συμπάθεια όπου ίσως ξεχώριζε κανείς κάποιον οίκο.

Ο νέος ήταν σιωπηλός, γιατί περίμενε τον σ'ύγγο να κάνει τήν άρχή.

—Νέε μου, είπε πάλι ο συμβολαιογράφος· τίθμια, τρελαίνονται για έρωτοδουλειές... Αλήθεια, πώς το πάθατε αυτό; Πράγματι, 'Ορτάνς είναι καλή γυναίκα και σάς συγκίρω για τήν έκλογή σας... Έξ' άλλου εί-

—Θα ήθελα να ζητήσω εις γάμον τήν γυναίκα σας!

μει πρόθυμος να κάνω το π'αν για να τήν καταστήσω εύτυχη. Καί μαζί μου δεν είναι εύτυχής.

—Τό άντελήφθην, είπε δειλά ο έρωτευμένος. Τί σημασία άν είναι κανείς καλός άνθρωπος; Μπορεί αξιόλογα να μίν νοιώθ η μιά γυναίκα.

—Η διαφορά είναι ότι όταν τίς νοιώσω, παύει να είναι καλός άνθρωπος...

—Κι' όμως... ο τρόπος που δεχθήκατε τήν έξομολόγησή μου...

—Τί θα όφελούσε άν σάς πετούσα έξω με τίς κλωτσιές;... Μου έξηγηθήκατε με τόση άφέλεια, μου φαίνεται πώς κι' έσείς δεν ξέρετε τί να κάμετε... Σάν να μου ζητάτε, δηλαδή, μιά συμβουλή...

—Οχι... μ'... τέλος πάντων...

—Συμβουλή; "Ε, λοιπόν, το καλλίτερο που έχετε να κάμετε είναι ενά του δίνετε...

—Τί έκανε, λέει;

—Μου είσατε πολύ συμπαθητικός, γι' αυτό σάς προειδοποιώ. Η 'Ορτάνς δεν είναι γυναίκα για σάς. Πρώτ' άπ' όλα, είναι μεγαλύτερή σας στά χρόνια... Καί δεν είναι καθόλου βολική... Θα βρήτε τον μπελά σας μαζί της...

—Τήν αγαπώ.

—Λαμπρά, Καί τί λογαριζάτε να κάνετε; —Αυτό ήρθε να σάς ρωτήσω,

—Κάνετε τήν φίλη σας.

Ο νέος τινάχθηκε.

—Τί; Πώς είπατε;

—Ναί, ναί... Θα δυσκολευτήτε βέβαια, γιατί είναι έναρετη γυναίκα... Θα σάς βοηθήσω όμως κι' εγώ. Είσατε ποιητής; Ναί; Τόσο το καλλίτερο. Η γυναίκα μου τρελαίνεται για στίχους. Θάρητε να φάμε μαζί τήν Τρίτη. Θα σάς αφήσω μόνους στά επιδόρπια. Άν δεν επιτύχετε το ποθούμενον τήν πρώτη βραδυά με τούς στεναγμούς και τούς στίχους σας, να ξαναρθήτε. Σάν στο σπίτι σας! Θα ύποκριθώ πώς παραμολώ τήν 'Ορτάνς... πώς έχω άλλην στο νού...

Δεν έχετε παρά να με είδοποιήσετε για τήν έπ' αυτόφωρ σύλληψιν και τήν αίτηση διαζυγίου...

—Μά, κύριε...

—Σιωπή! Δεν θέλετε τήν γυναίκα μου; Σάς τήν δίνω! Τί ζητάτε παραπάνω;

—Μά, κύριε, δεν σάς καταλαβαίνα.

—Σε τί δεν με καταλαβαίνετε, παρακαλώ;

—Πώς... με τόση έλαφρότητα;... Σάς νόμιζα για έντιμο άνθρωπο και βλέπω πώς βρίσκομαι ενάντιον ενός παληανθρώπου...

Σάς παρακαλώ τίμια να μου εγκαταλείψετε τήν γυναίκα σας και σιγά-σιγά έχω τήν έντύπωση πώς έσείς ζητάτε να μου τήν έπιδάτε... να μου τήν φορτώσετε...

—Δεν μου λέτε, διέκοψε ο συμβολαιογράφος, τήν γυναίκα μου θέλετε... ή καμιά;

—Μά...

—Ακούστε με λοιπόν: δεν μ' άρέσει ή γυναίκα μου, βαρέθηκα. Μ' άρέσει ότι δεν έχω: ή έλευθερία. Η 'Ορτάνς όμως είνε μιά χαριτωμένη γυναίκα, γλυκειά κι' έναρετη. Δεν τίς λείπει τίποτα: ή όμορφιά, ή συναισθηση τής οικγενειακής τιμής, ή άγάπη τής εστίας... Μπορούσε να κάνει εύτυχισμένο όλο τον κόσμο. Έμένα όμως... με παρακωλύει!

Ο νέος σηκώθηκε άξιοπρεπώς, κομπόηκε και χωρίς να δώσει το χέρι στον συμβολαιογράφφ, διευθύνθηκε προς τήν πόρτα. Μόλις έφθασε εκεί, στράφηκε κι' είπε ψυχρά:

—Θάρθω τήν Τρίτη στην πρόκλησή σας, κύριε, και θα κούτάξω να στείλωσώ γρήγορα.

Τότε ο συμβολαιογράφος του άποκριθήκε πονετικά:

—Πόσο σάς λυπούμαι, κύριε!

ΖΩΡΖ ΝΤ' ΑΛΑΙΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ

Ξέρετε ποιός είχε τήν πρώτη ιδέα των λεωφορείων; Ο μεγάλος φιλόσοφος Πασσάλ, στά 1662. Η πρώτη όμως άπόπειρα των ομαδικών μεταφορών άπέτυχε. 150 χρόνια αργότερα έγινε δεύτερη άπόπειρα επαναρφοράς των λεωφορείων.

Αυτή τήν φορά ο νεοεμπισμός «έπιασε» και το Παρίσι γέμισε από λεωφορεία. Τα εξεμεταλλεύοντο όμως τότε, όπως κι' έδώ διάφορες εταιρίες, που είχαν και ποιητικά όνόματα: «Οι ώραιες κυρίες», «Τα ζαχαρώδη» κτλ. Απαράλλακτα όπως πριν λίγα χρόνια είχαμε έμεις ως προς τα λεωφορεία, τίς περιφημες «Μαρίκες» μας, τίς «Ωραιές Κατινέτσες» κτλ.

Κατόπι ήλθαν τα λιποκίνητα τραμ, και τότε τα ηλεκτρικά.

Πέθαναν παίζοντας

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΠΙΦΤΟΥΝ ΝΕΚΡΕΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΘΕΑΤΩΝ.—Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΥΣΙΑ ΔΕΒΙΝ.—Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΓΙΑΒΑΝΕΖΑ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Δεν έχει μόνον ή επιστήμη τα θύματά της—ύπέρχα, ως επί το πλείστον, παραδείγματα άλτρουισμού και άυταπαρνήσεως—δεν έχουν μόνον τα μέλη τής τιμής, τούς ήρωές των, έχει κι' ή καλλιτεχνία, το θέατρο τούς δικούς του.

Τί είναι τέλος πάντων, ένας καλλιτέχνης άν όχι ένας στρατιώτης, που έκλήθη, από τήν φωνή τής φύσεως, αυτός, να ύπηρετήσ η τήν Τέχνη, να πέση έν άνάγκη όλοκαύτωμα στον βωμό της;

Και έχει ή Τέχνη πολλούς τέτοιους ήρωας ή θύματα. Θα σάς άναφέρουμε παρακάτω μερικά περιστατικά.

ΕΝΩ ΤΗΣ ΧΑΜΟΓΕΛΟΥΣΕ Η ΔΟΞΑ...

Μιά νεαρά Γαλλίδα ήθοποιός έπαίξε στο περίφημο θέατρο ποικιλιών (μιοϋζικ-χώλλ) στο Παρίσι, στο Φολί-Μπερζέρ. Ήταν όλο χάρη και όμορφιά. Φορούσε ένα φολιδωτό φόρεμα με ούρά, που λαμποκοπούσε κάτω από τα φώτα τής σκηνής. Οι φολίδες κατ'υ φορέματος αυτού ήσαν καμωμένες από γυαλιστερό άτσάλι. Πιό πολύ όμως, από το άτσάλι γυάλιζαν τα δόντια της, δυό σειρές αληθινών μαργαριταριών.

Η ήθοποιός αυτή ήταν ή Εύα Γκαμπύ.

Ο κόσμος χειροκροτούσε... Ήταν ώραία, ήταν αγαπημένη... Νέοι και γέροι τήν λαχταρούσαν, τήν κατέρωγαν με τα μάτια τους...

Έξαφνα, ή χαριτωμένη καλλιτέχνις κλονίζεται χάνει το χρώμα της και σε λίγο πέφτει κάτω σάν κεραυνόπληκτη.

Τί είχε συμβή;

Τό μακρό φολιδωτό της φουστάνι έμπλεξε κάτω, οι άτσάλινες φολίδες βρέθηκαν μέσα σε κάτι γυναι ήλεκτρικά σύρματα και ή άτυχη Γκαμπύ δεχόταν στο ώραιο σώμα της μιά δυνατή ήλεκτρική έκκένωση.

Ο θάνατός της ύπηρεζε άκαριαίως!... Τό θέατρο, φυσικά, έγινε άνάστατο. Έτρεξαν γιατροί, μετέφεραν τήν φτωχή καλλιτέχνιδα στο πλησιέστερο νοσοκομείο, αλλά τίποτα.

Τήν άλλη μέρα όλόκληρο το κοσμικό και θεατριζόμενο Παρίσι παρακολουθούσε τήν κηδεία της. Η δυστυχισμένη Εύα είχε πεθαίνειν, άφηγόνται πώς ήταν τραγική ή νε να τήν άγκαλιάση ο μεγαλειότερος θρίαμβος τής ζωής της... Άντι του θριάμβου όμως τής ζωής της, νέα, μόλις 18 ετών... Νάταν έντοίτοις εύτυχισμένη που πέθαινε σε μιά τέτοια στιγμή; Προτού μιά μέρα γνωρίση ίσως τήν πίκρα τής άπογοητεύσεως; Αμφίβολο... Εκείνοι που τήν είδαν να πεθαίνει, άφηγόνται πώς ήταν τραγική ή έκφραση του προσώπου της.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΦΗ

Τό δεύτερο περιστατικό που θα σάς διηγηθώ είναι έγινε στο Βερολίνο στο θέατρο «Αντμπερλ Παλάς». Θύμα κι' αυτή τήν φορά μιά Γαλλίδα ήθοποιός, ή Λυσία Ντεβίν.

Ας τό προσέξουν το περιστατικό αυτό ιδιαίτερώς οι κομφερούμενες που έχουν τήν μανία να βάφονται το καλοκαίρι μπρούντινες.

Χαριτωμένη και ή καλλιτέχνις αυτή, νέα, μ' ένα ωραιότατο, άγαλματένιο σώμα

Η καλλιτέχνις αυτή, χορεύτρια επίσης, ενεφανίζετο γυμνή επί σκηνής και χόρευε πλαστικούς χορούς.

Η Λυσία παρίστανε εκείνο το βράδυ μιά Γιαβανέζα πριγκίπισσα: έδωκε όλο της το προσκήνιο, ζωντανό, σ' αλήθεια, άγαλμα σώμα μπρούντινο κι' έβγαине στα φώτα του κάποιες ξωτικής θεάς, που έξφυγε ξαφνικά από το τέμενος όπου τήν λάτρευαν χιλιάδες πιστών, για να βρεθή μπροστά στην ράμπα ενός θεάτρου, έχοντας στα πόδια της, χιλιάδες άλλους πιστούς, που τήν λάτρευαν έξίσου και τήν αποθέωναν.

Εκείνο λοιπόν το βράδυ—το τελευταίο της...—ή Λυσία παρουσιάσθηκε πάλι στο προσκήνιο ζωντανό μπρούντινο άγαλμα, άξιολάτρευτη, φειδίσια. Η αίθουσα του θεάτρου, σείσθηκε δάκρυα από τα χειροκροτήματα, από τήν πλατεία και τα θεωρεία,

Έπεσε κάτω άναίσθητη.

τμήματα, από τήν πλατεία ως το ύπέρω.

Χαμογελώντας μ' όλη τήν γλίσκα του θείου της—πραγματικά—χαμόγελου, ή Λυσία άρχισε τον χορό. Όλοι κρατούσαν τήν άναπνοή τους, ενώ τα μάτια ήσαν στηλωμένα έκστατικά, επάνω στην έξωτική χορεύτρια.

Η Λυσία χόρευε όσο δεν μπορούσε καλλίτερα εκείνο το βράδυ, και όταν τελείωσε, μιά θύελλα, ένας κυκλών χειροκροτημάτων και φωνών, έέσπασε τήν αίθουσα. Η Λυσία χαίρεται, με τό ίδιο πάντα χαμόγελό της και έφυγε. Του κάκου το κοινό τήν άνακαλούσε με τίς φωνές και τα χειροκροτήματά του στην σκηνή.

Η Λυσία δεν ενεφανίζετο. Ο κόσμος άπορούσε, απέδιδε σε ίδιότητα τής καλλιτέχνιδος τήν άρνησή της να ξαναβγή και έξακολουθούσε να θορυβή.

Και όμως, εκεί, πίσω από τήν ατλαία, μέσα στο άνοσοτόλιστο καμαρίνι τής χορεύτριας, ένα αληθινό δράμα παιζόταν.

Μόλις ή Λυσία είχε μπη μέσα στο καμαρίνι της, έπεσε κάτω άναίσθητη. Μιά λιπο-

θυμία στην άρχή, και ο θάνατος δεν άργησε. Η νεκροψία που έγινε στο ώραιο της σώμα, βρήκε πολλά ίχνη δηλητηρίου στο αίμα τής Λυσία. Κατέληξαν δέ οι γιατροί στο συμπέρασμα ότι ή ώραία χορεύτρια, είχε δηλητηριασθή από το χρώμα, με το οποίο βάφε κάθε βράδυ στο σώμα της και το έδωπο περιείχε χαλκό. Τό δηλητήριο σιγά-σιγά είχε εισόδη από τούς πόρους στο αίμα τής καλλιτέχνιδος και τό δηλητηρίασε.

Τό Παρίσι, το Βερολίνο, το Λονδίνο, θρήνησαν ελικρινά τήν ώραία Λυσία. Πέθανε και αυτή μέσα στον θρίαμβό της, σ' όλη της τήν δόξα, και τα φρενιτώδη σ' όλη της τήν δόξα, και τα φρενιτώδη χειροκροτήματα του κοινού έκείνης τής δυάς, άποτελέσαν τήν θριαμβευτικότερη προπομπή που ήτο δυνατόν να γίνει σε καλλιτέχνη, στο μεγάλο της ταξίδι για τό άποίο ξεκίνησε τόσο νέα, τόσο άροεσή.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΘΥΜΑ

Όπως βέβαια, θα φαντάζεστε, τό δάψιμο του σώματος από τήν Λυσία δεν ήταν έφεύρεση δική της...

Πρώτος τό έφάρμασε ο Ίταλός γλύπτης και χρυσοκόμος Μπενεοντό Τσελλίνι. Είχε σκεπάσει εκείνος με φύλλα χρυσά το σώμα ενός μικρού παιδιού, που τό έτοποθέτησε θρηθιο επάνω σ' ένα τραπέζι όπου θα συνέτρωγεν αυτός με τούς φίλους του.

Ο μικρός έμοιαζε, πραγματικά με τον συνομήλικό του πτερωτό θεό, του έρωτα. Χαριτωμένος με τό όλοστρόγγυλό του μάτια που κούταζαν τούς καλεσμένους, προκαλούσε τον θαυμασμό τους.

Ξαφνικά, όμως, τα μάτια του μικρού έκλεισαν και τό παιδί έπεψε βαρύ επάνω στο τραπέζι.

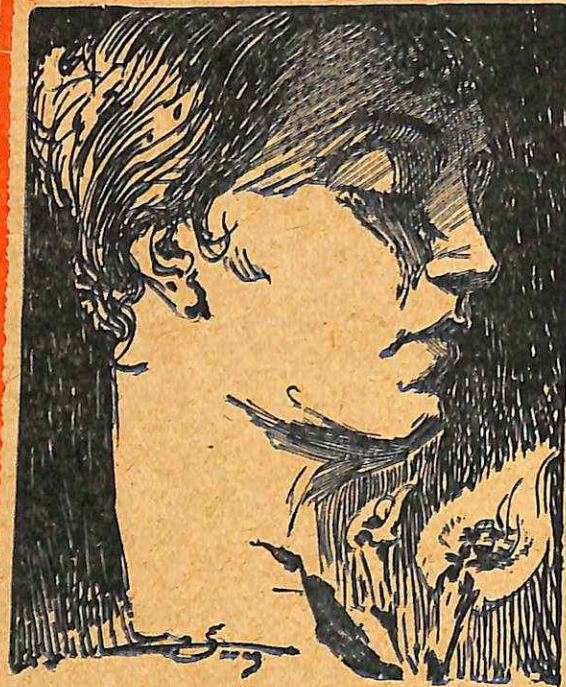
Ο Τσελλίνι και οι καλεσμένοι του, νόμισαν ότι ο μικρός είχε πάθει μιά ξαφνική ζάλη, άλλ' όταν τον κούταξαν καλά, είδαν ότι ήτο νεκρός. Είχε πάθει και αυτός, ότι και ή χορεύτρια Λυσία Ντεβίν.

Τώρα, ως προς τήν περίπτωση του μικρού αυτού, ή επιστήμη λέγει ότι έπρόκειτο μάλλον περί άσφυξίας. Τό χρυσάφι, είχε φράξει όλους τούς πόρους του σώματος του μικρού και έμποδίστηκε έτσι ή άδηλος διαπνοή και ο μικρός πέθαινε, όπως θα πέθαινε άν του έφραζε κανείς τό στόμα και τήν μύτη.

Τό γεγονός δέ ότι ο θάνατός του όφειλετο μάλλον σε άσφυξία, άποδεικνύετο έκ των ύστερων από τό πάθμα τής Λυσία Ντεβίν, για τήν όποια χρειάστηκε καλός δηλητηριολόγος. Γιατί είχε χορεύσει, τό ίδιο θαμμένη μπρούντινη, στο Παρίσι, τό Λονδίνο, και άλλου προτού πάγη στο Βερολίνο.

Ο θάνατος τής Ντεβίν έκανε βαθυτάτη αίσθηση στην Γαλλία. Οι Γάλλοι καλλιτέχναι έστέλαν στο Βερολίνο έπιτροπή να παραλάβη τήν σορά της. Η κηδεία της έγινε μεγαλοπρεπείστατη και ή νεκρά τάφηκε στο Καρτιέ-Λατέν, εκεί όπου γνώρισε τήν πρώτη γλίσκα του θριάμβου.

Από τότε, ή γαλλική άστυνομία άπηγόρευσε τό δάψιμο του σώματος των χορευτριών. Απαγόρευση που ισχύει ακόμη και σήμερα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσέ φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, βέβαιος μέλλων υπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αύλα, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσέ είναι φριχτά δυστυχισμένος. Άγαπ' μ' έναν άπεμπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεθ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του άνθεσε την προστασία της.

Η πάλη μεταξύ του καθήκοντος και του αίσθηματος τον φέρνει σε απόγνωση. Άγαπ' μ' την γυναίκα του και τα παιδιά του, με την ήρεμη αγάπη του οικογενειάρχου, σέβεται τις υποχρεώσεις του ως πολιτικού που πρέπει να δίδη το καλό παράδειγμα, μα έχονται ώρες που ο έρωτάς του τα σβύνει όλα. Και τότε ο Τεσσέ είναι σαν τρελλός, δεν ξέρει τί να κάμει.

Μια μέρα η Σουζάν άνακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της. Με πληγωμένη ψυχή, προσπαθεί να μην αποδείξει τίποτα, για να μην ταράξει την ζωή των παιδιών της. Και υποδέχεται μ' ένα θεδιασμένο χαμόγελο τον Ίάκωβο Μοντέ έναν παλιό οικογενειακό φίλο, που ήρθε από την επαρχία και μένει μαζί τους για λίγες μέρες.

Ο Μιχαήλ εκμυστηρεύεται το τρομερό μυστικό του στον φίλο του.

3.

(Η συνέχεια)

Μοντέ σηκώνεται, ενώ σερβίρουν τον καφέ. Κατόπι όρθιος, με το φλυτζάνι στο χέρι, λέγει:

—Αί! Είσθε δυο αξιολύπητα όντα και οι δυο σας... Παλεύετε έναντιον του έαυτού σας και έναντιον της Φύσεως. Ώ! Ναί! Παλεύετε ελίκρινά και τίμια... Άλλά αν δεν κόψετε αποτόμως την τρέλλα αυτή, θα νικηθήτε είτε κατά τον ένα είτε κατά τον άλλο τρόπο... Δεν παίζει κανείς με τον έρωτα... Και όταν έχη κανείς ευγενική ψυχή πρέπει να σκέπτεται και να βλέπη καθαρά... Άφησέ με να σοῦ μιλήσω καθαρά, σαν παλαιός φίλος... Θα πέσεις χειρότερα από τους κοινούς ανθρώ-

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

πους... Στην ζωή όλων των ανθρώπων ο έρωας είναι ένα έπεισόδιο... Πρόσεξε μήπως στη δική σας γίνη μια καταστροφή.

Ο Μιχαήλ δεν άπαντά άμέσως. Ο Μοντέ τον κυττάζει. Άνάβει με ήρεμία ένα τσιγάρο, φυσά τον καπνό και στο τέλος λέγει:

—Μπα... ό,τι είναι να γίνη άς γίνη...

Την δεύτερη μέρα, που ο Μοντέ πέρασε στο Παρίσι, την διέθεσε έξ' ολοκλήρου με τον Τεσσέ, που δεν τον χωρίζονταν πιά. Μόνο το άπόγευμα οι δυο φίλοι χωρίστηκαν λίγο.

—Πρόκειται να την συναντήσω στην όδο των Πυραμίδων! είπε ο Μιχαήλ... Ένα βγάδιον το καπέλου, μια χειραφιά, δυο λέξεις στην άκρη του πεζοδρομίου. Τόσο μόνο κάθε φορά! Θα έλθω να σε βρω άμέσως κατόπι...

Τώρα που βρήκα έναν έμπιστο φίλο δεν τον χωρίζω. Ούτε έπιτροπές, ούτε άσכולίες, ούτε υποθέσεις.

—Και εγώ, που στενοχωρήθηκα λίγο, όταν σε είδα να εμφανίζεσαι ξαφνικά... Τι τα θέλεις; Μου φαίνεται πως δεν έχω πιά φίλους. Φοβούμαι όλα τα μάτια και οι άνθρωποι είναι ένοχλητικοί για μένα... Μα σύ είσαι περισσότερο άδελφός...

Η παλιά οικειότητα των ξαναγεννηόταν έται με τις άτέλειες όμιλίες, οι όποιες διαρκώς γύριζαν στο ίδιο θέμα. Ο Μοντέ σιγά σιγά ήταν ένας καθαρός έγωισμός έρωτευμένου, και ό,τι ο Μιχαήλ έμενε μαζί του μόνο για να μιλή για κείνη. Μα ή άληθινή φίλδα δεν έχει έγωισμούς. Εύχαριστημένος, που προσέφερε έται μια ίκανοποίηση στον φίλο του, άκουγε το κύμα των εκμυστηρεύσεών του. Και πράγματι, αισθανόταν κάποια έκπληξη. Ένόμιζε ότι γνώριζε τον Μιχαήλ από κάθε πλευρά, ότι ήφερε κάθε πτυχή του ευμετάβλητου αλλά και δυνατού χαρακτήρα του. Του φαινόταν ότι τον βλέπει σε όλες τις φάσεις της ζωής του, παλαιόντα με ένθουςιασμό, με δύναμη και με έπιμονή, με τα μεγάλα ευγενικά αίσθηματά του, με την ευαίσθητη καρδιά. Πώς ένας τέτοιος άνθρωπος μπορούσε να είναι συγχρόνως και αίσθηματικός;

—Ποτέ δεν θα το πίστευα, αυτό για σένα! Έλεγε από καιρού σε καιρό στον φίλο του... Πότε - πότε κάποιο παραστρήμα καλά. Χρειάζεται σε μια ζωή σαν την δική σου... Άλλά ένα αίσθημα άληθινό, ρωμαντικό αίσθημα, τρελλό, παράλογο... γιατί μου έχεις πη τόσες άνοσιες από χθές το βράδυ!

Και έλεγε λόγια φρόνιμα, εξέτασε το πρόβλημα από κάθε πλευρά, ζήτησε να βρή κάποια λύση.

—Άδικα ζητάς. Δεν υπάρχει! του έ-

λεγε ο Τεσσέ με την διαυγή και ήρεμη διορατικότητα του.

—Ποιός ξέρει! του άπαντούσε εκείνος. Δεν την βρίσκεις σύ γιατί πρόκειται για σένα... Έγώ, που είμαι ξένος προς την υπόθεση, θα κατορθώσω ίσως να την βρω.

Και εξακολούθησε αλλά όχι με πολλή πεποίθηση.

—Έν πάση περιπτώσει, υπάρχει αυτή που είπα... Ναί! Μια φρόνιμη άπόφαση, μια ένέργεια της θελήσεως, έφ' όσον είναι καιρός άκόμη... Μια θυσία, επί τέλους, ή όποια θα άς έδινε, έλλειψει της ευτυχίας που δεν θα είχατε ποτέ, την χαρά ότι κάματε μια ευγενική πράξη. Ο Τεσσέ ύψωσε τους ώμους.

—Είναι άνώφελα λόγια...

Και ο Μοντέ ζήτησε άλλη λύση. Δεν βρήκε καμία ως ότου ήλθε ή στιγμή της άναχωρήσεώς του.

—Πρόσεξε! Έλεγε στον φίλο του, που τον συνάδευε στον σταθμό. Διπλασάσε τη φρόνησή σου, σε παρακαλώ. Για συλλογίσου, αν ή γυναίκα σου το μάθαινε...

—Πώς θέλεις να το μάθω;

—Τι να σοῦ πῶ... Μια σύμπτωση, κάποια διαίσθηση... Αυτή, που σε άγαπά τόσο... Ά! Δυστυχ! Γιατί θέλεις να καταστρέψεις την ζωή της... Έπί τέλους... Θα μάθω τί θα συμβή... θα μου γράψης έλπίζω;

—Βέβαια... Άν ήξερες πόσο καλό μου έκανε, ποσο με άνακούφισε, που σοῦ εκμυστηρεύτηκα αυτό που είχα μέσα μου!...

ΜΟΝΟΣ

Έσφισαν τα χέρια και το τραίνο έφυγε. Ο Τεσσέ γύρισε στο σπίτι του σιγά σιγά, πεζός.

Πρίν περάσουν όχτώ μέρες, ο Μοντέ λάβαινε το γράμμα του φίλου του:

«Σοῦ γράφω, καλέ μου φίλε, για την ευχαρίστηση μόνο να μιλήσω με άνοιχτή καρδιά, να άνακουφισθῶ, να παραπονεθῶ. Εκτός απ' αυτό, δεν έχω τίποτα να σοῦ πῶ. Οι μέρες έρχονται ή μια μετά την άλλη, χωρίς να φέρνουν καμιά μεταβολή, ή όποια, άλλωστε, θα ήταν μεταβολή στο χειρότερο. Βρίσκομαι στην ίδια κατάσταση πνεύματος. Άβέβαιος δηλαδή και πάσχω. Κάποτε, μου φαίνεται, ότι είμαι σχεδόν ευτυχής και ότι ο παράλογος έρωτάς μου είναι γεμάτος χαρές: τις μικρές συναντήσεις μας, που δεν είναι καν σχεδιασμένες, τις σπάνιες όμιλίες μας, τα γράμματά μας.

»Παιδιάστικα πράγματα! θα πής. Ναί. Παιδιάστικα! Άλλά σοῦ το είπα ήδη: Η καρδιά μου είναι παιδική και οι έπιθυμίες της δεν είναι της ήλικίας μου. Άλλοτε πάλι, όταν δεν την έχω δη, όταν βρεθῇ κάποιο έμπόδιο, όλα αλλάζουν. Αισθάνομαι ρίγη πυρετού, άγωνία, και υποφέρω άκόμη περισσότερο, γιατί πρέπει να κρύπτωμαι. Τις στιγμές αυτές βλέπω καθαρώτατα τα πράγματα, όπως ένας τα-ειδότης, που παραπλανήθηκε την νύχτα, βλέπει κάτω από το φως μιας άστραπής.

»Μια έσωτερική φωνή μου λέγει, ότι

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

δεν είμαστε άκόμη παρά στους πρόποδας του Ιούλη, πράγματα δεν μπορούν να παραταθούν, έτσι, ότι οι άξιώσεις του έρωτός μας θα μεγαλώνουν διαρκώς και ότι θα έρθη ώρα, που δεν θα είμαστε κύριοι του έαυτού μας.

Τότε, ενώ δοноῦμαι από τους πιό τρελούς πόθους και έπικαλοῦμαι την τραγική στιγμή που θα ίκανοποιηθῶν, βλέπω καθαρά την άπελπισία και την καταστροφή που θα έπακολουθήσει. Ά! Γιατί να φη που θα έπακολουθίσω να βλέπω το μήν μπορώ να έμποδίσω να έλλωμαι...

Άς είχα την τυφλότητα και την άδιαφορία των περισσότερών ανθρώπων... Θα παραδίδωμουν χωρίς ύπολογισμούς στο ρεύμα και δεν θα υπέφερα προκαταβολικώς από τις δυστυχίες του μέλλοντος... Καί όμως, πρέπει να πηγαίνω και να έχω μια διαρκή με τα λόγια, τα βλέμματα, τα χείλη, τα μάτια, σε όσους με πλησιάζουν, σ' εκείνους που με άγαπούν. Περιφρονῶ τον έαυτό μου για την άδυναμία μου, μισῶ τον έαυτό μου για την διπλοπροσωπία μου, κρίνω τον έαυτό μου άνδρον, ένοχο, μικρόψυχο και ελπίσμο, και σοῦ το λέω για να στο πῶ σότερο, και σοῦ το λέω για να στο πῶ και για να με λυπηθῇς. Γράψε μου, μιλώ για να με λυπηθῇς, γράψε μου για να με λυπηθῇς, γράψε μου για να με λυπηθῇς, γράψε μου για να με λυπηθῇς.

Μα όχι! Και αυτό είναι διασκεδάσης. Τίποτα δεν μπορεῖ να με δάσκησῃ. Τίποτα μου λοιπόν για άπασχολεί. Μιλῶσέ μου λοιπόν για άπασχολεί. Μιλῶσέ μου λοιπόν για άπασχολεί. Μιλῶσέ μου λοιπόν για άπασχολεί. Μιλῶσέ μου λοιπόν για άπασχολεί.

Ο Τεσσέ δεν είχε τότε διαύγεια άντιλήψεως, όση νόμιζε. Άν διάβαζε μέσα στον έαυτό του και στο μέλλον του, δεν έβλεπε όμως τίποτα από όσα συνέβαιναν γύρω του. Έν τούτοις, ό,τι σκόρπιζε κάθε μέρα. Ένόμιζε κανείς, ότι σκόρπιζε γύρω της μια σκιά μελαγχολίας. Πρόζε γύρω της μια σκιά μελαγχολίας. Πρόζε γύρω της μια σκιά μελαγχολίας. Πρόζε γύρω της μια σκιά μελαγχολίας.

Πάντων γινόταν άδιάφορη για το σπίτι, για τις κοσμικές της υποχρεώσεις, για τις άσכולίες του συζύγου της και για τα παιδιά της άκόμη. Ναί. Τα γέλοια της Λώρας δεν την έφαιδρυναν και άφηνε ελεύθερη την Άννα να βυθίζεται στην σκεπτική σιωπή της. Άπό καιρού σε καιρό μια από τις μικρές την ρωτούσε:

—Μαμά, μήπως είσαι άρρωστη;

Τότε την έσφιγγε έπάνω της με μια διάχυση τρυφερότητας, που της γέμιζε τα μάτια με δάκρυα.

Μια φορά ή Άννα της είπε με την νευρική άνησυχία των μικρών, που μαντεύουν εκείνο που δεν μπορούν να καταλάβουν.

—Μαμά! Δεν θέλω να πεθάνω... Και ή Σουζάν χαμηλώνει τα μάτια και μωμμουρίζει μέσα της:

—Και εγώ θέλω τόσο να πεθάνω!...

Οι οικείοι του σπιτιού, οι στενοί γνώριμοι, χωρίς να μαντεύουν το δράμα, έβλεπαν έν τούτοις εκείνο που ο Μιχαήλ δεν

έβλεπε. Και κάποτε μιλούσαν μεταξύ τους με άνησυχία. Τόσα χρόνια ή ένότης, ή χαρά, ή ευτυχία της οικογενείας Τεσσέ ήταν γι' αυτούς άντικείμενο θαυμασμού. Χαίρονταν κι' αυτοί την γαλήνη εκείνη. Και τώρα όλα είχαν χαθή. Και το πράγμα έφθασεν ώστε οι πιό στενοί φίλοι του να ρωτήσουν τον Μιχαήλ:

—Μά τι έχει λοιπόν ή κυρία Τεσσέ; Φαίνεται σαν να υποφέρει.

Ο Μιχαήλ τους άπαντούσε κατάπληκτος:

—Τίποτα... Δεν έχει τίποτα... Τι μπορεῖ να έχη;

Την ήμέρα που ή τρομερή άλήθεια φάνηκε τόσο άπότομα στα μάτια της, ή Σουζάν αισθάνθηκε σαν ένα βαρύ χτύπημα που την συνέτριβε. Έπεφτε από τέτοιο ύψος άπατηλής έμπιστοσύνης! Ηταν τόσο τεταρῶδες πράγμα, ο άνθρωπος εκείνος, ο τίμιος αυτός άνθρωπος γονατιστός έμπρός στο κορίτσι εκείνο, του οποίου είχε την προστασία, του οποίου είχε χαϊδέψει τα μαλλιά όταν ήταν μικρό, που ήταν σχεδόν κορίτσι του... Την στιγμή εκείνη της φάνηκε ότι έβλεπε μέσα του τέτοια σκοτάδια διαφθοράς και υποκρισίας, ώστε ένα κίνημα φρίκης περισσότερο την έκανε να φύγη σιωπηλή και να κλείσει την πόρτα, σαν να ήθελε να έμποδίσῃ τα μάτια της να βλέπουν το άίσχος εκείνο.

—Είναι περιττό να λές ψέματα! Τα ξέρω όλα!

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΕΝΤΟΥΑΡ ΡΟΝΤ

-Μήν φύγης, "Ιγκριντ"

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΖΟΡΝΤ ΝΑΝΣΕΝ

-Ω

στε επιμένεις να φύγης;
—Ναί, του άποκρίθηκε εκείνη μισανόγοντας τα βλέφαρα που έκρυβαν δυο μεγάλα μάτια, πράσινα σαν τα φύλλα της λεμονιάς.
—Και πού θα καταλήξεις;
—Θα σταματήσω στην Ρώμη δυο, τρεις μέρες, για να χαϊρετήσω έναν παπά πατριώτη μου, ύστερα θα πάω στο Σεζιέ, στην Έλβετία, όπου ένας άγαπητός μου φίλος με περιμένει τόσο καιρό.
—Κι' ύστερα;
—Θα μείνω μαζί του καμιά δεκαπενταριά μέρες κι' ύστερα θα φύγω για το "Ινσμπρουκ". Ένας παλιός συμμαθητής μου είναι γιατρός εκεί, σ' ένα σανατόριο, και μούγγραψε πως έπιθυμούσε πολύ να με δει. Κι' αυτός με περιμένει τόσον καιρό.

—Κι' ύστερα;
—Απ' το "Ινσμπρουκ θα πάω στο Μόναχο, όπου έχω έναν άλλο φίλο εργοστασάρχη μύρας. Κι' απ' το Μόναχο, τέλος, θα επιστρέψω στην πατρίδα μου. Πάω να βρω τα χιόνια και, μαζί με τα χειμερινά σπόρ, θα συνεχίσω την εργασία μου. Ξέρεις πως βαρέθηκα πιά τον ήλιο σου! Ο νέος έσκυψε το κεφάλι με ύφος άπελπισμένο κι' εξακολούθησε μηχανικά να φτιάνη σβωλάκια με την ψύχα του ψωμιού. Ύστερα την ρώτησε πάλι, με δειλία όμως:
—Πώς συμβαίνει κι' έχεις όλους αυτούς τους φίλους σου σπαρμένους στον κόσμο;
—Είναι άπλουστατο. Ταξιδεύω διαρκώς κι' όπουδήποτε πάω, γνωρίζω άτομα που γίνονται φίλοι μου. Σάμπας δεν είσαι κι' εσύ ένας από αυτούς; Όπως γνώρισά εμένα, έτσι...

—Α, ώστε όπως γνώρισες εμένα... Την κύτταξε για μιά στιγμή κατάματα κι' ύστερα χαμήλωσε το κεφάλι για να μην αντιληφθεί εκείνη την σύγχυσή του. Τα δικά της μάτια, τόσο μεγάλα κι' όμορφα, ήταν άδιαφορα σαν τον γλυκό ουρανό του Σεπτεμβρίου που άπλωνόταν άπάνω απ' το κεφάλι τους. Κυττάζανε κάπως σαστισμένα, προς δυσάς, όπου ή κορυφή της Αίτνας, χαμένη μέσα σ' ένα άπύλινο συννεφάκι, διαγραφόταν μακριά, σαν γιαπωνέζικο ντεκόρ σε παραβάν.

Οι δυο νέοι ήταν καθισμένοι στον έξω-στη του πανδοχείου, απ' τ'έντζιο ντί Κα. Λάμπρια και μόλις είχαν τελειώσει το πρόγευμά τους. Πλησίαζε το φθινόπωλο κι' ή έμορφη κοπέλλα του Βορρά ένοιωθε πώς είχε φθάσει ο καιρός να επιπλέει ψη στο πράσινα δάση και στ' αμφορείς της.

Ήσαν όμορφοι νέοι κι' οι δυο τους. Έκείνος μελαγχρινός, με κατάλευκα δόντια, εκείνη ψηλή με μεταξένια μαλλιά και μεγάλα, ύπεροχα μάτια, με ήλιοκαμένη επιδερμίδα.
—Εκείνος κύτταξε τον λαιμό της το στόμα της, τα γυνιά της μπράτσα τις ώ-νοϊες γραμμές το κορμίο της και ένοιωθε μιά ταραχή να τον κυριεύει.
—"Ιγκριντ, αγάπη μου, μην φύγεις άκόμα! της έλεγε ο νέος άκουμπώντας ευφρενά το μελαγχρινό χέρι του στο

μπράτσο της. Μείνε μαζί μου τουλάχιστον δλον τον Σεπτέμβριο. "Αν φύγης, θα πεθάνω, θα τρελλαθώ!

Η νέα κούνησε το κεφάλι της:
—Όχι, μην κάνης σαν παιδί. Θά ήταν κουταμάρα. Φεύγω, γιατί είμαι κουρασμένη από όλα αυτά τα φώτα, από αυτή την ζεστή χώρα. Λαχταρώ να κυλήσω πάνω στα χιόνια με το σκι, ντυμένη με τα ρούχα της πατρίδας μου. Θά ξαναϊδω-θούμε άλλη χρονιά. "Αν δεν παντρευτώ, θά ξαναγυρίσω σε σένα. Δεν ξεχνώ εύκολα τους φίλους μου. Μάλιστα τους θυμάμαι πάντα.

—Μην φύγης, "Ιγκριντ, της είπε με αγωνία.
—Τό αποφάσισα, του άποκρίθηκε και

Πέρασαν δυο μήνες όνειρου και ετυχίας.

ηκόθηκε. Τώρα, πάω στο δωμάτιό μου να ξεκουραστώ καμιά ώρα και ύστερα θάρθης να με βρής. Σύμφωνοι; Θά είναι το στενό σου αντίο, ό πιο γλυκός μας αποχαιρετισμός.

Προχώρησαν προς το έσωτερικό του πανδοχείου. Στο καθόφλι του δωματίου της, φιλήθηκαν. Ύστερα, εκείνος κλείστηκε στο δικό του δωμάτιο, ρίχτηκε άπάνω στο κρεβάτι και με το πρόσωπο στο προσέφαλο, άρχισε να κλαίει με λυγμούς, σαν μωρό. Ένοιωθε έναν βαθύ σπαραγμό.

Είχαν γνωριστή τυχαία στην πλαζ, μιάν απ' τις πρώτες αργουσιάνικες μέρες. Έκείνος κατέβαινε απ' την βενζινάκατό του, όταν έαφνικά την αντίκρισε. Η γνωριμία γίνεται εύκολα στην πλαζ. Εκείνη του είπε πως την λέγανε "Ιγκριντ, πως

έρχόταν απ' τον Βορρά για να γίνη... βορά των Καλαβρέζων ληστών!

Γέλασαν κι' οι δυο τους.
—Αλήθεια, δέσπονται άκόμα λησται; τον ρώτησε.

—Μάλιστα, δέσποινίς. "Εγώ είμαι ληστής, λόγω χάριν.
—Ω! μά τότε οι λησται είναι πολύ συνηθιστικοί!

—Υστερα από μισή ώρα ανέβαιναν μαζί στην βενζινάκατο κι' από εκείνη την μέρα δεν παράτησε πιά ο ένας τον άλλο. Ήσαν άχώριστοι.

Πέρασαν δυο μήνες όνειρου και ετυχίας, τότε στην θάλασσα πότε στην έξοχή. Και τώρα, εκείνη έφευγε να πάη να βρής τους φίλους της, όπως έλεγε εκείνη, τους έραστές της, όπως έλεγε εκείνη, που την είχαν γνωρίσει κι' αγάπησει όπως εκείνος στους σταθμούς της άλητικής ζωής της. Ο ένας στην Ρώμη, ο άλλος στο Σεζιέ, ένας τρίτος στο "Ινσμπρουκ, ένας τέταρτος στο Μόναχο. Την εύτυχία που εκείνη είχε μοιραστή μαζί του θά την μοιραζόταν τώρα με άλλους, θάλεγε σε άλλους τα ίδια φλογερά έρω-τόλογα που είχε πη σ' αυτόν, θάδινε στους άλλους τα ίδια χάδια. Κι' ίσως αυτός να μην την ξανάβλεπε πιά, να ήταν γι' αυτόν σαν τις ύπεροχες όπτασιες που εμφανίζονται στα όνειρα, την άνοιξη και που κανείς δεν μπορεί να ξαναδει στα βάθη του ύπνουσυνείδητου του.

—Ω! επανελάμβανε εκείνος σφίγγοντας με άπελπισία το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια, ώστε αυτοί οι δυο μήνες που ζήσαμε τόσο μαζί, δεν άφησαν κανένα ίχνος στην ψυχή της! Αφού υπήρξε για μένα ή πιο γλυκεία συντροφος, τώρα φεύγει άδιάφορη, προς άλλους έρωτες, σαν ένα χελιδό-νι που αφήνει την φωλιά του πώχει χτίσει άπάνω σ' ένα καμπαναριό και πάει να φτιά-ξη άλλην άπάνω σ' ένα μινω-ρέ! Με καλεί σ' ένα τελευταίο ραντεβό, όπως θά την καλούσα εγώ σε μιά τελευταία κούρσα με την βενζινάκατο!

Ήσαν περασμένες τέσσερις κι' έκανε άκόμα πολύ ζέστη. Στην πόρτα του σαλονιού φάνηκε ή "Ιγκριντ. Ήταν δροσερή, γελαστή, ντυμένη στα λευκά. Τον πλησίασε, γι' αυτός δεν ήρθε να με βρής; του είπε.
—Γιατί δεν ήρθες να με βρής; του είπε περνώντας του το μπράτσο της γύρω απ' τον λαιμό του.
—Εκείνος δεν άποκρίθηκε και δεν της άνταπέδωσε το χέδι. "Υπέφερε πάρα πολύ. Τώρα κύτταξε με μάτια άπληνη την θάλασσα, ύστερα απ' τις σιδηροδρομικές γραμμές. Το νερό, καταγάλανο, χαϊδεμένο απ' τις τελευταίες άγλίδες του σούρου-που, κυμάτιζε έλαφρά, χωρίς τον παρα-μικρό άφρό.

—Είπα, βλέπον-τάς τον τόσο σιωπηλό. Καλά, θά σου πε-ράσει. Πάμε να κάνουμε ένα τελευταίο περίπατο άπάνω στη θάλασσα. Τουλάχιστον εκείνη θέλω να μ' άγκαλιάσει για τελευταία φορά.
Και γέλασε.
Ο νέος σπείσθηκε μηχανικά και την

μισούσε, γιατί έβλεπε ότι ο Μιχαήλ την άγαπούσε, όχι γι' αυτήν ή για την ύπεροχή της, αλλά άπλως την άγαπούσε.

Νύχτες όλόκληρες έμεινε άπληνη και οι σκέψεις αυτές την βασάνιζαν και της έφερναν αισθήματα κακά. Χαιρόταν πι-στεύοντας ότι ο Μιχαήλ δεν ήταν κύριος της καρδιάς, για την όποια νόμιζε, ότι του άνηκε. Χαιρόταν για την δυστυχία του έρωτός των, για τα έμπόδια που τους χώριζαν, για την άπελπισία των. Και έλεγε με κρυφή χαρά μέσα της, ότι αυτό δεν μπορούσε να διαρκέσει αιώ-νως... Φανταζόταν τον Μιχαήλ επιστρέφον-τα κοντά της, έπειτα από μιά τελευταία άπογοήτευση, ταπεινωμένο, συντετριμμέ-νο και έξομολογούμενο σ' αυτήν όλα. Θά του έλεγε: «Τά ήξερα πρό πολλού όλα. Σε συγχωρώ». "Η θά τον άπώθουσε, για να ύποφέρει κι' αυτός: «Τό ήθελες σύ. Πρέπει τώρα να πληρώσης και σύ για τό παράπτωμά σου».

Στην πεζότητα της ζωής και των καθημερινών της άσχολιών, ή Σουζάν, διαρκώς σκεφτόταν αυτά τα πράγματα, χωρίς κανείς να μπορεί να τα διαβάσει στα μάτια της.

Μόνο τα μάτια της αγάπης μπορούσαν να διαβάσουν τις σκέψεις της, και ο Μιχαήλ δεν την άγαπούσε πιά. Μόνο πού και πού, όταν βυθιζόταν σε λυπημένους λογισμούς, ή Άννα της έπιανε το χέρι και την ρωτούσε:

—Μαμά! Τι έχεις;
—Η Άννα ανέβαινε στα γόνατά της να την φιλήση.

Φανόταν ότι ή ζωή αυτή θά διαρκούσε για πολύν καιρό.
Γιατί όχι; Και γιατί ή καταγίδα ξε-σπασε ξαφνικά μιά μέρα;

Η ΘΥΕΛΛΑ ΞΕΣΠΑ

Εκείνη την έβδομάδα ο Τεσσιε είχε περάσει δύσκολες στιγμές. Το κόμμα του αντιμετώπιζε κάποια ισχυρή αντίδραση στη Βουλή, κι' ο Μιχαήλ βρέθηκε ύπο-χρεωμένος επί όλόκληρης μέρας και νύ-χτες να πολεμά, να συζητά, να συγκρα-τά. Τέλος, το πολιτικό ζήτημα διευθετή-θηκε και ο Τεσσιε εξαντλημένος από κόυ-ραση, άνικανος να σκεφθεί τίτιδήποτε και χωρίς άλλη έπιθυμία από τή να άναπαυ-θεί, έπέστρεψε ένα βράδυ σπίτι του. Τα παιδιά ήταν στο σαλονάκι με την μητέ-ρα των. Φίλησε σγεδόν εύθυμα την Άν-να, πήρε στα γόνατά του την Άννα και παίζοντας με τις μπούκλες της, είπε:

—Τελείωσε... Ούφ!... Ήταν καιρός. Τώρα έχω όλη την νύχτα δική μου για να κοιμηθώ και αύριο θ' άναπαυθώ!

Η Σουζάν είπε ψυχρά:
—Θά έχης ανάγκη άναπαύσεως...

Ακολούθησε σιγή. Σε λίγο, ο Μιχαήλ είπε με τόνο άδιαφορίας:

—Αλήθεια! Συνήντησα πρό όλίγου την Μπλάνς και την παρεκάλεσα να έλθη να περάσει την Κυριακή μαζί μας...

Τέτοιες προσκλήσεις ήταν συχνές χωρίς ή Σουζάν να προειδοποιήται. Από τότε που ήξερε, τις ύπέφερε άκόμη. Γιατί λοι-πόν εκείνη την ήμέρα αισθάνθηκε μέσα της μιά έξέγερση που δεν κατόρθωσε να καταστείλη;

Η Άννα που άγαπούσε την νέα, χει-ροκρότησε, όταν μιά φωνή άπότομη βγή-κε από τα χείλη της Σουζάν χωρίς και αυτή να τό θέλη.

—Δεν θέλω!

Και μόλις τό είπε, ένννησε όλη την σημασία της φράσεως. "Εδίωξε γρήγορα

τά παιδιά με την πρόφραση, ότι τό φαγη-τό ήταν έτοιμο και μόνη με τον σύζυγό της περίμενε.

—Πώς; Δέ θέλεις; είπε ο Μιχαήλ, προσποιούμενος ένα ύφος έκπληξας και προσπαθώντας να συγκρατήσει την βαθύ-τατη συγκίνησή του. Γιατί; Τι συμβαίνει λοιπόν;

Εκείνη σηκώθηκε και προχώρησε προς αυτόν:

—Τι συμβαίνει; είπε με φωνή που έ-τρεμε και με βλέμμα προκλητικό. Με ρω-τάς τι συμβαίνει;

Από τα συσπασμένα χαρακτηριστικά της, από την αλλοιωμένη έκφρασή της ο Μιχαήλ κατάλαβε, ότι ή επίφοβη ώρα είχε σημάνει. Και συγκεντρώνοντας της ιυνάμεις του άπήντησε με φωνή σταθερή.

—Δέν έννοδι τί θέλεις να πής...

Μά εκείνη τον έμπόδιζε να συνεχίση.

—Μη μου λές τίποτα... Θά έλεγεσ ψέ-ματα... Είναι περιττό. Τά ξέρω όλα.

Προσάθηκε να την αντιμετώπιση:

—Όλα;... Μά δεν συμβαίνει τίποτα... Τίποτα σου τό όρκίζομαι!

Τόν δέικανε πάλι:

—Σωπα... Σας είδα... Ω! Είναι καιρός τώρα... Την ήμέρα που ήρθε ο Μοντέ.

Ήταν εκεί εκείνη, σ' αυτή την πολυθρό-να... Σύ ήσουν τότε πόδια της, της φιλού-σας τό χέρι, της έλεγεσ λόγια... Άνοιξα την πόρτα, σας είδα και βγήκα πάλι. Δεν κάνατε τίποτα... Τά είχατε ξεχάσει όλα... Και όμως, είσατε δυο βήματα κοντά μου, κοντά στα πόδια...

Ο Μιχαήλ έγινε όχρος. Δεν ήταν ευ-νατόν να άρνηθι.

—Ηούχαα! της είπε. Δεν θά πώ πιά ψέματα... Έμψέσθηκα πολύ ως τώρα και μου έστοίχισε πολύ... Άλλά μη με κατηγορείς γι' αυτό. Τό έκανα για σένα.

Η Σουζάν θέλησε να διαμαρτυρηθι. Μά την έμπόδιζε με μιά χειρονομία και έξακολούθησε:

—Τό έκανα για σένα... Για ν' άπομα-κρύνω από σένα όσον τό δυνατό περισ-σότερο την λύπη για μιά δυστυχία... Ναί, για μιά δυστυχία, έναντίον της όποιās δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα... Έλε-γα ψέματα από εύλάβεια προς εσένα, σου έπαναλαμβάνω... Και δεν είναι ή μό-νη θυσία, που έκάναμε για σένα. Άγα-πίμαστε. Είναι αλήθεια. Άλλ' αυτό εί-ναι μόνο... Και οι δυο ξέρομε καλά, ότι ποτέ δεν είναι δυνατόν να άνήκουμε ο ένας στον άλλο.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

Τό νέο μας αισθηματικώτατο και δραματικό μυθιστόρημα

ΑΓΑΠΗ

ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Είναι από τα λίγα καλά μυθι-στορήματα που έχετε διαβάσει.

Η Σουζάν γέλασε πικρά:

—Δέν είσαι έραστής της; είπε. Αυτό θέλεις να πής;... Άλλά τί με ένδιαφέρει αυτό;... Μά θά προτιμούσα χίλιες φορές καλλίτερα να ήταν έρωμένη σου. Θά την άγαπούσες λιγώτερο. Ω! "Αν αυτή εί-ναι ή μόνη σου ύπεράσπιση... Πιστεψέ με, σε παρακαλώ... Μην προσπαθής να δι-καιολογηθής. Είναι άδύνατο... "Ας μη μιλούμε γι' αυτό τό πράγμα, άν θέλεις... Μόνο να μου πής τί σκέπτεσαι να κάνεις... Γιατί, επί τέλους, έννοείς ότι πρέπει να τελειώσουμε τώρα... Οι δυνάμεις του άν-θρώπου έχουν όρια. Ύπέφερα πολύ εγώ. Δεν άντέχω πιά... Είναι ή σειρά σου τώ-ρα...

Και έπεσε στην πολυθρόνα, κρατώντας τό κεφάλι της με τα χέρια, ένψ εκείνος βημάτιζε στο δωμάτιο.

—Θά κάνω, τι θελήσης, Σουζάν! εί-τε τέλος με γλυκύτητα, καθήμενος απέ-αντι της συζύγου του.

Εκείνη τον κύτταξε με δυσπιστία.

—Ναί! επανέλαβε εκείνος. Θά κάνω ό,τι θελήσης... Ύποφέρεις. "Αν ήξερες πόσο με κάνει να πονά αυτό τό πράγ-μα!... Δυστυχισμένη, αγαπημένη μου, νο-μίζεις, ότι δεν την σκεπτόμουν συχνά αυτή την ώρα που θά τα ήξερες όλα και ότι δεν αισθάνθηκα προκαταβολικά την αγωνία της;... "Α! "Αν ήλεύεις για την εύτυχία μου, μπορείς να είσαι ήσυχη!

Δέν υπήρξε ούτε μιά στιγμή εύτυχισμέ-νος! Μήνες τώρα ζω μέσα σε συνεχείς βασάνους καρδιάς και συνειδήσεως, περι-φρονά τον εαυτό μου, μισώ τον εαυτό μου, άπελπίζομαι και τρέμω για την τε-λευταία αυτήν δοκιμασία του να με δώ και σένα να ύποφέρης εξ αίτίας μου, για μένα... Και όμως δεν μπορώ τίποτα...

Στις τελευταίες αυτές λέξεις ή Σουζάν ύψωσε τους ώμους!

—Μπορείς τίποτα; είπε με πικρία. Αυτό είναι: «Δέν μπορώ να κάνω τίπο-τα». Είναι ή δικαιολογία των ανάνδρων!

Πρώτα-πρώτα, μπορούσες να μην την αγάπησης, μου φαίνεται... ή τουλάχιστο να σταματήσης εγκαίρως, να πάψης να την βλέπης, να την άποφύγης... Αυτό θά έκανες άσφαλώς αν συλλογιζόσουνα έ-μένα. Άλλά με νόμιζες περισσότερο τυ-φλή από ό,τι πραγματικά είμαι και με εγκατέλειπες λέγοντας για να καθουχά-σης την συνειδήσή σου ήταν θά μόνη τί-ποτα. Αυτό άρκεϊ... "Ε! Λοιπόν όλοι οι ύπολογοισμοί σου ήταν έσφαλμένοι, αγα-πητέ μου... Τά ξέρω όλα... Πρέπει λοιπόν να λ' φθι μιά άπόφαση.

Και ένψ εκείνος σιωπούσε, έξακολού-θησε:

—Ναί! Μιά άπόφαση... Για να δούμε... Ποιά;... Τό έχεις σκεφθι έκ των προ-τέρων; Σκέφθηκες καν τί θα είχες να μου προτείνης στην στιγμή που φθάσαμε;

—Όχι; Ύπολόγιζες επί της καλωσύνης μου, της άδυναμίας μου χωρίς άμφιβο-λία;... Άλλά δεν θέλω να είμαι άδύνα-τη... Έβδομάδες τώρα ζω με την ίδια σκέψη, τον ίδιο πόνο... Και αυτό με χά-λασε... Δεν είμαι πιά καλή... Δεν θέλω να είμαι... Θέλω να ύποφέρουν και οι άλλοι εξ αίτίας μου... Τελείωσε... Δεν μπορούμε να ζούμε μαζί, ού με τό ψέ-μα σου, εγώ με την πληγή μου... Δεν μπορούμε... Έστω... "Ας δεχθούμε την πραγματικότητα και άς χωριστούμε...

Ο Μιχαήλ στάθηκε μπροστά της:

—Συνέχεια στο προσεχές)

ἀκολούθησε. Κατέβηκαν στην πλάζ, ἀνέβηκαν στην βενζινάκατο και κίνησαν γιὰ τ' ἀνοιχτά. "Ενα χιλιόμετρο μακριὰ ἀπ' τὴν παραλία, ἐκείνη γδύθηκε και βούτηξε στὴν θάλασσα. Κολύμπησε γιὰ λίγο με ἀπλωτὲς, ἐνῶ τὸ κορμί της ἀνατρίχιαζε ἡδονικά ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ κύματος. "Υστερα, ἀνέβηκε και πάλι στὴν βενζινάκατο και ἀγκάλιασε και φίλησε στὸ στόμα τὸν ἀγαπημένο της. Ρυάκια ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μαλλιά της κι' ἔκαναν ἀλμυρὰ τὰ χεῖλιά της.

—Βλέπεις; τοῦ ψιθύρισε στὴν ἀγκαλιά του, ἡ θάλασσά σου εἶναι λιγώτερο ἐγωϊστρία ἀπὸ σένα. Μ' ἀφίνει νὰ φύγω χωρὶς μνησικακία, ἐνῶ εἰς...

—"Αν ἡ θάλασσά μου σ' ἀγαποῦσε δὸς σ' ἀγαπῶ ἐγώ, τῆς εἶπε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα, θὰ σ' ἀγκάλιαζε με δύναμη ἀνώτερη ἀπ' τὴν δική μου και θὰ σὲ κρατοῦσε σκλάβο!

Ἐνῶ ἡ νέα τὸν κύτταζε ἀνήσυχτα, ἐκείνος ἔστρεψε ἀπότομα τὸ τιμόνι κατευθεῖαν πρὸς τοὺς καταρράχτες. Μόλις ἔφθασε ἡ βενζινάκατος μέσα στὴν δίνη τους, ἔσβυσε τὸ μοτέρ. Τὸ σκάφος πιάστηκε ἀπ' τοὺς καταρράχτες κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ δαιμονισμένα, στριφογυρίζοντας...

—Τι συμβαίνει; ρώτησε κατάπληκτη ἡ "Ιγκριντ και τὸν κύτταζε κατάματα.

Ἐκεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε: κύτταζε σὰν ὑπνωτισμένος μπροστά του, πρὸς τὸ μέρος ἔπου ἡ βενζινάκατος παρασυρόταν ἀκατάστατα. Σὲ μερικές ἐκατοντάδες μέτρων, ἡ διάφανη ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας γινόταν ἀφρισμένη, ἀγριεμένα κύματα ὠρθώνονταν ἀπειλητικά.

Ἡ βενζινάκατος, ἐγκαταλελειμμένη στὴν τύχη της κυλοῦσε με ἀστραπιαία ταχύτητα πρὸς τοὺς καταρράχτες...

—Θέε μου, ποῦ πηγαίνουμε; εἶπε ἡ γυναίκα και κρεμάστηκε στὸν νέο. Γιατί δὲν ἀνάβεις τὸ μοτέρ;

Μὰ ἐκεῖνος ἦταν κατάχλωμος.

Ἀφρισμένα κύματα, ρουφήχτρες, ἄβυσσοι τοὺς τριγύρισαν μονομιάς. Τοὺς εἶχε κοπῇ ἡ ἀναπνοή.

—Αναψε τὸ μοτέρ! Ἰκέτευε ἐκείνη, μισοπληγμένη.

Ἐκανε τέσσερις-πέντε φορές ἀπόπειρα ν' ἀνάψει τὴν μηχανή, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Ἐξ ἄλλου, ἦταν πιά πολὺ ἄργα. Ὅπως στὰ παλιὰ παραμύθια, εἶχαν μπῆ μέσα στὸ βασίλειο τῆς Σκύλλας κι' οἱ ρουφήχτρες ἀνοίγονταν γιὰ νὰ τοὺς καταπιῇ.

—Αναψε! Ἀναψε!

Κρεμόταν ἀπάνω του, τὸν ἀγκάλιαζε, και τὸ κύμα, ἀφρικτικά, τοὺς σκέπασε ἀγκυκαλισμένους...

□ □

"Υστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, στὶς καλαμὲς ὅπου ἐξεκουράζονταν τὴν ὥρα πού ἔκαιγε ὁ ἥλιος, ἡ θάλασσα τοὺς ἔρριξε, ἀκόμα ἀγκυκαλισμένους με μίαν ὑπέροχη ἔκφραση γαλήνης στὸ πρόσωπο και χλωμούς σὰν νὰ εἶχαν ζήσει μίαν ἀξημέρωτη ἐρωτική νύχτα...

ΦΙΟΡΝΤ ΝΑΝΣΕΝ

ΠΩΣ ΘΑΚΑΜΝΑΝ;

Οἱ δύο κύριοι πρόκειται νὰ μονομαχήσουν.

—Ἰδοὺ κύριε, ἡ κάρτα μου! Οἱ μάγισσές μου θὰ περιμένουν τοὺς δικούς σας ὡς τὸ θρόνο.

—Καὶ οἱ δικοί μου, κύριοι!

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ Φωτογραφίζονται

τὰ πνεύματα;

Κάθε τόσο, στὸν παγκόσμιο τύπο ἀναγράφονται διάφορα καταπληκτικά πράγματα ποὺ ἀφοροῦν τὸν κόσμο τοῦ ὑπερπεραν, τὸν «ἄλλο κόσμο» ὅπως λέμε συνήθως.

Χρόνια τώρα, ὁ κόσμος αὐτὸς τῶν πνευμάτων ἀπασχολεῖ τὴν ἐπιστήμη ἀπὸ τὴν ἀπορυπτολογία και τὴν ἀστρολογία, πούταν κι' αὐτὲς ἐπιστήμες στὸν καιρὸ τους, ὡς τὸν πνευματισμὸ και τὴν καθυστὸ ἐπιστημονικὴ ἐρευνα.

Πλείστες περιπτώσεις ἔχουν ἀναφερθῇ ὡς τώρα, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ ἄγνωστός μας ἀκόμη αὐτὸς κόσμος μας ἔδωκε σημεῖα ζωῆς. Θὰ σὰς ἀναφέρουμε τώρα μιὰ ἀκόμη περίπτωση, κοντὰ στὶς ἄλλες με τίς ὁποῖες ἀσχολήθηκε ὡς τώρα και ἡ «Ἑβδομάς».

Θὰ ἀρχίσουμε με μιὰ ἐρώτηση: φωτογραφίζονται τὰ πνεύματα;

Προτοῦ ἐξηγήσωμε ἂν ἔγινε αὐτὸ και πῶς ἔγινε, θὰ διευκρινήσωμε ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τίς φωτογραφίες τῶν ἐκτοπλασμάτων ποὺ παίρνονται κάποτε σὲ πνευματιστικές συνεδριάσεις, ἀλλὰ γιὰ φωτογραφίες συνηθισμένες, και ἐντελῶς ἀπροετοίμαστες ἢ ἀσκηνοθέτες, ἀν προτιμάτε οἱ πὺ δὲσι-στοί.

Ἰδοὺ λοιπὸν τώρα τὸ περίεργο περιστατικό. Τὸ ἀναφέρει σὲ μιὰ εὐρωπαϊκῇ ἐφημερίδα μιὰ ἀναγνώστριά της.

«Ὁ σύζυγός μου, γράφει, εἶναι δημοσίως ὑπάλληλος, ἔχω δὲ μιὰ ἀδελφή, χήρα δημοσίου ἐπίσης ὑπαλλήλου, ποὺ κρατᾷ ἕνα κατὰστημα ἐκκλησιαστικῶν και θερηκευτικῶν ἐν γένει εἰδῶν, στὴν Λούρδη.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί μοῦ γράφει ἡ ἀδελφὴ μου αὐτὴ ἀπὸ τὴν Λούρδη:

» Αὐτὲς τίς μέρες ἐόρτασαν τοὺς χρυσοὺς γάμους τῶν ἑνῶς γνωστός μου γηραιὸς κύριος και ἡ γυναίκα του. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἦταν λερεὺς. Πρὸ δύο ἐτῶν τοὺς εἶπε: «Θάμαι μαζί σας ὅταν θὰ ἐορτάσετε τοὺς χρυσοὺς γάμους σας».

» Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ ἀδελφὸς τοῦ γνωστοῦ μου πέθανε. Τελευταίως, τὸ ζεύγος ἐόρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα τῶν γάμων του. Πήγαν, λοιπὸν, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, συνοδευόμενοι και ἀπὸ τὸν γιὸν τους, νὰ ἐπισκεφθοῦν ἕνα λερὸ σπῆλαιο και νὰ προσευχηθοῦν ἐκεῖ. Τὸ σπῆλαιο θρίσκεται στὰ ἰσπανικά σύνορα. Ὁ γιὸς τους, θέλοντας νὰ ἐχη μιὰ ἀνάμνηση τῆς εὐτυχισμένης αὐτῆς ἡμέρας, φωτογράφησε τοὺς γονεῖς του κάτω ἀπὸ ἕναν Ἐσταυρωμένο, (Σ.Ε. ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὑπάρχουν στὶς ἐξοχὲς στὴν Εὐρώπη) ὅταν ἐπὶστρεψαν. Ὁ γιὸς πήγε τὸ «κλιεὶ σ' ἕναν φωτογράφο γιὰ νὰ τὸ ἐμφανίσῃ. Ποιὰ ὅμως ὑπῆρξε ἡ κατάπληξή τους ὅταν εἶδαν στὴν φωτογραφία, πίσω ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους τὴν εἰκόνα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ συζύγου. Ὁ λερεὺς, ποὺ ὅπως εἶπαμε, εἶχε πεθάνει πρὸ καιροῦ, στηριζόταν στὸν Ἐσταυρωμένο και κύτταζε πρὸς τὸν ἀπενθὺς. Δὲν ἦτο βέβαια ἡ εἰκόνα καθαρὴ, ὅσοι ὅμως γινώριζαν τὸν λερέα, ἀνεγνώρισαν ἀμέσως τὰ χαρακτηριστικά του, τὰ γυρίδια του μαλλιά, τὸ ἄσπο ποὺ συνήθως φοροῦσε, τοὺς κυρτωμένους λίγο ὤμους του».

□ □

Δὲν εἶναι, ὅμως, ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σημειώθηκε παρόμοιο φαινόμενο. Ὅπως εἶπαμε, ἔχει ἐπιτευχθῇ ὡς τώρα ἡ φωτογρά-

φησης ἐκτοπλασμάτων, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνουν αὐτὰ, μεσολάβησαν τρία πρόσωπα, τὰ μέντοιμ, οἱ φωτογραφίες δὲ αὐτὲς ἔχουν παρθῇ με ὑπερέθρους ἀκτίνες, ἐνῶ στὴν περίπτωση ποὺ ἀναφέραμε, ἡ φωτογραφία ἀρτήθηκε ἀπ' εὐθείας και με τὰ συνηθισμένα μέσα φωτογραφίσεως.

Ἐπάρχει λοιπὸν, ὅπως σ' ὅλα τὰ πράγματα, ἕνα μυστήριο και στὴν φωτογραφία, ὡς τέχνη. Ἡ φωτογραφία, (ἡ πράξις δηλ. τοῦ φωτογραφίζειν) εἶναι ἕνα τέλειο μάτι ποὺ διατηρεῖ τὴν εἰκόνα ἐπάνω στὴν πλάκα. Δὲν εἶναι δὲ διόλου ἀπίθανο, τὸ μαγικὸ αὐτὸ μάτι νὰ βλέπῃ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ δικὸ μας τὸ μάτι.

Ἐπάρχουν οἱ εἰδηκοὶ σὲ φωτογραφίσεις ἐκτοπλασμάτων, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι μπορεῖ κανεὶς μ' ἕνα ὁποιοδήποτε φωτογραφικὸν μηχανήμα νὰ φωτογραφίσῃ ἕνα πνεῦμα, ποὺ εἶναι παρὸν κατὰ τὴν ὥρα τῆς φωτογραφίσεως, ἀρκεῖ νὰ θρεθῇ τὸ φάρμακο τὸ ὁποῖο θὰ ἐνεργήσει ἐπάνω στὴν πλάκα καὶ τὴν εἰκόνα ποὺ ἔχουν φωτογραφηθῇ καὶ ὅπως αὐτὸ δὲν θρεθῇ ἀκόμη.

Πῶς τώρα συνέβη, με τὰ συνηθισμένα φάρμακα ἐμφανίσεως ποὺ χρησιμοποίησε ὁ φωτογράφος ποὺ ἐνεργήσει τὸ κλιεὶ σὲ ἡλικιωμένον, ζεύγους ποὺ ἀναφέραμε, νὰ παρουσιάσῃ και τὴν εἰκόνα τοῦ λερεὺς, εἶναι μυστήριο! Μυστήριο! Μυστήριο! ὅμως, ἡ θέλημα τῶν δυνάμεων ποὺ κυριαρχοῦν πρὸς τὴν ζωὴ μας και ποὺ τόσο συχνὰ κάποτε ἐπιτευχνοῦν σ' αὐτῇ: Μάλλον αὐτὸ. Μέχρις ἀποδείξεως, τουλάχιστον, τοῦ ἐναντίου.

Στὴν λέσχῃ «Φίαι Λούξ» (Γεννηθῆτω Φῶς) τῆς Νικαίας, ἔχουν παρθῇ φωτογραφίες πολλὴν περιέργειας.

Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς μιὰ κυρία, μέλος τῆς λέσχης, σὲ μιὰ φίλῃ της:

«Ὁ σύζυγός μου, ἀγόρασε ὁ ἴδιος τίς πλάκες του, τίς ἐστημεύσε και τίς ἔβαλε ἀμέσως στὴν μηχανή. Μετὰ τὴν φωτογράφησιν τίς ἔβαλε πάλι μόνος του, τίς ἐνεργάσας ἀμέσως χωρὶς νὰ τίς ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά του οὔτε στιγμῇ».

Ὁ ἐλεγχος ὥστε ὑπῆρξε αὐστηρὸς. Λοιπὸν οἱ φωτογραφίες ποὺ ἔχουν τραβηχθῇ εἶσι, παρουσιάζουν πίσω ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ φωτογραφηθῇκε, τὴν συγκεκριμένη εἰκόνα ἐνδὸς κεφαλοῦ, ποὺ φοροῦσε ἕνα μεγάλο καπέλλο, και ποὺ ἔφερε μιὰ μυτερὴ γενειάδα.

Βέβαια, πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικός, και νὰ μὴν παίρῃ πάντοτε τοῖς μετρητοῖς ὅλα ὅσα ἀκούει, ἐντούτοις, ὅτι ἀκόμη συμβαίνει, αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητο. Δὲν θὰ ἀρνήσῃ δὲ ἴσως, ἡ ἡμέρα, ποὺ τελειοποιουμένη ἀκόμη περισσότερο ἡ φωτογραφικὴ τέχνη, ἐφωδιαζομένη δηλ. με τὰ μηχανήματα ἐκείνα και τὰ ὀλικά, ποὺ τῆς εἶναι ἀγνωστα ἀκόμη, θὰ μὰς δώσῃ τὰ μέσα νὰ ἰδοῦμε με τὸ ψυχρὸ μάτι ἐνδὸς φωτογραφικοῦ μηχανήματος, με τὸν φακὸ, ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορεῖ σήμερα, νὰ συλλάβῃ τὸ γυμνὸ μάτι ἐνδὸς ἐρευνήτου. Καὶ ἴσως τότε μάθουμε τί μὰς κρύβει ἀκόμη ὁ πέραν τοῦ τάφου κόσμος. Καὶ ἂν δὲν τὸ μάθουμε ἐντελῶς, θὰ σηκώσουμε τουλάχιστον, μιὰ πτυχή ἀπὸ τὸ θαύματο μυστήριο ποὺ τὸν σκεπάζει σήμερα και τὸν χωρίζει ἀπὸ μὰς.

Τὸ ζωντανὸ παιχνίδι

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΑΛΛΙΣ

(Σ' ἕνα ἱπποδρόμιο, στὸ καμαρίνι τοῦ κλόουν).

Ὁ Διευθυντής.— Τι χάλια ἦσαν τὰ σημερινά! Ἦσουν ἐντελῶς ἄκεφος! Ἀναλογιζόσουν τραγικὲς ἱστορίες και κάθε πέντε λεπτά ξεσποῦσε σὲ κλάμματα. Καὶ τὸ κοστοῦμ σου! Ἀκοὺς ἐκεῖ ἕνας κλόουν νὰ φορᾷ μαῦρο κοστοῦμ κατὰστικό με ἀσημένια δάκρυα! Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ αὐτὴ ἡ κατάσταση. Πρέπει νὰ ξαναποκτήσῃς τὸ παλιὸ σου κέφι, γιατί ἄλλοι-ὡς θὰ σ' ἀπολύσω! (Βγαίνει)

Ὁ ταχυδακτυλουργός.— Μὰ τί συμβαίνει, τέλος πάντων; Μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

Ὁ κλόουν.— Ὁχι, εἰμαι ἐρρωτευμένος.

Ὁ ταχυδακτυλουργός.— Με τὴν δεσποινίδα Λαίφα, τὴν θηριοδαμάστρια; Τὸ εἶχα καταλάβει ἀπὸ καιρὸ. Γιατί δὲν τὴν παντρεύεσαι;

Ὁ κλόουν.— Δὲν με θέλει. Τῆς ἀρέσει ἡ ἐξοχή. «Ἐχεις ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα; με ρώτησε; Ἀν ναι, σὲ παίρνω καὶ νὰ πάμε νὰ μείνουμε στὴν ἐξοχή».

Ὁ ταχυδακτυλουργός.— Λοιπόν; Ὁ κλόουν.— Λοιπὸν ἀφοῦ δὲν ἔχω και δὲν θὰ ἔχω ποτὲ ἐκτὸς χιλιάδες φράγκα, εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ σβῶσω τὸ ὥρατο μου ὄνειρο. Θέλησα μάλιστα ν' αὐτοκτονήσω. Δὲν τὰ κατάφερα ὅμως.

Ὁ ταχυδακτυλουργός.— Ἐ-λα, καὶ μὲνε, μὴν κάνῃς ἀνοησίες κι' ὅλα θὰ διορθωθοῦν! (Βγαίνει)

(Τὴν ἴδια στιγμὴ μπαίνει στὸ καμαρίνι τοῦ κλόουν ἕνας κύριος).

Ὁ κύριος.— Μήπως ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιῶδ στὸν διάσημο κλόουν κ. Κικί;

Ὁ κλόουν.— Μάλιστα.

Ὁ κύριος.— Λέγομαι Φεκυλάν. Θὰ ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω ἰδιαίτερως.

Ὁ κλόουν.— Σὰς ἀκούω.

Ὁ κύριος.— Ποῖος εἶναι ὁ μισθός σας;

Ὁ κλόουν.— Πεντακόσια φράγκα τὸν μῆνα.

Ὁ κύριος.— Θέλετε νὰ κερδίζετε δυὸ χιλιάδες τὸν μῆνα;

Ὁ κλόουν.— Φυσικά. Ἀλλὰ κάνοντας τί;

Ὁ κύριος.— Θὰ γίνετε παίχτιδι.

Ὁ κλόουν.— Δὲν καταλαβαίνω.

Ὁ κύριος.— Θὰ σὰς ἐξηγήσω. Σὰς προσφέρω δυὸ χιλιάδες φράγκα τὸν μῆνα γιὰ νὰ γίνετε παίχτιδι τοῦ λατρεύω. Ἐ-ἔχω ἕνα ἀγοράκι ποὺ τὸ λατρεύω. Εἶναι πέντε ἐτῶν, ἀλλὰ τὸ ἔχω τόσο χαϊδεμένο, ποὺ βαρβέθηκε ὅλα τὰ συνηθισμένα παίχτιδια. Ἀγαπᾷ ὅμως τοὺς παλιὰς τοὺς και τοὺς κλόουν. Χθὲς μοῦ εἶπε: «Θέλω ἕναν κλόουν». Εἰμαι πολὺ πλούσιος και σκέφθηκα νὰ τοῦ κάνω αὐτὸ τὸ χατήρι. Λοιπὸν σὰς ρωτᾷ: δέχεσθε τὴν πρότασή μου;

Ὁ κλόουν.— Μάλιστα. Ἐτοιμάστε τὸ σχετικὸ συμβόλαιο, και ἀπὸ αὔριο θὰ

ἐγκατασταθῶ σπῖτι σας με ὅλα μου τὰ σῦνεργα.

(Μετὰ δέκα-μέρες, στὸ σπῖτι τοῦ κ. Φεκυλάν).

κ. Φεκυλάν.— Κύριε Κικί!

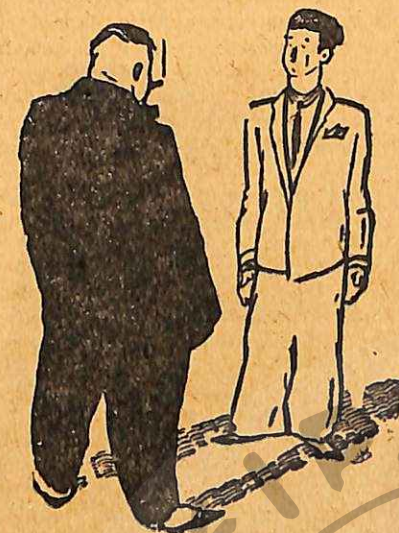
Ὁ κλόουν.— Ὅριστε!

κ. Φεκυλάν.— Ὅταν σὰς προσέφερα ὅς δῶρο στὸ παιδί μου, κόντεψε νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Ὁ κλόουν.— Πράγματι, ἐξεπλήρωσα εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον μου ὡς ζωντανοῦ παίχτιδι, μέρα και νύχτα, κάθε στιγμή ποὺ εἶχε κέφι ὁ γιὸς σας.

κ. Φεκυλάν.— Τὸ ἀναγνωρίζω.

Ὁ κλόουν.— Ἐκανα πηδήματα και σάλτους. Μόλις ὁ γιὸς σας μοῦ ἔλεγε, ἔκανα ὅλα ὅσα μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνας κλόουν, γιὰ νὰ εὐχαριστήσω και τοὺς

—Πάντως, νόμιζα ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερο νὰ χορισθοῦμε.

μικροὺς προσκεκλημένους του.

κ. Φεκυλάν.— Πράγματι, ὁ γιὸς μου και οἱ φίλοι του εἶναι κατενθουσιασμένοι μαζί σας. Ἀλλὰ, ἐδῶ και ὀχτὼ μέρες, ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ σὰς βαρεθήκαμε.

Ὁ κλόουν.— Μπᾶ;

κ. Φεκυλάν.— Μάλιστα. Σὰς παραβαρβέθηκα μάλιστα.

Ὁ κλόουν.— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

κ. Φεκυλάν.— Γιατί δείρατε τὸ παιδί μας.

Ὁ κλόουν.— Ἀναγκάστηκα νὰ τὸ κάνω, γιατί σὰν ὅλα τὰ παραχαϊδεμένα παιδιά ποὺ σπάζουν τὰ παίχτιδια τους ὅταν τὰ βαρυσθύνει, θέλησε κι' ὁ γιὸς σας νὰ με... σπάσῃ!

κ. Φεκυλάν.— Ἄλλος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο εἰμαι δυσάρεστος μαζί σας εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ κλόουν.— Μήπως και στοὺς ὀπηρέτες σας δὲν ἀρέσει;

κ. Φεκυλάν.— Ἀπ' ἐναντίας. Ἀλλὰ με τ' ἀστεία σας ἐμποδίζετε τὸ προσωπι-

κό μου νὰ ἐργάζεται και ξεμυαλίζεται τοὺς ὑπηρετές.

Ὁ κλόουν.— Πῶς αὐτό;

κ. Φεκυλάν.— Χάρης στὶς συμβουλές σας, ὁ καμαριέρης μου φαντάστηκε πῶς θὰ γίνῃ πρώτης τάξεως ἰσορροπιστής και ἔτσι σὲ τρεῖς μέρες μοῦ ἔσπασε πέντε ὀλόκληρα σερβίτσια τοῦ τσαγιού.

Ὁ κλόουν.— Ὅταν σπάζῃ καμμιὰ τριανταριά σερβίτσια, θὰ ἔχη πιά συνηθίσει και δὲν θὰ σπάῃ ἄλλα.

κ. Φεκυλάν.— Ἡ καμαριέρα πάλι τῆς γυναικάς μου περπατᾷ πάνω σὲ σκοινιά τεττωμένα στὴν ταράτσα.

Ὁ κλόουν.— Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἔχει πολὺ ταλέντο γιὰ τὸ ἱπποδρόμιο.

κ. Φεκυλάν.— Ἐξ ἄλλου, ἐσεῖς ὁ ἴδιος μοῦ σπᾶσατε ὅλα τὰ ἐπιπλά και τὰ μπιμπλά τῶν τριῶν σαλονιῶν μου.

Ὁ κλόουν.— Πι νὰ σὰς κάνω; Ἐχω συνηθίσει νὰ πηδῶ και νὰ τρέχω στὴν πίστα τοῦ ἱπποδρομίου, ὅπου φυσικά δὲν ὑπάρχουν ἐπιπλά και μπιμπλά.

κ. Φεκυλάν.— Ναι, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Θὰ με καταστρέψετε.

Ὁ κλόουν.— Δὲν φταίω ἐγώ. Ὅταν ἡ μπάλλα τοῦ γιου σας σπᾶει κάτω, διαμαρτύρεσθε στὴν μπάλλα; Ὁχι. Κι' ἐγὼ δὲν εἰμαι παρά ἕνα παίχτιδι.

κ. Φεκυλάν.— Πάντως νομίζω ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ τὸν χοριστοῦμε.

Ὁ κλόουν.— Μὰ ἔχω συμβόλαιο πενταετοῦς διαρκείας.

κ. Φεκυλάν.— Τι ζητᾷτε λοιπὸν, γιὰ νὰ φύγετε με τὸ καλὸ;

Ὁ κλόουν.— Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα!

κ. Φεκυλάν (σκέπτεται λιγάκι, καταλαβαίνει πῶς ἂν γίνῃ δική θὰ τὴν χᾶ-ση και θὰ γελοιοποιηθῇ ποὺ ἀγόρασε στὸ παιδί του ἕνα ζωντανὸ παίχτιδι, και παίρνει τὴν ἀπόφασή του).— Αὔριο θὰ ἔχετε τὰ ἐκατὸ χιλιάδικά σας και θὰ φύγετε.

Ὁ κλόουν.— Σύμφωνοι.

Μετὰ τρεῖς μῆνες ὁ κλόουν παντρεύτηκε τὴν ἀγαπημένη του θηριοδαμάστρια και ζοῦν εὐτυχισμένοι στὸ ἐξοχικὸ τοῦ σπιτοῦ. Κι' ὅταν τοὺς ρωτοῦν, πῶς ἀπέκτησαν τὴν περιουσία τους, ὁ Κικί ἀπαντᾷ περήφανα:

—Τὴν περιουσία μου τὴν κέρδισα ὅταν ἤμουνα ζωντανὸ παίχτιδι!

ΤΖΩΡΤΣ ΑΛΛΙΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΗΣ

Ὅπως ὅλοι ξέρουμε, οἱ παπαγάλοι ἔχουν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐχέρεια: μοναδικὴ σ' ὅλο τὸ βασίλειο τῶν ζώων, νὰ ἀπομιμνῶνται τὴν ὁμιλία τοῦ ἀνθρώπου και ἄλλων ζώων. Ὅτι ὅμως θὰ ὑπῆρχε και παπαγάλος γλωσσομαθής, δὲν περιμένατε καμμιὰ φορὰ; Ὁχι. Μπαρεῖ... νὰ βγῇ, λόγους πολλοῦ, ὅταν σκεπτόμαστε και γαλλικά. Ἐπὶ πλέον, τραγουδεῖ και σφυρίζει σὰν ἄνθρωπος!

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο κόμης Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί και η γυναίκα του Βέρθα είναι ένα πολύ δυστυχισμένο ανδρόγυνον. Ο κόμης αγαπά τελλά την Βέρθα, αυτή όμως όχι μονάχα δεν ανταποκρίνεται στην αγάπη του, αλλά απεναντίας τὸν μισεί θανάσιμα. Τὸν φαντάζεται ὅτι τὴν πήρε γιὰ τὰ λεπτά της, ἐνῷ ὁ Γκοντεφρουά εἶναι πλούσιος—πράγμα πού τὸ ξέρει μονάχα αὐτός— τὸν φαντάζεται ἀκόμη ὡς δολοφόνου τῆς κόρης της, τῆς Μαριέλλας πού εἶχε ἀποκτήσει προτοῦ παντρευτῆ μαζὶ τὸν μ' ἕναν νεαρὸ ἀξιωματικὸ ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε σ' ἕνα κυνήγι καὶ μετὰ τὸν ὁποῖον ἦταν μνηστευμένη. Τὸν φαντάζεται ἀκόμη, ὡς δολοφόνου τῆς θείας της Μαρι-Ζάν, πού θρόθηκε ἕνα χειμωνιάτικο ἀπόγευμα στραγγαλισμένη ἀπὸ ἀγνωστο χέρι, ἐπάνω στὸ κρεβάτι της. "Ὅλα ὅμως πού φαντάζεται ἡ Βέρθα γιὰ τὸν ἄτυχο Γκοντεφρουά, εἶναι ψέμματα καὶ αἰτία τῆς δυστυχίας πού ἔχει ἐνσκήψει στὴν Γκιλοριέτ, σὺν σπῖτι τῶν Λαντεναί, εἶναι ὁ Ζερβαί Φλοριζέ, γυῖος τοῦ πρώην συνταγματοῦ τοῦ πατέρα τῆς Βέρθας, Τερλάν, τὸν ὁποῖον ὁ Γκοντεφρουά δέχθηκε σὺν νηματουργεῖο πού εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν Τερλάν.

Ο Ζερβαί αὐτὸς εἶναι ἕνας πολὺ ὑπόκοπος καὶ ραδιοῦργος ἄνθρωπος. Κινοῦμενος ἀπὸ τὸ μῖσος ἀπ' ἐνὸς πού τοῦ ἐνέπνευσε πεθαίνοντας ὁ πατέρας του ἐναντίον τῆς οἰκογενείας Τερλάν καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἀπ' ἐτέρου πού ἐνοίωσε πρὸς τὴν κόρη του Βέρθα, δὲ διστάζει νὰ διαπράξει τὰ φοβερότερα ἐγκλήματα ἔχοντας πάντα τὸ γλυκύνο χαμόγελο στὰ χεῖλη. "Εἶται ἀφοῦ ἀφήνει πρῶτα πρῶτα τὸν Τερλάν νὰ πεθάνῃ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ καρδιακὴ προσβολή, χωρὶς τὴν παραμικρὴ βοήθεια, πού θὰ μπορούσε, ἴσως νὰ τὸν σώσῃ, σκοτώνει σὲ μιὰ κυνηγετικὴ ἐκδρομὴ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Βέρθας, ἀφήνοντας νὰ νομισθῇ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ δυστύχημα, στέλνει στὴν Πολωνία ἕνα κοκοῦργο νὰ σκοτώσῃ τὴν Μαριέλλα, πού τὴν εἶχε ἀπὸ μωρὸν μιὰ γερά Πολωνίδα, πεθαμένη πιά: ἡ Λίνα Κίφφερ καὶ τέλος πνίγει τὴν δυστυχισμένη Μαρι-Ζάν, πού κατέκειτο παράλυτη σὺν κρεβάτι. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματά του, ὁ Ζερβαί ἐνοχοποιεῖ πολλὰ ἐπιτήδεια στὴν Βέρθα τὸν Γκοντεφρουά. Τὴν φέρνει μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ καταγγεῖλῃ ἡ ἱδία τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ τὴν ἐξαφάνισή τῆς Μαριέλλας καὶ τὸν θάνατο τῆς Μαρι-Ζάν. "Εντούτοις ἡ Μαριέλλα δὲν εἶχε πεθάνει. Μαθαίνοντας ἀπὸ τὴν Λίνα Κίφφερ τὸ μυστικὸν τῆς καταγωγῆς της, φεύγει γιὰ τὴν Γαλλία, τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου. Στὸ δρόμο εἶχε γνωρίσῃ μ' ἕναν νεαρὸ Γάλλο, τὸν Μαρτέν, πού ἐπέστρεψε ἐπίσης στὴν Γαλλία. Ἐνα τρυφερὸ αἰσθημα συνδέει τοὺς δυὸ νέους, μὰ οἱ περιπέτειες τοὺς χωρίζουν. Ποσοῦ χωρὶς ὁ Μαρτέν ντύνει τὴν Μαριέλλα ἄνδρα, γιὰ νὰ εἶναι πῶς ἐξασφαλισμένη καὶ ἡ νέα ὡς ἄνδρ πῶς φθάνει σὺν μέρος ὅπου ἔμενε ἡ Βέρθα καὶ ἡ Μαρι-Ζάν.

Ἡ τελευταία αὐτῆς τὴν περιμαρμεύει τραυματισμένη τὴν υλοθετεῖ καὶ ὅταν μαθαίνῃ πὺς εἶναι αὐθάνεται μιὰ ζωερὴ συγκίνηση.

ἡ ὁποία τῆς ἦταν τραγική. Συμφωνοῦν ὅμως ἡ Μαρι-Ζάν μετὰ τὴν Μαριέλλα, νὰ μὴ ἀποκαλύψουν τίποτε ἀκόμη στὴν Βέρθα γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς νέας.

Ἡ νεαρὰ κόμηση, κάθεται τώρα μπροστὰ σὺν γραφεῖο τῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ κἀνῃ τὴν ἔγγραφον καταγγελία πού ὑπεσχέθη σὺν ἀνακριτῇ τὸν κ. Λιονέλ. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ προχωρήσῃ καὶ φωνάζει τὸν Ζερβαί. Αὐτὸς σπεύδει καὶ ὅπως τὴν βλέπει κουρασμένη φαντάζεται ὅτι πέρασε τὴν νύχτα τῆς κοντὰ στὴν Μαρι-Ζάν, πού αὐριο θὰ γίνῃ ἡ κηδεῖα τῆς.

42. (Ἡ συνέχεια)

—Ὁχι, εἶπε ἡ Βέρθα. Θέλησα νὰ γράφω σὺν δικαστῇ, νὰ καταγγεῖλω τὸν σύζυγό μου, νὰ τιμωρήσω ἐπὶ τέλους καὶ νὰ ἐκδικηθῶ... Μὰ δὲν βρῆκα τὸ θάρρος... Δώδεκα ὥρες τώρα κάθομαι μπροστὰ σὺν χαρτί αὐτό. Μοῦ φαίνεται πὺς θὰ τρελλαθῶ...

Ὁ Ζερβαί κατάλαβε ὅτι τὸ μῖσος τῆς ἀδυνάτιζε. Εἶδε ὅτι μιὰ ἀγωνία βασάνιζε τὴν καρδιά της.

—Εἶναι δυνατόν, Ζερβαί, τὸν ρώτησε, εἶναι δυνατόν νὰ ἔκανε τόσα ἐγκλήματα;

—Ἀγαπητῇ μου, δυστυχισμένῃ μου Βέρθα, εἶπε ἐκεῖνος, εἶχα προβλέπει ὅτι μπορεῖ νὰ διστάζετε τὴν τελευταία στιγμή καὶ ὅτι μέσα σὺν πόνο σας καὶ τὴν ταραχή σας θὰ δυσκολευόσασταν νὰ βρῆτε τίς κατάλληλες λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσετε τὴν σκέψη σας. Δὲν πιστεύω νὰ διστάζετε νὰ ἐκδικηθῇτε τὴν δολοφονία τοῦ παιδιοῦ σας τὴν δολοφονία τῆς Μαρι-Ζάν καὶ ὅλα τὰ μαρτύρια πού τραβήξατε ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ... Γι' αὐτὸ ἐτοίμασα τὴν ἐπιστολή γιὰ τὸν ἀνακριτῇ... Νάτην... Σὰς ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀντιγράψετε καὶ νὰ τὴν ὑπογράψετε... "Εγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὴν στείλω σὺν κύριον Λιονέλ...

Ἡ Βέρθα ἄρχισε νὰ διαβάξῃ. Κι' ὅσο προχωροῦσε σὺν ὀδυνηρὲς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ τῆς, κυριευμένη ἀπὸ τὴν καταθρόνη ἐπιδεικνύονταν μετὰ τὴν ὁποία εἶχε γραφῇ ἡ ἀφήγησις αὐτή, ἐσχνοῦσε σιγὰ-σιν' τοὺς διαταγμοὺς τῆς, τοὺς φόβους τῆς, τίς τύψεις τῆς...

Δὲν ἔβλεπε πιά παρὰ ἕνα πράγμα: τὴν Μαριέλλα νὰ κατακυλᾷ στὰ βουρκαμὲνα νερά τοῦ Βάρτ!

Μιὰ φωνὴ τῆς ἐξέφυγε: —Συγχώρεσέ με, παιδί μου, πού δίστασα νὰ σ' ἐκδικηθῶ!

Ὁ καλὸς Ζερβαί ἀνέπνευσε. Εἶχε κερδίσει τὸ παιχνίδι.

—Καθίστε, Βέρθα, εἶπε. Θὰ σὰς ὑπαγορεύω, ἀν ἐπιτρέπετε.

Ἐκεῖνη τοποθετήθηκε σὺν γραφεῖο τῆς. Ὁ Ζερβαί ὑπαγόρευε. Τὸ χέρι τῆς Βέρθας δὲν ἔτρεμε, οὔτε ὅταν ὑπέγραψε τὴν ἀφήγησιν αὐτὴ πού ἦταν ἕνα ἀριστοῦργημα γραμμένο ἀπὸ κάποιον πού τὸν ἔσπρωχνε ἕνα θανάσιμο μῖσος, μιὰ καταχθόνια πονηρία.

Ἡ κατηγορία ἦταν ἔτοιμη. Ὁ Ζερβαί τὴν πήρε. Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀκράτητη. Στὸν κῆπο διασταυρώθηκε μετὰ τὸν κόμητα.

—Φαίνεται πολὺ εὐτυχισμένος σήμερα, φίλε Ζερβαί, εἶπε ὁ κόμης. Ὁ Ζερβαί χαμογέλασε, ἀλλὰ προσέπεσε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

—Τι ἤθελε τέτοια ὥρα σὺν μέγαρο; διερωτήθηκε ὁ κόμης.

Πληροφορήθηκε ὅτι ἡ κόμηση τὸν εἶχε ζητήσει. Βλέποντας καὶ τὴν μεγάλη χαρὰ τοῦ Ζερβαί, ὁ κόμης ἐμάνευσεν τί εἶχε συμβῇ καὶ ἀναστέναξε. Δὲν βγῆκε καθόλου ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του. Ἐμεινε ἐκεῖ περιμένοντας τὴν καταστροφή. Καὶ ἡ καταστροφὴ ἦρθε ὑπὸ τὴν μορφήν μιᾶς δικαστικῆς κλήσεως ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Λιονέλ γιὰ τὸ πρῶτ' τῆς ἐπομένης.

Ὁ κύριος Λιονέλ εἶχε διαβάσει τὴν κατηγορία πού εἶχε ὑπογράψει ἡ Βέρθα. Τὸ ἐγκλημα τοῦ Γκοντεφρουά ἦταν τόσο φανερό, οἱ ἐνδείξεις ὅλες τὸν ἐβάρυναν τόσο πολὺ πού ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση σὺν ἀνακριτῇ. "Εστειλε λοιπὸν ἀμέσως μιὰ κλήσιν σὺν κόμητα.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτ', ὁ κ. ντε Λαντεναί ἐτοιμαζόταν νὰ βγῇ, ὅταν — τὴν τελευταία στιγμή — ἔστειλε νὰ ρωτήσουν τὴν Βέρθα ἂν ἤθελε νὰ τὸν δεχθῇ.

—Ναί, εἶχε ἀπαντήσει ἡ Βέρθα.

Ὁ κόμης τῆς ἔδωσε τὴν κλήσιν τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἐκεῖνη μάντευσε μᾶλλον παρὰ διάβασε.

—Βέρθα, εἶπε ὁ Γκοντεφρουά μετὰ μιὰ φωνὴ γλυκεῖα καὶ λυπημένη, φεύγω γιὰ τὸ Σεντάν... Κι' ἔρχομαι νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω, ναί... νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω γιὰ τὴν ἐξέρω ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσω... Ξέρω γιὰτί με κατηγοροῦν, ξέρω ὅτι ἡ αὐλή μου εἶναι βεβαί... καὶ τὴν περιμένω... Ἀπορῶ μάλιστα πὺς δὲν με συνέλαβαν ἀκόμη. Γιατί δὲν με καταγγεῖλατε μὲς γύρω ἀπὸ τὴν Πολωνία;

Ἡ κόμηση ἀρρώθηκε μετὰ μιὰ τρομερὴ φωνή: —ὦ! ἄθλιε! ἄθλιε! ὁμολογεῖτε λοιπὸν;

—Ὁχι, Βέρθα, δὲν ὁμολογῶ. Εἶμαι ἐντελὼς ἄθλιος. Δὲν ἔχω λοιπὸν νὰ ὁμολογήσω τίποτα. Σὰς τὸ λέγω μόνο αὐτὸ γιὰ νὰ μάθετε ὅτι ἀπὸ πολὺν καιρὸ προέβλεπα αὐτὸ πού θὰ συνέβαινε. Διάβαζα μέσα σὺν καρδιά σας. Μαντεύω ὅτι ἡ κατηγορία πού ὀρθώνεται ἐναντίον μου εἶναι ἡ δική σας, Βέρθα. "Ἦθελα τὴν ἀγάπη σας. Καὶ δὲν κέρδισα παρὰ τὸ μῖσος. Προτοῦ φύγω, θέλησα νὰ σὰς δῶ ὅχι γιὰ νὰ σὰς ἀπευθύνω παράπονα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι σὰς συγχωρῶ γιὰ ὅλο τὸ κακὸ πού μοῦ κάνατε ὡς τώρα καὶ θὰ μοῦ κάνετε ἀκόμη...

—Θὰ ὑπερασπισθῇτε τὸν ἑαυτὸ σας μπροστὰ σὺν δικαστῇ.

—Ὁχι, Βέρθα, δὲν ὁμολογῶ. Εἶμαι ἐντελὼς ἄθλιος. Δὲν ἔχω λοιπὸν νὰ ὁμολογήσω τίποτα. Σὰς τὸ λέγω μόνο αὐτὸ γιὰ νὰ μάθετε ὅτι ἀπὸ πολὺν καιρὸ προέβλεπα αὐτὸ πού θὰ συνέβαινε. Διάβαζα μέσα σὺν καρδιά σας. Μαντεύω ὅτι ἡ κατηγορία πού ὀρθώνεται ἐναντίον μου εἶναι ἡ δική σας, Βέρθα. "Ἦθελα τὴν ἀγάπη σας. Καὶ δὲν κέρδισα παρὰ τὸ μῖσος. Προτοῦ φύγω, θέλησα νὰ σὰς δῶ ὅχι γιὰ νὰ σὰς ἀπευθύνω παράπονα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὰς πῶ ὅτι σὰς συγχωρῶ γιὰ ὅλο τὸ κακὸ πού μοῦ κάνατε ὡς τώρα καὶ θὰ μοῦ κάνετε ἀκόμη...

—Θὰ ὑπερασπισθῇτε τὸν ἑαυτὸ σας μπροστὰ σὺν δικαστῇ.

Καὶ ἔξαφνα σκεπτόμενη ὅτι ὁ ἄνδρας

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

—"Αλλοίμονο... Μιὰ μητέρα κατηγορεῖ. Μπορεῖ ν' ἀμυνθῇ κανεὶς ἐναντίον μιᾶς μητέρας;

Ἀπομακρύνθηκε. "Υστερα στάθηκε ἕνα λεπτό, στήριζόμενος κοντὰ σὺν πόρτα:

—Βέρθα, παρ' ὅλα ὅσα συνέβησαν, ἔχω ἐμπιστοσύνη σὺν μέλλον. Μιὰ μέρα, Βέρθα, γονατιστῇ... ναί, γονατιστῇ θὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμην...

Ἐκεῖνη ἔκανε μιὰ κίνησιν κοπώσεως καὶ ἀηδίας.

—Θὰ σὰς πῶ καὶ κάτι ἀκόμη πρὶν φύγω... Θὰ ἤθελα νὰ ρίξω σὺν ψυχῇ σας λίγη ἀνησυχία... ναί... αὐτὸ θάνα ἡ μόνη μου ἐκδίκηση... Γι' αὐτὸ, θὰ σὰς διηγηθῶ δυὸ ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς σας... Μιὰ μέρα πρὶν ἀπὸ δεκάξιν χρόνια, ἦσασταν λιποθυμῇ, σὺν ἄκρη τῆς κοιλάδος τοῦ Τρέζα...

—"Ενας νέος σὰς περιποιήθηκε, σὰς ξανάφερε στὴ ζωὴ... Μὰ ὁ ἄνδρας αὐτὸς σὰς ἀγαποῦσε — μ' ἕναν ἔρωτα πού δὲν ἦτο νὰ σὰς τὸν φανερώσω — καὶ προτοῦ σὰς ἐγκαταλείψῃ, παραμέρισε τὰ μαῦρα μαλλιά σας πού ἦταν σκορπισμένα σὺν μέτωπὸ σας, κι' ἀπόθεσε ἕνα ἀγνὸ φύλημα σὺν λευκὸ σας μέτωπο...

Ἡ κόμηση ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ, τρέμοντας:

—Ἦσασταν ἐσεῖς;

—Ἰσως... Δὲν σὰς εἶπα ὅτι ἡμουν ἐγώ... "Αφήστε με ὅμως νὰ συνεχίσω: Ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶχε παρακολουθεῖ τὴν γυναίκα πού πήρε τὸ παιδί σας, τὴν ἀκούθησε ὡς τὸ βάθος τῆς Πολωνίας καὶ γλύστρησε μέσα σὺν κορσὰς σας τὴν διεύθυνσιν τοῦ παιδιοῦ...

—Ψέμματα! Ψέμματα!

—Θὰ τὴν χάσατε ἴσως... Δὲν σὰς τὰ εἶπα ὅλα ἀκόμη. Πέρασαν χρόνια... Ὁ νέος ἄνδρας γύρισε τὸν κόσμο καὶ σεῖς διασχίσατε τὴν Εὐρώπην μετὰ τὴν Μαρι-Ζάν. Καὶ μιὰ μέρα, προτοῦ ἐπιστρέψετε ἐξῶ, θελήσατε νὰ ξαναδῆτε τὴν κοιλάδα τοῦ Τρέζα...

—Πῶς τὸ ξέρετε αὐτό;

—...καὶ σὰς πήρε ὁ ὕπνος σὺν ἴδιον ἐκεῖνον βράχον ὅπου εἶχατε λιποθυμῇ πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια... Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, Βέρθα, ἀναιρευθῆκατε ὅτι ἕνα φύλημα χάρειψε πάλι τὸ μέτωπό σας, ἕνα ἀγνὸ φύλημα γεμάτο ἔρωτα, γεμάτο τρυφερότητα. Ξυπνώντας κυττάξατε γύρω σας, μὰ δὲν εἶδατε κανένα. Καὶ πιστέψατε ἀσφαλῶς ὅτι ἦταν ὄνειρο...

—Ὁ κόμης στάθηκε. Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε. Ἐκεῖνη τὸν κυττάζε ταραγμένη:

—Ἦσασταν ἐσεῖς!;

—Ἰσως... Δὲν εἶπα ὅτι ἡμουν ἐγώ... Ἀντίο Βέρθα... Αὐτὰ εἶχα μόνον νὰ σὰς πῶ σήμερα. Ἐνός θὰ βρῆκαται σὺν φυλακῇ καὶ ὅλοι θὰ συσσωρεύουν ἐπάνω μου τίς ἀτιμώτερες προσβολὰς καὶ θὰ ρίχνουν τ' ὄνομά μου σὺν βορρὸν τῆς ἀτιμίας, ἐσεῖς, Βέρθα, θυμηθῇτε τὰ νεανικά σας ὄνειρα...

Ἐφυγε, ἀφήνοντας τὴν Βέρθα σὲ μιὰ ἀνέκφραστη ταραχή.

—Ἦταν ἐκεῖνος! ἦταν ἐκεῖνος, ψιθύριζε σὰν χαμένη.

Καὶ ἔξαφνα σκεπτόμενη ὅτι ὁ ἄνδρας

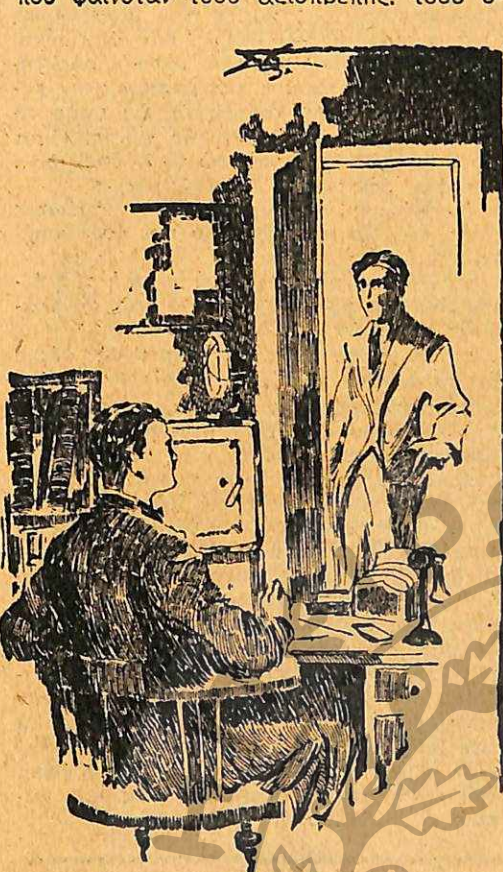
αὐτὸς ἐξ αἰτίας τῆς μπορούσε νὰ σταλῇ στὰ κάτεργα, σὺν ἀγχόνῃ ἀκόμα, ἀφήσε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

—Θεέ μου, τί νὰ πιστέψω; Τί νὰ κάνω; Τί θὰ ἀπογίνω;

Ἐκεῖνος, φαινομενικὰ ἡρεμὸς κατέβαινε πρὸς τὸ Σεντάν. Τὴν ὀρισιμένη ὥρα ἔμπαινε σὺν γραφεῖον τοῦ κυρίου Λιονέλ, ὁ ὁποῖος τὸν περίμενε.

Τὰ βλέμματα τῶν δύο ἀνδρῶν διασταυρώθηκαν. Καὶ ὁ δικαστῇ σκεπτόταν:

—Εἶναι ποτὲ δυνατόν ὁ ἄνδρας αὐτὸς πού φαινόταν τόσο ἀξιοπρεπὲς, τόσο ὁ-

Στὴν ὀρισιμένη ὥρα ὁ Γκοντεφρουά ἔμπαινε σὺν γραφεῖο τοῦ κ. Λιονέλ.

περήφανος, τόσο εὐγενὴς νὰ εἶναι ἕνας ἐγκληματίας; Θὰ τὸ δοῦμε αὐτό...

Τὸ προσέφερε ἕνα καθίσμα.

—Με προσκαλέσατε, κύριε Λιονέλ, γιὰ νὰ με ρωτήσετε χωρὶς ἄλλο τί γνωρίζω γιὰ τὸν θάνατο τῆς δυστυχισμένης Μαρι-Ζάν.

—Ναί... γι' αὐτὸ ἐν πρώτοις... Νομίζω ὅτι δὲν ἦσασταν πολὺ συνδεδεμένος μαζὶ τῆς, ὅπως ἔμαθα.

—Καθόλου. Μὲ μισοῦσε ἀπ' ἐναντίας μετὰ τῆς τὴν δύναμιν. Σ' αὐτὸ ἀλλωστε συμμερίζονταν τὴν κοινὴ γνώμην.

—Βλέπω ὅτι δὲν ἀγνοεῖτε τί σκέπτεται ὁ κόσμος γιὰ σὰς.

—Περιφρονῶ τὴν κοινὴ γνώμην.

—Ἔχετε μήπως τὰ μέσα γιὰ νὰ τὴν

κάνετε εὐνοϊκὴ σὲ σὰς;

—Πολὺ πιθανόν.

—Θέλετε νὰ μοῦ τὰ πῆτε; —"Ὁχι, δὲν ἤλθε ἀκόμη ἡ ὥρα. Θὰ σὰς τὰ φανερώσω ἀργότερα.

—Καλὰ, ἂς συνεχίσωμε. Ἀφοῦ δὲν εἶχατε σχέσεις μετὰ τὴν Μαρι-Ζάν, ποῖο σκοπὸ εἶχε ἡ ἐπίσκεψίς πού τῆς κάνατε πρὸ τριῶν ἡμερῶν;

—Ἀσφαλῶς θὰ σὰς πληροφόρησε ἡ κόμηση, τὴν ὁποῖαν ἀνακρίνατε ἤδη ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ.

—Μπορεῖ. Τὴν στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἐρωτῶ ἐσὰς.

—Θὰ σὰς δώσω λοιπὸν κι' ἐγὼ τὴν ἀπάντησιν πού σὰς ἔδωσε ἡ κόμηση. Προβλέποντας τὸν προσεχὴ θάνατο τῆς Μαρι-Ζάν, δὲν θέλησα νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ μετὰ τὴν θλιβερὴν ἰδέαν πού εἶχε σχηματίσει γιὰ μένα.

—Καὶ τὴν πείσατε ν' ἀλλάξῃ γνώμην;

—Ναί.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ἐπιχειρήματα μεταχειριστήκατε;

—Ὁχι.

—Ἀρνεῖσθε;

—Ἀρνοῦμαι.

—Θὰ μετὰ πληροφορήσετε τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεώς σας;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκοντεφρουά φάνε- ρωνε μιὰ παράξενη σοβαρότητα. Φαινόταν νὰ συγίχῃ τοὺς λόγους τοῦ.

—Μάλιστα, κύριε. Τοὺς λόγους αὐτοὺς θὰ σὰς τοῦς πῶ μιὰ γιὰ πάντα... Τὰ περιμένα ὅλα. Πρόβλεπα ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὅτι θὰ κατηγορηθῶ. Εἶδα τὴν θύελλα νὰ ἔρχεται σιγὰ-σιγὰ. Ξέρω ὅτι θὰ μοῦ ἐπιρριφθοῦν ὅλες οἱ ἀτιμίες. Ξέρω ἀκόμη πὺς κανεὶς δὲν θὰ σηκωθῇ νὰ με ὑπερασπῇ. Καὶ ὅτι θὰ ἐγκαταλείψω μόνος σπῖτι. Καὶ ὅτι θὰ ἐγκαταλείψω μου ἐναντίον ὄλων. Ἀντιλαμβάνομαι κ' ἐν ἑλπίδι τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς μου. Δὲν λα φοβοῦμαι ὅμως ὑπερβολικὰ. Ἄν ἦ-λα νὰ μιλήσω, ἂν ἤθελα νὰ σὰς πῶ ὅριστα νὰ πράγματα τῆς ζωῆς μου ἀγνωστα σὺν ἄλλους, ξέρω ὅτι θὰ γινώσασταν φίλος μου, μετὰ τὴν δικαστικὴν σὰς ἀκεραϊστικὰ καὶ εὐσυνειδητὰ.

—Γιὰτί δὲν τὸν κάνετε;

—Γιὰ ποῖο σκοπὸ; Ἐσεῖς θὰ ὑποχρεώ- ἴθιτε νὰ συνεχίσετε τὰς ἀνακρίσεις. Εἴτε ἴθιτε νὰ ἀφῆτε ἐλεύθερον, εἴτε ὄχι, δὲν θὰ με ἀφήσετε ἐλευθέρων χρόνικόν διάστη- πᾶσιν ἐπὶ ὀρισιμένον χρονικόν γιὰ τὴν δο- μα νὰ εἶμαι κατηγορούμενος γιὰ τὴν δολο- λοφονία τῆς Μαρι-Ζάν. Καὶ ἡ κατηγορία αὐτὴ θὰ βαρύνῃ ἐπάνω μου, ὅσο καιρὸ ὁ πραγματικὸς ἔνοχος δὲν θὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ δὲν πληρώσει τὸ ἐγκλήμα του.

—Θὰ ὑπογράψω ἕνα ἀπαλλακτικὸν βούλευμα καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ σὰς κατηγορήσῃ.

Ἐκεῖνη γέλασε μετὰ πικρίαν.

—Τὸ πιστεύετε σ' ἀλήθειαν, κύριε Λιονέλ; Δὲν ξέρετε μήπως ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλάξῃ πού τοῦ φάρμακου, ἀπὸ ὅλες τίς ἀτιμίες καὶ τὴν τιμωρίαν παρὰ μόνον τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου; Νομίζετε ὅτι μπορεῖ ἕνα ἀπαλλακτικὸ βούλευμα νὰ μετὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀτιμίαν; "Ὁχι! Ἦθελ νὰ ὑπερασπισθῶ καὶ νὰ ἀνακτήσω τὴν εὐτυχία μου, σὺν μεγάλῃ αἰθουσᾷ τοῦ δικαστηρίου, μπροστὰ σὲ ὄλους...

Ὅσο μεγαλύτερος θὰ εἶναι ὁ πόνος μου, τόσο περισσότερὸν ἐκθαμβωτικὸς θέλω νὰ εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ἀθωότητός μου... εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ἀθωότητός μου... εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ἀθωότητός μου... εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ἀθωότητός μου... εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ἀθωότητός μου...

γνώμης. 'Εάν σ'ας έλεγα π'ως άνέκτησα την έμπιστοσύνη της Μαρι-Ζάν, εάν σ'ας έλεγα ποιόν ύποψιάζομαι, δέν θά διστάζατε νά με έλευθερώσετε άμέσως και νά ματαιώσετε την δίκη. 'Εγώ όμως θά έμεινα με την κηλίδα της άτιμίας, όπως καταλαβαίνετε. Και δέν τ'ό θέλω αυτό. Θά άπαντήσω όσο είναι δυνατόν στις έρωτήσεις σας. Δέν θά π'ω ψέμματα. Μά δέν θά μάθετε και όλόκληρη την αλήθεια.

—'Όπως θέλετε. Τι ώρα πήγατε και τι ώρα φύγατε από την Μαρι-Ζάν;

—Πήγα στις τεσσαρεσήμες και έφυγα κατά τις πέντε και τέταρτο.

—'Ο 'Αρνολντ πού επέστρεψε στις πεντέμισυ βρήκε την Μαρι-Ζάν νεκρή.

—Είναι αλήθεια.

—Λέγετε ότι είσθε άθως για τ'ό εγκλημα αυτό;

—Βεβαίως.

—'Ότε ο φόνος έγινε μεταξύ των πέντε και τέταρτο και πεντέμισυ; Δέν σ'ας φαίνεται λίγο άπίθανον;

—Είναι πολύ πιο άπίθανον νά κατηγορήσετε έναν άνδρα, ο οποίος χωρίς νά κρυφθ'ή, έν γνώσει όλου τ'ό κόσμου, έντελώς φανερά πήγε νά έπισκεφθ'ή μιάν άρρωστη.

—'Η πρώτη σκέψις ενός δικαστού όταν διαπραχθ'ή ένα εγκλημα είναι νά βρ'ή ποιος ώφελείται από τ'ό εγκλημα αυτό.

—Είναι πράγματι τ'ό καλλίτερον μέσον για νά βρ'ή τ'όν ένοχο.

—'Εκείνος λοιπόν, πού ώφελείται από τ'όν θάνατο της Μαρι-Ζάν είσθε σεις.

—Π'ως ώφελομαι;

—Ξέρετε ότι η Μαρι-Ζάν είχε κάμει μιά διαθήκη π'ρος όφελος της Μαρκέλλας, κόρης της συζύγου σας π'ρ' τ'ό γάμου της.

—Ναί, άλλ' έφόσον η Μαρκέλλα πέθανε, η Μαρι-Ζάν θά έκανε άλλη διαθήκη.

—'Ο θάνατος της Μαρκέλλας ήλθε σ'ε πολύ κατάλληλη περίσταση.

—'Ο κόμης δέν άπήντησε. 'Ο δικαστής συνέχισε:

—Θά επανέλθωμε στο θέμα αυτό άργότερα. 'Όταν παντρευθήκατε, είναι γεγονός, ότι δέν είχατε καμμία περιουσία.

—Π'θανόν. Με κατηγορήσαν όμως και ότι είχα χρέη, αυτό είναι ψέμμα.

—'Εστω. Αυτό εξακριβώνεται εύκολα. 'Εκείνο πού δέν χρειάζεται εξακρίβωση, είναι τ'ό αίσθημα πού σ'ας ώδήγησε στ'όν γάμο αυτόν. Φαίνεται ότι ο έρωας δέν θά έπαυε και μεγάλο ρόλο, έκ μέρους σας τουλάχιστον.

—Έχετε λάθος. 'Αγαπούσα και τότε, δέν έπαυσα ποτέ νά αγαπώ και σήμερα ακόμη αγαπώ εκείνην πού είναι γυναίκα μου.

—'Ο δικαστής τ'όν κύτταξε με περιφρόνηση. 'Τά χείλη του σιγοψιθύρισαν άσυναίσθητα «ή αγάπη μου»!

—'Ο κόμης έγινε πελιδνός. Φάνηκε ότι υπέφερε τρομερά συνεκρατήθηκε όμως.

—'Ο δικαστής συνέχισε:

—Γνωρίζατε τ'ό παρελθόν της δεσποινίδος Τερλάν και τ'ό ξεχάσαν εύκολα προκειμένου νά οικειοποιηθήτε την προίκα και κατόπι την κληρονομία τ'ό Τερλάν.

—Δέν άρν'ομαι ότι από την προίκα της γυναίκας μου και από την περιουσία τ'ό Τερλάν μένουν πιά έλάχιστα πράγματα.

—Κάνατε τρελλές δαπάνες.

—'Εκανα ό,τι μου άρεσε... Αυτό δέν ενδιαφέρει την ύπόθεση πού εκλήθητε νά διευκρινήσετε.

—'Όλοι οι ήθικοι λόγοι πού είχατε νά

απαλλαγ'ήτε της Μαρι-Ζάν στρέφονται έναντίον σας, και οι πραγματικές αποδείξεις είναι τόσο πειστικές και τόσο φανερές πού αποτελούν σχεδόν αυτόφωρον εγκλημα... 'Ερχομαι τώρα σ'ε μιά κατηγορία όχι όλιγώτερο σοβαρή. Στην κατηγορία για ένα άλλο εγκλημα...

Στά χείλη τ'ό κόμητος διεγράφη ένα χαμόγελο άπεραντης θλίψας.

—Τά δυο εγκλήματα, συνέχισε ο δικαστής, συνδέονται τόσο στενά τ'ό ένα με τ'ό άλλο, ώστε δέν θά μπορούσε νά εξηγηθ'ή τ'ό ένα άν και τ'ό άλλο δέν είχε διαπραχθ'ή.

—Ξέρω ακόμη τι πρόκειται νά μου π'ητε, κύριε άνακριτά.

—Π'ως ξέρετε; ρώτησε κατάπληκτος ο δικαστής.

—Πήρατε από την κόμηση μιά έπιστολή πού με κατηγορεί.

—Ποιός σ'ας τ'ό είπε;

—Κανείς. Τ'ό ξμάντευσα. Π'ρ' πολλοού είχα προβλέπει αυτό πού θά συνέβαινε.

—'Η κόμηση με καταγγέλλει ως ένοχον δολοφονίας της κόρης της Μαρκέλλας σ'α περίπτωση τ'ό Πόζεν, την δεκαπέντε τ'ό μηνός 'Ιουλίου, για νά κυριολεκτήσω.

—'Ισχυρίζεται ότι την έρριξε σ'όν ποταμό Βάρτ. 'Αν άπατώμα ως π'ρ'ς τ'ό περιεχόμενον της έπιστολής αυτής, είμαι πρόθυμος νά άναγνωρίσω τ'ό λάθος μου...

—Δέν άπατάσθε.

—'Ο κύριος ντ'ε Λαντεναι χαμογέλασε πάλι, τ'ό ίδιο μελαγχολικό και κουρασμένο χαμόγελο.

—'Όταν άνοιξατε την έπιστολή της Λίνας Κίφφερ π'ρ'ς τ'όν πεθερό σας, συνέλαβατε την ιδέα τ'ό εγκλήματος.

—Εξηγήστε μου την ιδέα αυτή, κύριε δικαστά, είτε ο κόμης με ειρωνία.

—Πιστεύατε, χρόνια τώρα, ότι τ'ό παιδί της συζύγου σας είχε πεθάνει. 'Αν τ'ό παιδί αυτό ζούσε κοντά σας, θά ήταν μιά διαρκής ύπομνησις ενός παλαιού λάθους και ζ'ωσα απόδειξις ότι ο γάμος σας δέν ήταν παρά ένας ταπεινός ύπολογισμός. Τ'ό παιδί θά ήταν σ'ό σπίτι σας μιά άκόμ'ι αίτια δυσαρμονίας και μίσους. Γι' αυτό δέν δυσκολεύετα κανείς νά φαντασθ'ή τ'όν θυμό σας όταν μάθατε ότι η κόρη αυτή δέν είχε πεθάνει και ότι άνορθωνόταν πάλι μπροστά σας. Τ'ό παιδιό σκάνδαλο ξαναζούσε... Και τότε αποφασίσατε νά μ'ην έπιτρώψετε στην Μαρκέλλα νά τ'αράξη την ζωή πού είχατε κανονίσει στην Γκλοριέτ. Αυτό σ'ας ώδήγησε στην άπόφαση τ'ό εγκλήματος. 'Υπήρξε όμως και κάποια άλλη άφορμή.

—'Η καταγγελία της συζύγου σας είναι τρομερή. 'Αναφέρει εξακριβωμένα γεγονότα εξαιρετικής σοβαρότητας. Μόλις πήρατε την έπιστολή της Λίνας Κίφφερ, φύγατε για την Πολωνία, λέγοντας σ'όν Ζερβάλ Φλοριζέ, τ'όν όποιον είχατε πάρει για έμπιστο—ότι έπιθυμούσατε νά συμπιλωθήτε με την κόμηση άπαναφέροντάς της τ'ό παιδί πού θ'ορθούσε και δέν περίμενε πιά νά τ'ό ξαναδ'ή.

—'Αν είχα την σκέψη πού μου αποδίδετε, θά φρόντιζα νά κρατήσω μυστικό τ'ό ταξίδι. 'Αντί νά μιλήσω σ'όν Ζερβάλ, θά σιωπούσα και κανείς δέν θά μάθαινε τίποτα.

—Γι'τι έπιστρέφοντας από την Πολωνία δέν είπατε τίποτα σχετικό στην κυρία ντ'ε Λαντεναι;

—'Η κόμηση εκλαίει την κόρη της την όποια πίστευε πεθαμένη από πολύν καιρό, όπως της τ'ό είχε βεβαιώσει ο πατέρας της. 'Όσο μεγάλος και άν ήταν ο πόνος της, ο χρόνος πού πέρασε τ'όν είχε μαλακώσει λίγο. 'Αν της έξωμολογούμην ότι η κόρη της πέθανε τώρα μόλις, δέν θά άνανέωνα τ'ό πένθος της; Δέν θά καθιστούσα τ'όν πόνο της ακόμα πιά βαθύ; Δέν θά την έκανα ακόμα πιο άπαρηγόρητη;

—'Ο κόμης στάθηκε και έκρυψε τ'ό πρόσωπό του σ'α χέρια του. Τά είχε π'ή όλα αυτά με φωνή πού έτρεμε από την συγκίνηση. 'Ο δικαστής πού τ'όν κύτταζε με προσοχή κατεπλάγη γι' αυτό. Τ'όν ρώτησε λοιπόν με περισσότερη τώρα γλυκύτητα.

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

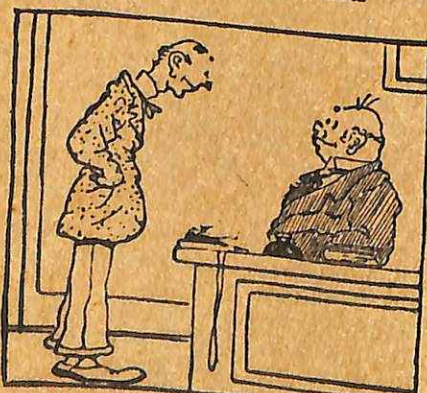
—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

ΥΠΟΒΟΛΗ ΜΗΝΥΣΕΩΣ

—Κύριε άνακριτά, με είπε θάνα και μ' έστειλε νά πάω νά βρω τ'ους όμοιους μου. Γι' αυτό έρχομαι σ'ε σ'ας.

—'Ο κόμης φαινόταν άφρημένος και μόλις άκουε τ'όν άνακριτή. 'Ηξερε από π'ρ'ν όλα όσα έπρόκειτο νά τ'ού π'η.

—'Αναγνωρίζετε και μόνος σας, συνέχισε ο κ. Λιονέλ, ότι η άπροσδόκητη εμφάνιση της Μαρκέλλας, θά έξαναγκάσει πάλι την Μαρι-Ζάν νά μετατρέψ'η την διαθήκη της π'ρ'ς όφελός της.

—Φυσικά, δέν έχω καμμία άμφιβολία γι' αυτό.

—Συνεπώς οι πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα επί τ'ων όποιων ίσως νά ύπολογίζατε μυστικά θά σ'ας άφαιρούντο...

—'Έχετε λάθος, η περιουσία της Μαρι-Ζάν δέν έπρόκειτο κατ' ούδένά λόγον νά περιέλθ'η σ'ε μένα.

—Αυτό θά συνέβαινε άν ύπήρχε δευτέρα διαθήκη. Δέν βρέθηκε όμως πουθενά στην έρευνα πού κάναμε παρόμοιο έγγραφο και έτσι η περιουσία της Μαρι-Ζάν έπαύσθηκε στην φυσική κληρονομία της: την άνειψία της, κυρία κόμησης ντ'ε Λαντεναι και γυναίκα σας. Και καθώς ύπογράφατε τ'α συμβόλαιο τ'ού γάμου τ'ό σύστημα της κοινοκτημοσύνης, μπορείτε νά βγάλετε μόνος σας τ'α συμπεράσματα.

—Τ'ό συμπεράσμα σας είναι ότι κληρονομώ εγώ. Πράγματι οι συλλογισμοί σας φαίνονται έλ'οι άρκετά λογικοί. Τ'ό μόνο κακό είναι ότι δέν βρέθηκε πουθενά αυτή η κληρονομία πού έπρόκειτο νά πάρω.

Τ'ό βλέμμα τ'ό κόμητος είχε πάρει μιά ειρωνική έκφραση. Τά χείλη του κινήθηκαν έπειτα σ'όν νά ήθελαν νά δώσουν σ'όν κύριο Λιονέλ κάποια άποστομωτική απάντηση. Δέν υπέκυψε όμως σ'όν πειρασμό και έμεινε σιωπηλός.

—'Η καταγγελία της συζύγου σας είναι τρομερή. 'Αναφέρει εξακριβωμένα γεγονότα εξαιρετικής σοβαρότητας. Μόλις πήρατε την έπιστολή της Λίνας Κίφφερ, φύγατε για την Πολωνία, λέγοντας σ'όν Ζερβάλ Φλοριζέ, τ'όν όποιον είχατε πάρει για έμπιστο—ότι έπιθυμούσατε νά συμπιλωθήτε με την κόμηση άπαναφέροντάς της τ'ό παιδί πού θ'ορθούσε και δέν περίμενε πιά νά τ'ό ξαναδ'ή.

—'Αν είχα την σκέψη πού μου αποδίδετε, θά φρόντιζα νά κρατήσω μυστικό τ'ό ταξίδι. 'Αντί νά μιλήσω σ'όν Ζερβάλ, θά σιωπούσα και κανείς δέν θά μάθαινε τίποτα.

—Γι'τι έπιστρέφοντας από την Πολωνία δέν είπατε τίποτα σχετικό στην κυρία ντ'ε Λαντεναι;

—'Η κόμηση εκλαίει την κόρη της την όποια πίστευε πεθαμένη από πολύν καιρό, όπως της τ'ό είχε βεβαιώσει ο πατέρας της. 'Όσο μεγάλος και άν ήταν ο πόνος της, ο χρόνος πού πέρασε τ'όν είχε μαλακώσει λίγο. 'Αν της έξωμολογούμην ότι η κόρη της πέθανε τώρα μόλις, δέν θά άνανέωνα τ'ό πένθος της; Δέν θά καθιστούσα τ'όν πόνο της ακόμα πιά βαθύ; Δέν θά την έκανα ακόμα πιο άπαρηγόρητη;

—'Ο κόμης στάθηκε και έκρυψε τ'ό πρόσωπό του σ'α χέρια του. Τά είχε π'ή όλα αυτά με φωνή πού έτρεμε από την συγκίνηση. 'Ο δικαστής πού τ'όν κύτταζε με προσοχή κατεπλάγη γι' αυτό. Τ'όν ρώτησε λοιπόν με περισσότερη τώρα γλυκύτητα.

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

—'Υπό ποίας συνθήκας παρέστητε σ'όν θάνατο της Μαρκέλλας;

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΙΩΝΟΒΙΟΙ
ΞΑΝΑΠΕΥΟΝΤΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΧΑΛΙΜΑ

πρὸ 150 ἐτῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος τὸν κύτταζε
σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε, ὁ σεβάσμιος
κύριος ἐξήγησε:

—Ο πατέρας μου παντρεύτηκε για πρώτη φορά σε ηλικία 19 ετών. Έκανε ένα παιδί που πέθανε μόλις γεννήθηκε. Το παιδί αυτό ήταν ο αδελφός μου. Όταν ο πατέρας μου γέρασε, χήρεψε, μη μπορώντας όμως να υποφέρει την μοναξιά, ξαναπαντρεύτηκε σε ηλικία 75 ετών. Από τον γάμο αυτό γεννήθηκε ένα παιδί: ήμουν εγώ. Σήμερα, κ. πρόεδρε, έχω κάνει τον λογαριασμό: αφαιρέστε από τα 75 τα 19 θα 'μείνουν 56. Τόσα χρόνια πέρασαν από τον θάνατο του αδελφου μου ως την γέννησή μου. Προσθέστε σ' αυτά την ηλικία μου: 94 χρόνια, και θα έχετε τα 150 χρόνια που σας είπα.

Ο πατέρας του 150 χρόνια πού σάς είπα.
Ο πρόεδρος δὲν εἶχε καμιά ἀντίρρηση.
Καὶ ἔτσι, ἐνῶ ὁ σχεδὸν αἰωνόβιος αὐτὸς
κληρονόμος ζοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ προέ-
δρου Λουμπέ, ὁ μακαρίτης ἀδελφός του
εἶχε γεννηθῇ ἐπὶ Λουδοβίκου 15ου!

ΠΟΙΟΙ ΖΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ:

“Ας έρθουμε τώρα στα επαγγέλματα
υπό έποψιν μακροβιότητας. Ποίοι ζουν
περισσότερο;

“Οχι βέβαια οί άκροβάται... όπως θά
φαντάζεσθε τουλάχιστον, αυτοί δηλαδή
πού διατρέχουν κάθε στιγμή τόν κίνδυνο
νά σπάσουν τά πλευρά των.
Καί θυμάμαι...

Καταπληκτική είναι η περίπτωση του
ακροβατού Χάρβεϋ Τζόνσον που έωρτα-
σε την 100ετηρίδα του... περπατώντας
έπάνω σ' ένα τραπέζι... μιά τά χέρια, και
κρατώντας στα δόντια μιά καρέκλα!

...την Εορτή αυτή είχε παραστήσει και αν-
τιπρόσωπος του τότε βασιλέως της 'Αγ-
γλίας 'Εδουάρδου 7ου. Το καταπληκτι-
κώτερο είναι ότι ο Τζόνσον εξακολου-
θούσε να εξασκή το επάγγελμά του μέ-
χρι ηλικίας 98 ετών!

Πόσοι, ἀπὸ μᾶς, πολὺ νεώτεροί του
θα μπορούσαν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο;

Επίσης, οι στρατιωτικοί ζουν πολύ. Θάλαγε κανείς πώς τὰ ἐπικινδυνωδέστερα περὶ ἀνέμελα, ἐξασφαλίζουν καὶ τὰ περισσότερα χρόνια ζωῆς σ' αὐτοὺς ποὺ τὰ ἐξασκοῦν. Σχημα ὀξυμῶρως ἀνακόλου-
τον, ἀλλ' ἐν τούτοις!

Ὁ γρεναδιέρος Νταλπέ, ἔχει πάρει μέ-
ρος σὲ πάμπολλες μάχες, ἦταν τρόπον
τὴν αἰνῶτα, μιὰ ζωσα πολεμικῆς ἱστορίας καὶ ἐν
οὕτοις, κατῴρθωσε νὰ μελῇ ζωντανός,
καὶ νὰ φθάσῃ μάλιστα σὲ ἡλικία 120 ἐ-
τῶν!

Φανόταν όμως τόσο θαλερός και άκατος πού όταν κάποτε έβλεπες στο χω-
ρίδι του ή στρατολογική έπιτροπή, σκέ-
βηκε, κατόπιν συνηνρήσεως με τους
υπαρχφριανούς του, να ήεί παίξει για ά-
άα φάρα: παρουςιάσει καλή στην έπιτρο-
ή ώς...στρατεύσιμος. Οι στρατολόγοι τόν

ἐξέτασαν, ὁ γιαντρός τὸν βρῆκε πολὺ κα-
τάλληλο γιὰ στρατιωτικὴ ὑπηρεσίαν καὶ μό-
νον ὅταν εἶδαν τὰ χαρτιά του, τὸν ἔστει-
λαν σπίτι του νὰ πάρῃ τὸ χαμόμηλό του.

ΦΘΙΣΙΚΟΙ ΥΠΕΡΑΙΩΝΟΒΙΟΙ

Καὶ δυὸ περιστάτικα γὰρ τοὺς γαι-
τρούς, .. πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν.

Στὰ 1878 πέθανε Ἰωσὺα καὶ εἰρηνικά
σὲ ἡλικία 113 ἐτῶν ὁ Γάλλος βετεράνος,
Βίκτωρ Μπαγι, ὁ τελευταῖος ἐπιζῶν τῆς
Μεγάλης Στρατιάς, Λοιπόν, ὁ ἄνθρω-
πος αὐτὸς εἶχε ἀπαλλαγεῖ τὸ 1815, ἀφοῦ
γλύτωσε ἀπὸ τὴν μάχη τοῦ Βατερλώ, ὡς
φυματικός. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα ἐξήση
ὁ φθισικός αὐτὸς ἄλλα 53 χρόνια γιὰ νὰ
πεθάνῃ στὸ τέλος ὄχι ἀπὸ φθίση, ἀλλὰ
ἀπὸ γηραιαί! Ὁ ἴδιος αὐτὸς ἄνθρω-
πος, σὲ ἡλικία 98 ἐτῶν, πῆγε πεζὴ στὸ
Παρίσι περπατώντας συνεχῶς ἐπὶ 20 ὥ-
ρες καὶ φορτωμένος μ' ἕνα σακκί!

Καὶ τὸ δεύτερον, τώρα, περιστατικό:
Ἡρώς τοῦ ὁ Μαξιμιλιανὸς Βαντερμ-
προύεκ, ἀπὸ τὸ Μπούρμπουργκ, ποῦ πέ-
θανε στὰ 1894 σὲ ἡλικίᾳ 101 ἐτῶν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε διωχθῆ ἀπὸ
τὸ σχολεῖο ὅπου σπούδαζε, ἑσωτερικὸς,
ὡς φθισικὸς,

Ὁ Βαντερμπρούεκ ὅμως, δὲν πῆρε κα-
τάκαρδα τὸ πρᾶγμα: Παντρεύτηκε, ἀ-
πέκτησε 12 παιδιά, 22 ἐγγόνια καὶ 43 δι-
σεγγόνια καὶ ἂν ζοῦσε ἕνα χρόνο ἀκόμη,
θὰ παρίστατο καὶ στὴν βάφτιση τοῦ πρῶ-
του του... τρισεγγόνου!

Όταν δὲ πέθανε—ὄχι ἀπὸ φυματίωση
βέβαια...— εἶχε ἀκαμύττατες ὅλες τῆς
διανοητικῆς καὶ σωματικῆς του δυνάμεις!

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΕΝΑΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Ο μακαρίτης ήταν πολύ το σκός...Μό-
νο την ημέρα που τον σκότωσε το αυτοκίνη-
το άργησε ναρθη...

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Αλίκη Βίτσου-Έπιτροπάκη

« Fioriscono i giardini
trillano i mandolini... »

Πίντα, ὄχι μονάχα ὅταν ἀκούω
τὴν Ἀλίκη νὰ τραγουδᾷ, ἀλλὰ
κι' ἀπλῶς νὰ θυμᾷ τὸ ὀνο-
μά της, θὰ «βλέπω», μὲ τὴν
μυστηριώδη καὶ γοητευτικὴ δόναμη
τοῦ ὑποσυνειδήτου, μὴν Ἀνοιξὶ στὴν
Νάπολη μὲ ἀνθισμένους κήπους, με-
θυστικὲς εὐωδίες διάχυντες στὴν ἀτμό-
σφαιρα καὶ κελαδῆματα πουλιδῶν- ἔ-
ναν ὕμνο στὸν φωτοδότῃ ΗΛΙΟ! «Τὰ
λόγια πετοῦν, τὰ γραπτὰ μένουν», ἔ-
λεγαν οἱ σοφοὶ τῆς Ἀρχαιοῦς. Αὐ-
τοὶ ὅμως δὲν εἶχαν ἀκούσει τὴν Ἀλί-
κη-χρῆσιν ἑλαστάρι τῆς λυρικῆς τέ-
χνης-γιατὶ ἂν ἔφθανεν ὥς τ' αὐτὰ
τους μιὰ μέρα, γεμάτῃ φῶς κι' ἄρω-
ματα, ἡ γλυκύλαλη φωνὴ της, θὰ κύτ-
ταξαν ἑλρωνικὰ τοὺς παπύρους, τὶς
περγαμηνὲς καὶ τὶς ἐπιγραφὰς πάνω
στὰ μάρμαρα, ἀναθεωρῶντάς τώ...
χρεωκοπημένο ρητὸ τους: «Τὰ λόγια
πετοῦν, τὰ γραπτὰ χάνονται, τὸ τρα-
γοῦδι ὅμως τῆς Ἀλίκης μέ-
νει».

Τὰ «βοκαλίζ» τῆς Ἀλίκης, ἡ τόσο δύσκολη ὅσο καὶ μαγευτικὴ «κάντεν-τσα» τῆς «Λουκίας» γίνονται μέσα στὸ λαβύρινθο τῆς τρίλλιες ἀηδονῶν, ποὺ μεθὰ ἀπὸ ἔρωτας τὶς φεγγαρόλουστες νυχτιές...

Τί να πρωτοθυμηθώ; Τὰ λόγια του Φλέττα: « "Αν τὸ λουλούδι αὐτό-ἢ 'Αλίκη-εἶναι φυτεμένο στὸ φυτώριο πὺ ἐπρεπε-στὸ ἐξωτερικὸ-θὰ μπορούσαν νὰ καυχθῶν πῶς τραγούδησαν μὲ μιὰν ἀπ' τὶς μεγαλύτερες σοπράνο τοῦ κόσμου; Τὶ ἔξεχαστος «Ριγολέττος» ἦταν ἐκεῖνος στὰ «Ὀλύμπια», μὲ τὸν Ἰσπανὸ τενόρο καὶ τὸν Γιάννη Ἀγγελόπουλο; Ἐγὼ κάθε φορὰ πὺ συναντῶ τὸν 'Αλίκη, εἶτε στὸ φιλικὸ σαλόνι τῆς κ. Ἐλένης Οἰκονόμου-εἶτε τὴν ὁποία θὰ γράφω παρακάτω-εἶτε σὲ καμμιὰ μελοδραματικὴ παράσταση, περιμένω... νὰ μοῦ τὴν συστήσουν, γιὰ νὰ τολμῶ νὰ τῆς ἀποτεινῶ τὸν λόγο: μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μὴν γνωριστήκαμε ὡς τότε, γιὰτὶ πάντα ἔρσοκαμι μπροστὰ σὲ μιὰ καινούργια ἀποκάλυψη: πότε ἡ καλλιτέχνης εἶναι λυρική, πότε «λετζέ-ρα», πότε «Τζίλντα», πότε «Ροζίνα»... Πότε τραγουδᾷ μιὰν ἄρια ὅπερας, πότε μιὰ καντσονέττα, πότε κάβεται στὸ πιάνο καὶ παίζει... ρομπῆ-γιατὶ δὲν εἶναι μονάχα καλλιτέχνης τοῦ ἄσματος ἢ Ἀλήκη: εἶναι ἐξαιρετικὴ πιανίστα, μαθητρία τοῦ ἀειμνήστου Θησῆως Πινδίου...

Κι' όμως, κοριτσάκι άκόμα, ή Άλί-
κη Βίτσου όταν πρωτοήρθε σέ έπαφή
μέ τούς καλλιτεχνικούς κύκλους, δέν
πήρε «στα σοβαρά» τήν «ύψηλή τέ-
χνη». Ή άπαγγελία καί τά δράματα
πού διδάχτηκε μέ τόν Βονασέρα ήσαν
άπλώς ένα συμπλήρωμα κοσμικής
μορφώσεως πού ό εύπορος οίκογένει-
ες προσέθετον στήν προικτά τών κορι-
τσιών τους. **Έτσι άχαισε καί τραγού-**

δι ή 'Αλίκη. 'Ο Καλομοίρης όμως την άκουσε καιτὴν άνοιξε τὰ μάτια-ή μάλ-
λον άνοιξε τὰ μάτια τῆς δασκάλας
της κ. Σμαράγδας Γεννάδη : « Πρ ό-
κειται για έξι ιατρεικό τα-
λέντο » τῆς εἶπε. Δυό χρόνια μελέ-
τησε ή 'Αλίκη πού άπ' τόν πρώτο χρό-
νο μετεπῆδισε... στήν 'Ανωτέρα !
Συγχρόνως μελετοῦσε « Μελοδραματι-
κή » μέ την κ. 'Ολγα Βαλτετσιώτη πού
τήν έθγαλε άμέσως στήν σκηνή. Τό
« Κεντρίκο », εκείνη τήν χρονιά, άκου-
σε έναν « Κουρέα τῆς Σεβίλλης » όνει-
ρώδη : 'Αλίκη, 'Αγγελόπουλος, Βλα-
χόπουλος, Μουλάς, 'Επιτροπάκης... Οί
θεατοί άπόσανε τὰ τζάμια για τὸ
μπόνε. Τήν πρώτη θραδυά έπιασε τὸ
ταμεῖο 85.000 δραχμές πού ή 'Αλίκη
μοίρασε στούς συναδέλφους τῆς μέ
τήν μεγαλύτερη συγκέντρωση : λίγη α-

γε τόσο δυνατό, πιο δυνατό κι' απ' το χτυποκάρδι της... ΕΡΩΣ ! Σέ μιάν ατμόσφαιρα γεμάτη ηλεκτρισμό συ-νεχίζεται ή παράσταση...

Ἡ δευτέρα συνάντηση—πυγμαχική συνάντηση, μάλιστα, ἀνἀγαπᾶτε—εἶναι ἀπὸ τὴν νοσηρότερη ἀνέκδοτα στὴ ζωὴ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ζεύγους. Μανιώδης φιλάθλος, ὁ Ἐπιτροπάρχης εἶχε ἀναλάβει τὴν διαίτησά ἐνός πυγμαχικοῦ ἀγώνος στὰ «Οὐλύμπια». Τώρα, τὸ πῶς βρέθηκε κ' ἡ Ἀλίκη σ' αὐτὸ τὸ μάτσο... ὁ Θεὸς κ' ἡ ψυχὴ της ! Ἄν δὲν ᾔσαν μιλημένοι, σνοίξετε τὸ λεξικό σας στὶς διάφορες «περικοκλάδες» τοῦ ὑψηλοῦ ἔρωτος: διαίτηση, τηλεπάθεια, κ.τ.λ. Ἐγώ, ἀτομικῶς, μᾶλλον πιστεύω στὸ πρῶτο...

Τὸ καλλιτεχνικὸ ζεῦ γος Ἐπιτροπάκη.

μοιβή ήταν γι' αυτήν, στο ντεμπούτο της καριέρας της, οι δάφνες που σπώνονταν στο δρόμο, για να περάση ;...

“Ὅταν μιλά γι’ αὐτὴ τὴν παράστα-
ση τοῦ «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» ἡ ‘Α-
λίκη, βλέπω καὶ μενεξελιά μάτια τοῦ
νὰ χαμογελοῦν πονηρά. Καὶ ξέρω πο-
λὺ καλὰ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ χαμόγε-
λο. ‘Εκεῖ γνωρίστηκε καὶ πρωτοπάει-
—ἢ μάλλον πρωτοπαίζει καὶ γνωρίστη-
κε—μὲ τὸν Πέτρο ‘Επιτροπᾶκη. Ὁ Πέ-
τρος ἐπαίζει τὸ ρόλο τοῦ ‘Αλμαβίθα.
Ξαφνικά, στὴν σκηνὴ ἀπάνω φιλεῖ τὸ
χέρι τῆς Ροζίνας — ἐκ τὸς προ-
γράμματος. ‘Εξάλλη ἡ ‘Αλίκη·
κεραυνοβόλος ἔβραε καὶ στοὺς δυο.
«Δεσποίνις, τραγουδήσατε ὑπερόχως
ἄραια», τῆς ψιθυρίζει ὁ Πέτρος. Λίγο
ἔλειψα ἡ ‘Αλίκη νὰ χάσῃ τὰ λόγια
τῆς· αὐτὰ ποῦ τῆς ἔλεγε δὲν ἦσαν
μέσα στὸ «ρετσιτατίβο». Κι’ ἐνῶ
τὰ ψιθυρίζει, τῆς φαίνεται πὼς τότε

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἐνῶ ὁ ἀγὼν εἶ-
χε πάρει ἐπικρινδύνας φατίς, τὸν τρί-
τον γυρὸ, ὁ Ἐπιτροπάρχης, ρίχνει μιὰ
ματιά στὰ θεωρεῖα τοῦ ὑπερώου... καὶ
θλέπει τὴν Ἀλίκη ! Θολώνει τὸ μάτι
του... Χωρὶς νὰ ἀσχοληταὶ πιά μὲ τοὺς
δυσὺγχεύτους τοῦ μετέβησαν καὶ
τοὺς νόμους τοῦ μετέβησαν ἀρπάζτηκαν καὶ
μετέβησαν τὸν πυγμαχικὸ ἀγῶνα σέ...
ἐλληνορωμαϊκὴ πάλιν-ὁ ἀρμπιτέρ-
στεκόταν σὰν χαζὸς καὶ κούταζε ψη-
λά. Τὸ παγνιδιόμιο τῆς ἀποδοκιμα-
σίας τοῦ διακτινῶν τοῦ φιλάθλου
κοινοῦ τὸν ἔκανε ὁμῶς νὰ συνέλθῃ.
Παρέβησε τὴν διακτινῶν στὰ πεταχτά
σ' ἕναν ἄλλο-καὶ δρόμο γιὰ τὸ ἀπὸ-
ν θεωρεῖο : ὁ ψηλὸς ἔβρα-σοῦ λέ-
ει ὁ ἄλλος. Βρίσκει τὴν Ἀλίκη καὶ
τῆς δίνει-στὰ πεταχτά, πάντα-ραν-
τεβοῦ :

—Πέντε ἀπόγευμα, στάσις ἀκροκτινῆ-
των Γλυφάδας...

—Πῶς τολμάτε, κ. Ἐπιτροπᾶκη; ξανέστη ἢ Ἀλίκη—ἀλλάζοντας ὁμῶς

υναιμείες

ΠΛΕΚΤΑ

ΜΙΑ ΚΟΜΨΗ

ΜΠΛΟΥΖΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΨΥΧΕΣ

Παρευρέθηκα τελευταίως σε μια πολύ συγκινητική σκηνή. Σε μια απόμειξη άκρη ενός δημοσίου κήπου, ένα μικρό παιδάκι δύο-τριών χρόνων έπαιζε ήσυχα-ήσυχα κοντά στη μαμά του.

Κάποια στιγμή πέρασε δίπλα τους μια νέα γυναίκα ντυμένη στα μαύρα. Περνώντας έριξε στο παιδάκι ένα λυπημένο βλέμμα, ύστερα στάθηκε κι' έμεινε να το κοιτάξει ώρα πολλή.

Αφωσιωμένο σε μια λεπτή εργασία—προσπαθούσε να χώσει σ' ένα μικροσκοπικό ούτοκινητάκι μια πέτρα πύδ μεγάλης απ' αυτό—το παιδάκι, στην άρχή, δεν άντελήφθη καθόλου την κυρία με το πένθος. Ύστερα κάρφωσε επάνω της δυο θανυάσια μάτια γεμάτα τρυφερότητα και της άπλωσε τα χεράκια του...

Η κυρία πλησίασε: το παιδάκι σηκώθηκε, της έστειλε ένα φιλί κι' έπειτα την άγκάλιασε και την φίλησε τρυφερά, παρατεταμένα...

Η μητέρα του παιδιού δεν έκρυβε την έκπληξή της:

—Είναι τόσο «άγριο» το παιδί μου συνήθως, είπε στην ξένη κυρία.

Αντελήφθη τότε ότι η άγνωστη έκλεισε και όταν την ρώτησε έμαθε ότι δυο μήνες πριν είχε χάσει ένα αγοράκι στην ηλικία του δικού της...

Ένα φοβερό δαμά που της σπάραιξε την καρδιά.

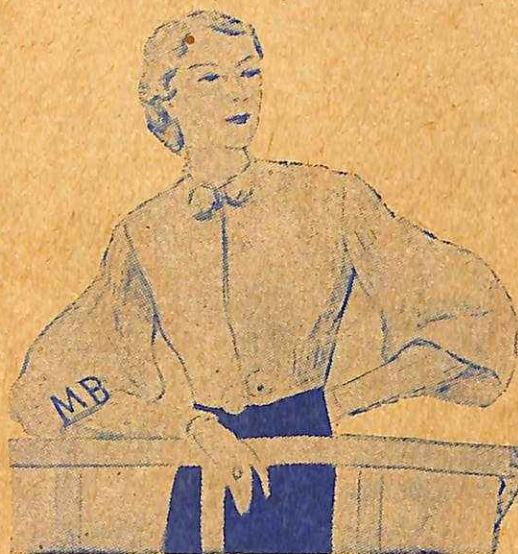
Εγώ, που ή τύχη μ' έκανε μάρτυρα της συγκινητικής αυτής συναντήσεως, σκέφθηκα επί πολύ την σκηνή αυτή.

Μπορεί βέβαια το φέροισμο του παιδιού να ήταν απλώς ένα παιδικό καπρίτσιο... Όμως δεν είναι ή πρώτη φορά που διαπιστώνω, σ' ένα πολύ μικρό παιδί, ένα αξιοθαύμαστο πράγματι προαίσθημα. Διόλου άπιστα τον το παιδάκι που είπαμε να συναισθάνθηκε ακαθόριστα την παρουσία ενός πόνου, μιας δδύνης δίπλα του και το ένστικτό του το έσπρωξε να τρέξει κοντά της, να την παρηγορήσει.

Το παιδί μαντεύει ποιος το αγαπά, ποιος άδιαφορεί γι' αυτό, ποιος το αντιπαθεί. Έχει μια παράξενη πολλές φορές προαίσθηση που τον άνθρωπο πρέπει ν' αγαπήσει και να κάνει φίλο του. Μαντεύει ακόμη τον άνθρωπο που υποφέρει, που έχει ανάγκη, έστω και από ένα παιδικό χέρι.

Αυτό είναι ένα μυστηριώδες δώρο των θεών, το οποίο όμως χάνεται—όπως έχει παρατηρηθεί από ειδικούς ψυχολόγους—όσο το παιδί μεγαλώνει...

ΛΟΡΑ

Μια κομψότατη πλεχτή μπλουζα (Σχετικές οδηγίες παραπλεύρως).

μής. Συνεχίζετε έτσι ως πού να πλέξετε 17 εκ. από την άρχή της μασχάλης. Σχηματίζετε τότε τον λαιμό κλείνοντας μια φορά 10 πόντους· μια φορά 3 πόντους σε διάστημα μιας γραμμής. Για τον δμο κλείνετε τρεις φορές από 5 πόντους. Πλέκετε όμοιο και το εμπρός άριστερά.

Η Ράχη.—Περάστε 56 πόντους από κάτω. Πλέκετε όπως και το άλλο 18 εκ. Ύστερα κλείνετε για την μασχάλη από κάθε πλευρά μια φορά 3 πόντους, μια φορά 2 πόντους, κι' έπειτα 4 φορές από 1 πόντο σε κάθε γραμμή. Συνεχίζετε ακόμη επί 17 εκ. από την μασχάλη. Κλείνετε τότε για τους ώμους 3 φορές από 5 πόντους σε κάθε πλευρά. Κλείνετε τότε όλους τους πόντους σε μια βελόνα για να σχηματίσετε τον λαιμό.

Τά μανίκια.—Τά μανίκια άρχίζουν από κάτω. Περάστε 30 πόντους και πλέκετε επί 11 εκ. 2 πόντους από την κα-

λή, δυο άνάποδα έναλασσομένους κάθε δυο σειρές. Έπειτα προσθέτετε σε δυο γραμμές από δυο πόντους σε κάθε άκρη της βελόνας και έχομε έτσι 34 πόντους. Συνεχίζετε έτσι επί 8 εκ. ύστερα προσθέτετε τρεις φορές, σε κάθε δυο γραμμές από 1 πόντο. Πλέκετε έπειτα μια σειρά όλους τους πόντους από την καλή και διπλασιάζοντας κάθε πόντο (1 αύξησις σε κάθε πόντο) και έτσι έχομε 80 πόντους περασμένους στην βελόνα. Ξαναρχίζομε το ίδιο έναλασσομένο πλέξιμο επί 20 ή 21 εκ. Έλαττώνομε έπειτα 2 πόντους σε κάθε άκρη της βελόνας, και κάνοντας πάλι μια σειρά πόντων όλων από την καλή πλέκετε δυο πόντους μαζί για να ελαττωθούν σε 38. Συνεχίζετε επί 14 εκ. και τότε πλέκετε από δυο πόντους μαζί σε κάθε άκρη της βελόνας για να τελειώσει ή μασχάλη.

Σιδερώνετε κάθε τεμάχιο με προσοχή με ένα πανί καλά βρεγμένο, καρφιστώνοντας το πλεκτό στην φόρμα που θέλετε. Αντί να γλιστράτε το σίδερο επάνω είναι προτιμώτερο να το κτυπάτε ελαφρά, αφήνοντάς το μια στιγμή. Ύστερα τά συναρμολογήτε. Πλέκετε με το βελονάκι δυο σειρές πλέξιμο πηχτό γύρω στο λαιμό, για να εφαιρμώσει ακριβώς. Ύστερα πλέκετε σε κάθε άκρη του λαιμού 3 πόντους γαϊτανάκι που θα σχηματίσουν τις θηλειές των κουμπιών. Επίσης και κάτω στη μέση πλέκετε με το βελονάκι 3 γραμμές πηχτό, για να εφαιρμώσει στη μέση. Επίσης θα πλέξετε μεταξύ της δευτέρας και τρίτης γραμμής γαϊτανάκι για τις θηλειές των κουμπιών. Σιδερώνετε ελαφρά τον λαιμό και την μέση για να φύγουν μερικές σούρες που θα σχηματισθούν από το βελονάκι.

Πλέκετε 4 κουμπιά σχεδιάζοντας ένα τετράγωνον 6 πόντων πηχτών με βελονάκι το γεμίζετε με μαλλί και ύστερα τά ράβετε δυο-δυο.

Ύστερα κεντάτε στον άγκώνα, όπως βλέπετε στην εικόνα μας το μονόγραμμά σας με μπλε χρώμα, σε λευκό ή άλλο άνοικτόχρωμο μαλλί.

□ □

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η μόδα μās παραχαϊδεύει τελευταίως! Δεν υποχωρεί πρό ούθενος νεωτερισμού για να μās ευχαριστήσει. Αφού μās παρουσίασε τις φοδύτες που φαρδανουν προς τα κάτω, μās παρουσιάζει τώρα συγχρόνως και καπέλλα με όχι λίγο ύψος. Μās φέρνει ώραιες ύψηλές καλότες με μια μακρύν βουαλέττα που αφήνει ελεύθερο το πρόσωπο, σκεπάζει όμως το προφίλ με το χαριτωμένο της μυστήριο.

Τά καπέλλα όμως που απολαύουν την υπέρτατη εθνοια της μόδας είναι τά λεγόμενα «ποστιγιόν». Η καλότητα τους είναι ύψηλη και τά υπόρ είναι συνήθως κατεβαστά εμπρός και πίσω. Γαρνίζονται με βελούδινες κορδέλλες, με κοκάρδες

σεηίδες

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΕΧΕΤΕ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΦΟΡΕΜΑ;

Αν έχετε ένα περουνό φόρεμα από λαινάς που δεν σας άρέσει πιά και θέλετε να το φορέσετε ακόμη, το πράγμα είναι εύκολο. Μερικές τροποποιήσεις στο κορσάζ θα το αλλάξουν τόσο πολύ ώστε να μην το γνωρίζετε πιά ούτε έσείς, ούτε — πρό πάντων! — οι φίλες σας.

ή μ' ένα φτερό τοποθετημένο ολόδια προς τα πίσω και δεσπόζον της καλότητας που είναι ήδη όχι λίγο ψηλή!

Οι πιο φρόνιμες από μās θα δώσουν άσφαλώς την προτίμησή τους σε μια παράξενη και χαριτωμένη ποικιλία τουρμπανιών που γίνονται σ' ένα σωρό χρώματα και σε διάφορα ύλικά. Πάντοτε πτωχόμενα προς τα επάνω, κατεβαίνουν μολαταύτα αρκετά χαμηλά στο μάτι. Πολλά από αυτά θα είναι έξ ολοκλήρου από βελούδο. Άλλα πάλι θα είναι από φέτρ, από δέρμα, από αντιλόπη. Θα δοίμε ακόμη μια τορσάντα από βελούδο μαρρόν, άνακατωμένη με μια τορσάντα από βελούδο ρόζ.

Ποτέ οι μικρές φόρμες δεν εγνώρισαν την έφετεινή εθνοια. Έτσι θα δοίμε πολλά στρογγυλά μπερέ. Και για αντίθεση χωρίς άλλο στα άπειρα πανύψηλα μοντέλλα, θα δοίμε μερικά κανοτιέ υπερβολικά ρηχά.

Πολλές καλότητες θα είναι πλισσαρισμένες ή γαρνιρισμένες με νερβύρ. Έφέτος οι καλότητες θα είναι εφαιρμιστές στο κεφάλι κι' όχι όπως πριν σε ίσορροπία. Θα έχουν όμως παράξενα σχέδια και όχι σταθερά: κώνους, γωνίες, μύτες κ.τ.λ.

Μας άναγγέλλουν ακόμη και ένα είδος κασκέττων με γείσο πολύ κατεβαστό.

Πολλές φόρμες θα φορεθούν έντελως προς το ένα μέρος, πράγμα που κολακεύει συνήθως και δίνει ένα χαρούμενο νεανικό τόνο στο πρόσωπο. Πρό πάντων μερικά φέτρ σπόρ με μικρά ακαθόριστα μπόρ άφήνουν έντελως ελεύθερο το πρόσωπολόκληρο.

Για το βράδυ θα υπερισχύση το βελούδο, τά λουλούδια, τά φτερά. Πρό πάντων τά παραδείσια.

Η μόδα των καπέλλων σημειώνει μια επάνοδο πολύ έντονη στις γαρνιτούρες υπό οϊανδήποτε μορφήν: κορδέλλες, τρέσες, κορντελιέρ, σενίγ, λουλούδια, φερέζ, ακόμη και μικρά πουλάκια. Όλη ή βιομηχανία των φτερών άνακτά την δραστηριότητά της με τις αγκρέττες, τά παραδείσια κ.τ.λ.

Η βουαλέττα παίζει επίσης σημαντικό ρόλο. Κάποτε σκεπάζει όλο το πρόσωπο. Πιο συχνά όμως δένετε πίσω από την καλότητα σ' ένα φίδγκο που καταλήγει σε δυο πελώριες άκρες. Η Ζάν Μπλανσό παρουσιάζει θαυμάσια έφφε με την ιδέα αυτή.

Μερικά καπέλλα θα έχουν απλούστερα μια βουαλέττα ντοσαρισμένη κάτω από το πηγούνι που φθάνει πίσω στην καλότητα περνώντας κάτω από το μπόρ του καπέλλου. Αυτό θα ευχαριστήσει όσες γυναίκες δεν μπορούν να υποφέρουν την βουαλέττα μπροστά στα μάτια.

Όσον άφορά τά χρώματα, θα προτιμθούν κυρίως το μπορντώ, το ρούγ, το μαύρο και το πράσινο.

Πρέπει όμως, τελειώνοντας, να σας ταναλάβω ότι σε όλες τις νέες συλλογές, το σύνθημα μένει πάντα το ίδιο: «Όλοι εις ύψος!»

πάνω από το κορσάζ του φορέματός σας. Το ζιλι αυτό θα έχη πο'ν μεγάλο ντεκολτέ.

□ □

Για να κάνετε ένα λινόλουμ να φαίνεται καινούργιο, πλύνετε το καλά, κι' ύστερα περάστε το μ' ένα πανί βρεγμένο σε ένα μίγμα δυο αυγών καλοχτυπημένων σε μια λίτρα ύδατος. Έπειτα, το αφήνετε να στεγνώση στον άέρα.

□ □

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Στο προηγούμενο άρθρο μου άρχισα να γράφω για την τακτική που πρέπει ν' ακολουθήσετε γενικώς, για την περιποίηση του δέρματός σας άρχίζοντας από το άπαράτητο πρώινό πλύσιμο.

Είπαμε για την προτιμητέα θερμοκρασία του νερού καθώς και για την ποιότητά του. Επίσης για τους λόγους για τους οποίους πρέπει ν' αποφεύγετε την χρήση παγωμένου

Έξ άριστερών προς τα δεξιά: Ένα καπέλλο από φέτρ μαρρόν σινέ.—Ένα «ποστιγιόν» από μαύρο βελούδο γαρνιρισμένο με μια μεταξοτή κοκάρδα μαύρη και κόκκινη.—Μια τόκα από μαύρο βελούδο γαρνιρισμένη μ' ένα πολύχρωμο φτερό.—Μια τόκα από φέτρ και βελούδο μαύρο με μια μεγάλη τουαλέττα. (Και τά τέσσερα είναι παριζιάνικα μοντέλλα).

Κυττάζοντας τις νέες συλλογές παρατηρεί κανείς ότι διάφορες νέες ιδέες δίνουν στο ντεκολτέ ένα ύψος χαριτωμένο και νεανικό. Για «κλαισμάτα» πρό πάντων είναι πολύ πρωτότυπα: αποτελούνται τότε- τότε από κύκλους σαν δαχτυλίδια, από άλυσσίδες άρσασάτινες, βελουδένες, ή και μετάλλινες. Τά κορδόνια επίσης συθίζονται πολύ, και οι κολερέττες, τά μικρά φιογκάκια δίνουν μεγάλη γυναικεία χάρη και στα πιο άσχημα φορέματα.

Μερικοί μεγάλοι ραπτικοί οίκοι προτιμούν να τοποθετούν στα τετράγωνα ντεκολτέ μια στενή έσάρπα διαφορετικού χρώματος. Τέλος, μπορείτε να κάνετε και μόνες σας, από ύφασμα βελούτ, ένα είδος ζιλι ζωηρόχρωμο που θα φορέσετε έ-

ή πολύ ψυχρού νερού καθώς και πολύ θερμού όπως επίσης και πάγου. Για τους ίδιους λόγους ούδέποτε πρέπει να κάνετε χρήση σαπουνιού για τον καθαρισμό του δέρματός σας, αν θέλετε να διατηρήσετε την υγεία και την ελαστικότητά του. Όλες οι άντίθετες αντίληψεις είναι εσφαλμένες, γιατί το σαπούνι εκτός των άλλων όξέων και καυστικών για το δέρμα αυστατικών τους, ε-ναι και τα χρησιμοποιούμενα για τον άρωματισμόν του διάφορα έσάνς που συντελούν στην άποξήρανση και κατάρσηση του δέρματος.

Υπάρχουν βεβαίως ώρισμένες δερματοπάθειες, άλλ' ελάχιστες, στις όποιες ένδείκνυται χρήση ειδικών πλύνων θεραπευτικών σαπουνιών των όποιων όμως ή χρήση πρέπει να γίνεται μόνον κατόπιν συμβουλής ειδικού

Ο Έρωτας είναι όνειρο...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΡΙΚΟ ΒΟΛΠΙ

Καί σ' αυτήν ακόμα την επαρχιακή κωμόπολη, όπου ο ζωγράφος είχε φθάσει πριν από λίγο καιρό, οι κάτοικοι δεν ήθελαν ν' ακούσουν καν νά γίνεται λόγος για έλαιογραφία. Υπήρχε ένας καλός φωτογράφος που αποθανάτιζε τον καθένα. Τι νά την κάνουν την ζωγραφική;

Κι' έτσι ο Καίσαρ Φορτέσι, τριαντάρης, έχοντας σύντροφό του αχώριστο την κακοτυχία, φυτοζωούσε μέσα στο άτελιέ του, που χρησίμευε συγχρόνως ως αποθήκη κι' ως πλυσταριό! 'Απ' τὰ ύψη του — ήταν ένα είδος σοφίτας, στο τελευταίο πάτωμα ενός ψηλού κτιρίου — ο ζωγράφος έβλεπε, δεξιά, κάτω, έναν μεγάλο κήπο που τον έκλεινε ένας ψηλός τοίχος γεμάτος άμυγδαλιές και λεμονιές. 'Εκεί περνούσαν τὰ διαλείμματα τους παίζοντας οι φοιτήτριες του κολλεγίου, φορεμένες όλες με γαλάζιο φόρεμα και λευκό γιακάκι.

Ένα βράδυ εκεί που ζωγράφιζε, όπως συνήθιζε, προτού κοιμηθῇ, άκουσε κάτι ξεφωνητά που έρχόντουσαν από τον δρόμο. Μιά γωνία του κολλεγίου είχε πάρει φωτιά. 'Ο καπνός ανέβαινε ψηλά, ως την σοφίτα του ζωγράφου. Κατατρομαγμένες, οι δασκάλες κι' μαθήτριες είχαν τραπή εις φυγήν.

Ξαφνικά, ο Καίσαρ άκουσε δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του. Μόλις άνοιξε, μία μικρή, λευκή σιλουέττα χώθηκε μέσα και σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα. Καί κάτω από ένα πελώριο σάλι, ξέφυγε ένας χείμαρρος λέξεων:

—Πόσο τρόμαξα, κύριε! Πόσο τρόμαξα!... 'Ολες κοιμόμασταν... Ξαφνικά, άκουσε την καμπάνα... Ντίγκ! Ντίγκ! Ξεφωνητά!... Στριγγιές!... 'Αρπαξα τὸ σάλι αυτό, τὰ ρούχα μου, τὰ παπούτσια μου... Βρήκα μία πόρτα του κήπου ανοιχτή... Μά ήταν αδιέξοδος... 'Εδῶ έβγαζε... 'Η έξοδος ήταν ανοιχτή... Είδα ένα φωτάκι... 'Ανέβηκα τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια... Θέε μου, πόσο τρόμαξα, κύριε! Κόπηκε ἡ χολή μου!

—'Ηταν πολύ νέα: δεκάξη ένας δεκάεφτά χρονών, τὸ πολύ. Φορούσε την λευκή νυχτικιά της, στο κεφάλι μία δαντελένια σκουφίτσα κι' έσφιγγε στὰ χέρια της την γαλάζια στολή της. Μαύρες μπούκλες ξέφευγαν κάτω απ' τὴ σκουφίτσα της κι' ένας μικρός σταυρός έλαμπε στο στήθος της.

—Με συγχωρεῖτε, τοῦ εἶπε. Μοῦ επιτρέπετε νά πάω μία στιγμή πίσω απ' τὸ παρβάν;

Μόλις όμως πήγε πίσω, τινάχτηκε τρομαγμένη:

—'Ενας άντρας! Ξεφώνισε.

—Δέν είναι άντρας. Είναι άνδρα'κελο! εἶπε γελώντας ο Καίσαρ κι' άναποδογύρισε με μία κλωτσιά τὸ μοντέλο του.

Σὲ λίγο, ἡ νεαρά επέστρεψε ντυμένη με την στολή της, χωρίς την σκουφίτσα: τὰ μαλλιά της έπεφταν ελεύθερα στους ώμους της.

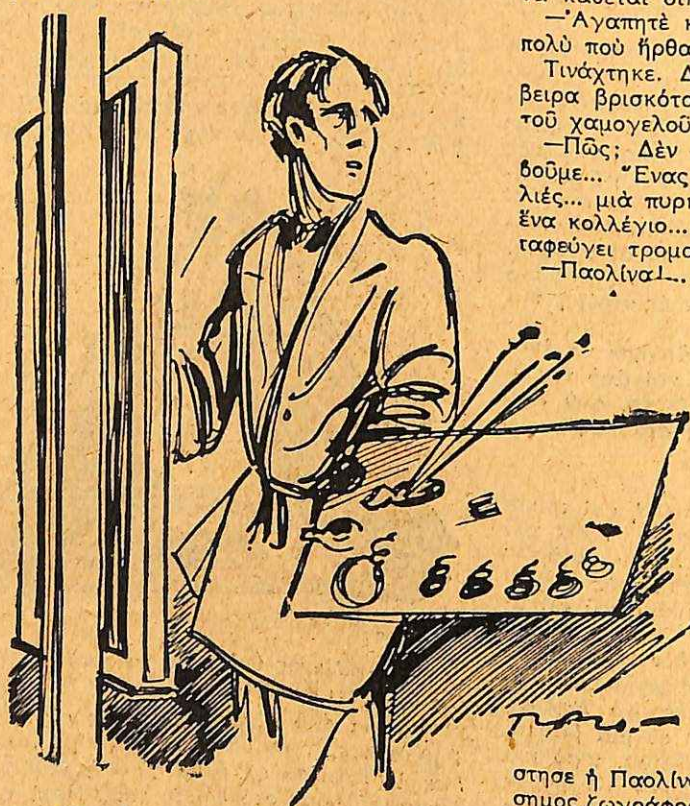
Οι δύο τους πλάι-πλάι, παρακολούθησαν από τὸ παρβάνου τους πυροσβέστες που άναμνίζονταν νά σβύσουν την πυρκαϊά. Ρίχνοντάς της μία ματιά, ὁ

ζωγράφος άντελήφθη πὸς είχε λακκάκι στο μάγουλο και πὸς τὰ χεῖλή της ἦσαν ὑγρά.

—Κυττάξτε, κυττάξτε, τί ψηλά ρίχνουν τὸ νερό! φώναζε ἡ νέα.

Δέν τὸν εἶδε όμως πιά στο πλευρό της. 'Ο ζωγράφος είχε καθήσει στὸν καναπέ, παράμερα. 'Εκείνη πήγε και κάθισε κοντά του. Φλυάρησαν. Τὴν λέγαν Παολίνα και χαϊδευτικά Λίνα. Τῆς εἶπε πὸς ἦταν πορτραίτιστα και πὸς λεγόταν Καίσαρ Φορτέσι.

Ξαφνικά, όμως εκείνη σηκώθηκε κι' έτρεξε στο παρβάνο. 'Ο Καίσαρ τὴν άκολούθησε και στάθηκε κοντά της. 'Η φωτιά έσβυσε.

Ένα βράδυ, εκεί που ζωγράφιζε...

—Πρέπει νά φύγω, τοῦ εἶπε ἡ νέα. Ποιὸς ξέρει; Θά χάλασαν τὸν κόσμο νά μὲ βροῦν!

—Σὰς συνοδεύω...

—'Οχι, ὄχι! Θά πὼ πὸς χάθηκε στην αδιέξοδο.

Τὴν στιγμή που τῆς άνοιγε τὴν πόρτα, εκείνη στράφηκε πρὸς τὸ μέρος του. Καί χωρίς νά ξέρη πὸς, ὁ Καίσαρ τὴν φίλησε στο στόμα.

—'Αλήθεια... Πισω απ' τὸ παραβάν... δταν ἤρθατε τυχαία...

—Δέν ἤρθα τυχαία, τοῦ χαμογέλασε ἡ κελίνη. 'Ηρθα γιατί ἤθελα νά δω ἀπὸ κοντά τὸν άνδρα που εἶχα δῆ τόσες φορές απ' τὸν κήπο... νά δω ποιά παράξενη γοητεία μ' ἔκανε τὴν μέρα πότε νά κλαίω και πότε νά γελάω... και τὴν νύχτα με κρατούσε με τὰ μάτια καρφωμένα μέσα στο σκοτάδι, σάν νά με πλησίαζε κάποιος σιγά-σιγά στο κρεβάτι μου, στὶς μύτες τῶν ποδιῶν...

ΕΝΡΙΚΟ ΒΟΛΠΙ

Χαμογέλασε. 'Η δόξα έρχόταν...

Τὴν βραδυά του χοροῦ, ὁ Καίσαρ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη κι' άντελήφθη πὸς ἦταν ακόμα ὠραίος άνδρας. Κάποιος στὴν μεγάλη, κατάφωτη αίθουσα ὅπου τὸν άνήγγειλαν με σεβασμό, τὸν σύστησε στὴν πρέσβειρα, που ἔδινε τὸ μπράτσο σ' έναν κύριο φορτωμένο παρῶμα. 'Ο Καίσαρ ὑποκλίθηκε και φίλησε τὸ χέρι της.

—'Ο Καίσαρ, ἡ τὴν πρώτη εὐκαιρία, άπομονώθηκε σ' ένα σαλονάκι ὅπου ξαπλώθηκε σ' ένα άντανακτικό ντιβάνι κι' άναψε ένα τσιγάρο. Καθὼς καθόταν έτσι, με μισόκλειστα μάτια, ένοιωσε κάποιος νά κάθεται δίπλα του.

—'Αγαπητέ κ. Φορτέσι, σας εὐχαριστῶ πολύ που ἤρθατε...

Τινάχτηκε. Δέν όνειρευόταν. 'Η πρέσβειρα βρισκόταν στο πλευρό του... και τοῦ χαμογελοῦσε:

—Πῶς; Δέν με άναγνωρίζετε; Για νά δοῦμε... 'Ενας κήπος γεμάτος άμυγδαλιές... μία πυρκαϊά που πιάνει ξαφνα σ' ένα κολλέγιο... μία μαθητριάουα που καταφεύγει τρομαγμένη στο άτελιέ σας...

—Παολίνα!... Λίνα... φώναξε άθελα ὁ ζωγράφος.

Τῆς έπιασε τὰ χέρια: εκείνη όμως άποτραβήχτηκε βιαστικά:

—Σιγά... σιγά! 'Εδῶ δέν εἰμαστε... εκεί!

—'Ο Καίσαρ δέν μπορούσε νά συνέλθῃ: ὡστε αὐτὴ ἡ ἁμορφη πρέσβειρα, με τοὺς γυμνοὺς ὤμους, ἦταν ἡ μικρὴ εκείνης τῆς νύχτας!... Τι σταδιοδρομία!

—'Εκείνη τὴν ὥρα μπήκε στο σαλονάκι ἕνας κύριος με γκριζὰ μαλλιά:

—'Ο σύζυγός μου, σύστησε ἡ Παολίνα. Καίσαρ Φορτέσι, ὁ διάσημος ζωγράφος που θά κάνη τὸ πορτραίτο μου.

Σὲ λίγο, ἔμεναν πάλι μόνοι.

—Εἶπατε εὐχαριστήμενος; τὸν ρώτησε ἡ Παολίνα. Θάρθῶ αύριο στὶς τρεῖς...

Τὸν κύτταξε χαμογελῶντας, ξαναβρίσκοντας κι' αὐτὴ κοντά του τὴν δροσερὴ έφηβικὴ ηλικία της, τὴν ὑπέροχη στιγμή τοῦ αδέχαστου φιλοῦ που τῆς είχε δώσει. —Θάρθῶ νά ποζάρω γιὰ τὸ πορτραίτο μου και νά ξαναπαρῶ πίσω τὴν σκουφίτσα μου...

—'Αλήθεια... Πισω απ' τὸ παραβάν... δταν ἤρθατε τυχαία...

—Δέν ἤρθα τυχαία, τοῦ χαμογέλασε ἡ κελίνη. 'Ηρθα γιατί ἤθελα νά δω ἀπὸ κοντά τὸν άνδρα που εἶχα δῆ τόσες φορές απ' τὸν κήπο... νά δω ποιά παράξενη γοητεία μ' ἔκανε τὴν μέρα πότε νά κλαίω και πότε νά γελάω... και τὴν νύχτα με κρατούσε με τὰ μάτια καρφωμένα μέσα στο σκοτάδι, σάν νά με πλησίαζε κάποιος σιγά-σιγά στο κρεβάτι μου, στὶς μύτες τῶν ποδιῶν...

ΕΝΡΙΚΟ ΒΟΛΠΙ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΤΟ 6^ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Ένας πτωχὸς οἰκογενειάρχης κατόρθωνε μόλις νά εξοικονομῇ τὸν ξηρὸν ἄρτον γιὰ τὰ παιδιὰ του. Ένα του παιδί όμως, άναγνώστης τῆς «Έβδομάδος», άπετάθη στὸν συντάκτη τῆς σελίδος «Γιὰ νά διασκεδάσετε» ὁ ὁποῖος τοῦ ὑπέδειξε με τι τρόπο νά μεταβάλλη τὸν ἄρτο σὲ τυρί και ἔτσι νά ποικίλῃ τὸ μενού των.

Α	Ρ	Τ	Ο	Σ
Τ	Υ	Ρ	Ο	Σ

Ός γνωστὸν, θά μετατρέψετε τὴν λέξη ΑΡΤΟΣ στὴν λέξη ΤΥΡΟΣ, γράφοντας στὴν κάθε σειρά τοῦ διαγράμματος μιά πενταψηφία λέξη τῆς ὁποίας μόνον ἕνα γράμμα θά διαφέρῃ ἀπὸ τὴν προηγούμενη λέξη.

Τὰ τέσσερα γράμματα που μένουν άμεταβλήτα μένουν ἔπίσης στὴν ἴδια θέση με τὴν προηγούμενη λέξη. Κάθε κουκίδα μέσα στο διάγραμμα δείχνει τὴν θέση τοῦ γράμματος που ἀλλάζει.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Ένας μανάβης ἦταν άναγκασμένος νά κάμῃ τρεῖς δρόμους γιὰ νά πουλήσῃ τὰ προϊόντα του και νά αγοράσῃ τὰ ψώνια του.

Φεύγοντας γιὰ τὸν πρῶτο του γύρο, εἶχε και μερικά λεπτά στὴν τσέπη του. Κατὰ τὸν πρῶτο γύρο, εἰσέπραξε ἄλλα τόσα, δηλαδή ἐδιπλασίασε τὰ χρήματά του. 'Επειτα ἔδωσε 5 δρ. γιὰ ἄγορές.

Στὸ δεύτερο γύρο ἐτριπλασίασε ὅσα χρήματα εἶχε, και ἔκαμε ἄγορές 9 δραχμῶν.

Στὸν τρίτο γύρο, ἔτε... ἔκαμε τὰ χρήματά του και ἔπειτα ἔκαμε ἄγορές 12 δρ.

Όταν πήγε σπίτι του εἶχε 128ρ. Πόσες

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

ΘΑ ΖΕΣΤΑΙΝΟΤΑΝ ΕΤΣΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ...

—'Η σύζυγος τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως. —Κάνει κρύο. Τί λές ν' άνάψω τὴ σόμπα με τὰ χειρόγραφα τῆς... πρώτης πράξης τοῦ έργου σου; —'Οχι. Πάρε καλλίτερα τὰ χειρόγραφα τῆς τελευταίας, γιατί αὐτὴ γράφτηκε με περισσότερη... θερμῇ!...

εἶχε δταν ἔφυγε τὸ πρωί; —[('Η λύσις στοῦ προσεχέος)]

ΜΑΝΤΕΙΟΝ

Πέστε σ' έναν κύριο ἀπὸ τὴν συντροφιά σας νά γράψῃ σ' ένα χαρτί τὸν χρόνο τῆς γεννήσεώς του, χωρίς νά τὸν δῇ τ.ε. 'Επειτα, ἀπὸ κάτω νά γράψῃ και τὸν χρόνο που παντρεύτηκε. 'Επειτα τὸν ἀριθμὸ των γρ... του πέρασαν ἀπὸ τὸν γάμο του ἴσα με σήμερα. Καί τέλος, νά γράψῃ τὴν ηλικία του.

—'Επειτα τοῦ λέτε νά τὰ ἀθροίσῃ και ἀναλαμβάνετε σείς, χωρίς νά σας πῇ τὸν ἀριθμὸ αὐτό, νά τὸν βρῆτε μόνος σας, διαβάζοντας τον μέσα στο μυαλό του.

—'Ο κύριος δέν φαίνεται νά σᾶς πολυπιστεύῃ, κι' ἀρχίζει νά γράφῃ, χαμογελώντας εἰρωνικά. Σείς τοῦ λέτε νά σκεφθῇ καλά τὸν ἀριθμὸ, και ἔπειτα ἐξακολουθεῖτε:

—'Α! Βλέπω, βλέπω! 'Ο πρῶτος ἀριθμὸς εἶναι 3... Σκεφθῆτε πὸς ἔντονα, παρακαλῶ... 'Ο δεύτερος εἶναι 8... 'Ο τρίτος εἶναι 7... 'Ο τέταρτος εἶναι 2....

Καί ἔτσι, πρὸς μεγάλην του έκπληξιν, θά μεταυῆσετε τὸ ἄθροισμα που εἶναι 3872.

Σημειώσατε, ὅτι πάντα τὸ ἄθροισμα εἶναι 3872!

Τὸ παιχνίδι συνεπὲς γίνεται μιά μόνη φορά.

Αὐτὸ γιὰ τὸ ἔτος 1936. Γιὰ τὸ ἔτος 1937 θά ἔχομε ἄθροισμα 3874, δηλαδή τὸ διπλάσι τοῦ 1937.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Όσο βάσεις, τόσο μικραίνει. Όσο βγάξεις, τόσο αὐξάνει. Τι εἶναι;

—[('Η λύσις στοῦ προσεχέος)]

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Ποιὸς εἶπε;

1η —Δέν φοβούμαστε τίποτα, παρά μόνον μήπως πέσῃ ὁ οὐρανὸς στο κεφάλι μας.

2α —Αὐτὸ εἶναι μιά ἄλλη ἱστορία...

ΑΝ ΤΟΝ ΩΦΕΛΗΣΑΝ!...

—Γιὰ πὲς μου...Πιστεύεις ὅτι τὰ φάρμακα ὠφελοῦν;

—Ξέρω ὅτι τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα μου, εἰκοσι πέντε ὀλόκληρα χρόνια τὸν ὠφέλησαν ὑπερβολικά.

—Και τί δουλειά ἔκανε;

—Εἶχε φαρμακείον!!

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ... ΚΟΜΜΑΤΙ

—'Επὶ τέλους άκουσα κάτι εὐχάριστο σῆμα στο δωμάτιο τῆς γειτόνισσάς μου που

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΓΟ 5ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ
'Ο ΛΙΓΟΣ θά μετατραπῇ σὲ ΠΑΡΑ, ὡς ἑξῆς:

Λ	Ι	Θ	Ο	Σ
Λ	Α	Θ	Ο	Σ
Β	Α	Θ	Ο	Σ
Β	Α	Ρ	Ο	Σ
Π	Α	Ρ	Ο	Σ
Π	Α	Ρ	Α	Σ

ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

—'Ο πλούσιος κτηματίας δολοφονήθηκε τὴν ὥρα ἀκριβῶς που ζητοῦσε βοήθεια ἀπὸ τὴν αστυνομία, γιατί ἐφ' ὅσον κρατοῦσε τὸ τηλέφωνο με τὸ δεξιὸ χέρι (ὅπως ἀπέδειξε ἡ ἀνάκρισις που ἤδρε τὸ άκουστικό στη δεξιὰ γωνία τοῦ γραφείου), δέν ἦταν δυνατό νά κρατήσῃ συγχρόνως με τὸ ἴδιο χέρι και τὸ περιστρόφο. Σημειωτέον ὅτι ἡ πληγὴ τοῦ περιστρόφου βρισκόταν στο δεξιὸ κρόταφο.

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΡΗΣΗ

—'Ο βοσκὸς ἔχει 301 πρόβατα

ΤΟ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

—'Ο νεαρὸς Παῦλος θά φύγῃ με τὴν βάρκα του ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα Α και θά πάῃ κατ' εὐθείαν στο νησάκι Γ. 'Επειτα, ἀντὶ νά πάῃ κατ' εὐθείαν σὲν νησάκι Δ, θά περιπλεύσῃ προηγουμένως τὸ νησί Ε (δηλαδή θά ταξιδεύσῃ πρὸς τ' ἄριστερά τῆς εἰκόνας ὥστε νά ἀφήσῃ δεξιά τὴν Ε). Θά περάσῃ τότε ἀπὸ τὸ νησί Δ και θά φθάσῃ στὴν ἀποβάθρα Β1. Θά κατευθυνθῇ ἔπειτα στὴν ἀποβάθρα Β3, και τέλος, περνώντας μεταξύ τῶν νησιῶν Δ και Ζ, ἡ ἔπειτα Δ και Γ., θά κατευθυνθῇ στὴν Ε.

με ξεκουφαίνει με τὸ πιάνο της...

—Τί; Μπετόβεν;... —'Οχι, τοὺς χαμηλὲς που ἤρθαν νά τὸ παρουν...

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ

—'Εργάτης.—Κύριε διευθυντά, παντρεῖμαι ἔχετε, και θά ἤθελα νά μοῦ ἀνεβάσετε τὸ μισθό... —'Εργοστασάρχης.— Λυποῦμαι πολύ, πατερί μου. 'Η 'Εταιρία όμως εἶναι ὑπεύθυνη μόνο γιὰ τὰ... δυστυχήματα που γίνονται μέσα στο εργοστάσιο!

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΑΞΙΖΕΙ Η ΖΩΗ

ΔΕΝ ΣΟΥ ΑΞΙΖΕΙ

...Σ' ΑΓΑΠΩ

Η μαύρη νύχτα, η άσπρη
με κλάμμα κι' αν τελειώση
και ρόδα άδρα αν δεν στρώση
σαν έρθη ή χαραυγή,
ρόδα έχω εγώ τα λόγια σου
κι' απ' την πικρή ζωή μου
τραγουδία οί στεναγμοί μου
γλυκόλαλα έχουν βγή.

Κι' αν ήμουν ως τα σήμερα
για όλα άπελπισμένος,
λέω τώρα πιά: «ωριμένως
άξίζει ή ζωή ξανά,
άφου με συλλογίζονται
μάτια ξενητεμένα
κι' άφου τρέμουν για μένα
δυο άλλα χείλη άγνά...».

Διαβάτης πιά ξεκούρατος
το δρόμο ξαναρχίζω
μα τώρα δεν δακρύζω,
δεν κλαίω μεσοστρατίς,
για ένα μονάχα θλίδομα,
που δεν είσαι κοντά μου
να νιώσης τη χαρά μου
και να την μοιραστής...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

□ □

ΣΙΓΑΝΟ ΚΛΑΜΜΑ

Απόψε που ή βραδυά είναι τόσο γλυκειά,
πώς θέλελα να βρίσκομαι κοντά σου, πολύ
κοντά σου, και χωρίς να μιλώ κυταζοντάς
σε να σου θυμίζω τις ελπίδες μας, την τό-
σο πρόωρα σβυσμένη άγάπη μας, να νο-
σταλγώ τις πρώτες μας μέρες, που σ'όταν κα-
θάριο ούρανό τους δεν ύπηρε ούτε το πα-
ραμικρό συννεφάκι.

Απόψε που ή βραδυά είναι τόσο όμορ-
φη, πόσοι πόθοι μου θάβλελα να ζωντανέ-
ψουν, πόθοι που αυτοί π' άγάπησαν θαβεία
μπορεί να καταλάβουν, αυτοί που πόνησαν
όταν είδαν πώς ή κάθε χαρά σβύνει γι' α-
τούς, αυτοί που δάκρυσαν στο χαμό του
πιο πολύτιμου τους πράγματος: της άγάπης
τους.

Τώρα, που ή βραδυά είναι τόσο ήσυχη,
θέλελα νάσουν κοντά μου έστω και μόνο
βλέποντάς σε να ξαναζούμε μαζί τις χαμέ-
νες μας χίμαιρες που πέθαιναν μαλαζωμέ-
νες απ' την κακιά μας μοίρα.

Απόψε μέσα στην θαλπωρή της νύχτας,
θέλω να τα ξεχάσω όλα τα δικά σου, θέλω
σ' ένα σιγανό κλάμμα, άπόψε, να θέλω
μέσ' στο κλάμμα μου αυτό κλαίγοντας να
παραπονεθώ στο άπειρο που θα με άκούη,
κάποια παράπονα τόσο γλυκά, τόσο λεπτά,
όσο λεπτό είναι το άεράκι στις φυλλωσιές
των δέντρων.

Απόψε, θέλω να κλάψω τόσο πολύ να
άπόψε...

ΑΓΓ. ΚΟΥΤΣ.

Κι' έγύρισε τους ώμους σου... Φοβήθη-
κες θαρρείς μην άντικρύσης τη ματιά μου,
αυτή που τόσο καιρό σ' έλουζε με τη μεγα-
λείτερη έμπιστοσύνη και την πιο άγνή ά-
γάπη, και δεν θέλησες ούτε να με δής!...Τί
τάχα νόμισες πώς θα σου έλεγαι: Πώς είσαι
ψεύτρα, πώς είσαι άπιστη!... Θάρρεψες ή-
σως πώς θα σε κύταζε άγρια σαν τον 'Ο-
θέλο, πώς θα σε τρώαζε ίσως... 'Όχι! Δεν
θα θύμωνε γιατί μ' άρνήθηκες, ούτε θα ζή-
λευε... Θα σου έλεγαι μονάχα πώς δεν άξι-
ζεις!... 'Ό! Πίστηέ με, δεν άξίζεις για
την άγάπη μου!

Είναι τρανή ή άγάπη μου για σένα και
δεν σου άξίζει!...

Κ. ΤΡΙΚΕΡΙΩΤΗΣ

□ □
ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΓΕΩΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Κορίτσι μου,
Αν θέλησες νάρθες μαζί μου, αν θελή-
σες—όχι να μ' άγαπήσες—βαρέθηκα πιά
τις άγάπες μόνο να συντροφεύσεις τάχα
άπογευμάτα μου θα γνωρίσεις την ετυχία.
Δεν θα σου ύποσχεθώ τίποτε, ούτε παλά-
τια, ούτε άτίμητα πετράδια, χρυσά φανταγε-
ρά στολίδια και άλλα... περιττά έξοδα για
μένα, μόνο σου ύπόσχομαι την ξεγνοιασιά,
την ετυχία.

Καθ' άπόγευμα θάβναι, για σένα το ξεσέ-
πασμα μιάς νέας πτυχής του παραδείσου.
Το γέλιο θάν' χαλαγμένο στ' άλλα σου
χείλη και ξέρω—τί έγνοιάμός—να διηγούμαι
τόσο όμορφα ιστορίες εύθυμες, άστεία έπει-
σόδια. Το γέλιο είν' ή χαρά, ή ετυχία και
άμα σέ... μάθω να γέλας... θάσαι ετυχι-
σμένη.

Δεν θα σου μάθω τίποτα για μένα: θα
μείνω ό "Άγνωστος λίγων ήμερων κατακα-
νισμένων δειλινών. Και σ' ό το ίδιο. Δεν
θα ενδιαφερθώ ούτε γιατί έρχεσαι, τί κά-
νεις, που πιάς. Τί με νοιάζει; Σέ μένα δε
θάδρως τον Έρωτα, φιλά θερμά, παρατε-
ταμένα, ήδονικά ούτ' όρκους άγάπης αλώνι-
ας—όπως όλες—να κι' ούτε ζήλειες—κο-
ρίτσι μου—γιατί άγνησες «γιατί δεν ή-
θες» Ούφ! ΑΝ είμαι τόσο μελαγχολικός, εί-
μαι τόσο άπογορευμένος απ' όλα—άκούτ'
απ' όλα—έν τούτοις κοντά σας θάμαι πάντα
εύθυμος.

Θάμαι ένας μικρούλης γελοιοποιός, θα να
σας κάνω με τ' άστεία μου να γέλατε χα-
ρούμενα, μεταλλικά και στο άκουσμα του
γέλιου σας θα ξεγνώ και εγώ.

Θάμαι ό ταπεινός σας Τριβουλέτος όταν
με βαρεθήτε—διάβολο τέτοιου τύπου δε κρα-
τάνε... τις γυναίκες—όταν λοιπόν με βαρε-
θήτε—μοντέρνα δεσποινίς—δε θα με νοιάζει
κι' αν ψιθυρίστε «μά τί ήταν αυτός μόνο
κουβέντες, δίχως φιλά και χάδια» μ' άσφα-
λώς δε θα τελειώσετε την φράση σας γιατί
τα χείλη σας θάχουν σφαλιχτή μέσ' στο φιλή
του άλλου, το φιλή του Πέθου. ΑΝ έλθετε...
λιγάκι μαζί μου, θ' άναπαύεστε απ' τις ή-
δονικές, προτερινές στιγμές και θα μοι
χαρίστε και μένα—σαν έλεγχοσύνη—λίγη
συντροφιά που είμαι τόσο μόνος...
Έλάτε, λοιπόν! Σας περιμένω!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΕΩΜΠΡΕΣ

Πέρασ' ό χρόνος κι' άδικα
παλεύω, άπελπισμένα,
να διώξω την άγάπη σου που έντός μ' άκό-
μα ζή...

Απόστασα, κουράστηκα,
ζητώντας στα χαμένα,
να βρω μιάν άπολύτρωση και λησμονιά μαζί.
Και τί δεν έδοκίμασα,
ποθώντας να ξεχάσω,
φαντάσου ότι έσύρθηκα σ' έρώτων άγκαλιές
γιατί μ' αυτό έθάρρεψα
πώς θα να ξεγελάσω
και θα κοιμήσω μέσα μου άποθυμιές παλές.
Τού κάκου! Η νοσταλγία σου
πιο δυνατή γυρίζει
πνεύ ή καρδιά στη θύμηση και τρέμει το
κορμί,

σαν φαντασθώ την όψη σου
π' άκόμα πλημμυρίζει
τη ζήση μου την άχαρη, καθ' ώρα και
στιγμή.

Και όμως, πώς θα τόθελαι
πολύ να σε μισήσω,
τόσο, που αν σ' αντίμωνα, μια μέρα, να
σου πώ:

«Δε σε γνωρίζω! Άνώφελα,
γυρνάς το νο μου πίσω...».
Να σε μισήσω θάβλελα κι' ως τόσο σ' ά-
γαπώ.

ΡΙΤΣΑ ΣΠΡΑΟΥ

□ □

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Μικρή πεταλουντίτσα μου, γιατί σαν πέ-
φτει το θλιμμένο βράδυ, που οί πόνοι μου
μεγαλώνουν και κάποιο βάρος πλανώνει τα
στήθια μου, γιατί έρχεσαι μέσ' στην φτω-
χή κάμαρά μου, στριφογυρίζοντας στο φτωχό
λυχνάρι μου, κρατώντας μου συντροφιά;

Είσαι μήπως ή άγνή ψυχή κάποιας χαμέ-
νης ζωής, ή μήπως κάποιος ψυχρός άνεμος
σ' έφερε απ' εκεί, απ' το πανώρητο χωριό
όπου πετά άδιάκοπα ή σκέψη μου;...

..Μ' αν στ' άλήθεια ήλθες απ' εκεί πέ-
σου, πέσ μου, κάτι για ΚΕΙΝΗΝ

Μ' άγαπά, ή ούτε καν με σκέπτεται;
Πές μου φτωχή πεταλουντίτσα, πόσους μι
το αγιάτρευτο πικρό φαρμάκι της, έχει κά-
ναι δυστυχισμένους σαν κι' έμένα. Πές μου
ό ναί, πέσ μου.

.....

Μά έσύ δεν μου μιλείς. Τριγυρίζεις μο-
νά σιωπηλά στο έτοιμόσβυστο λυχνάρι
μου...

Ίσως, γιατί δεν θέλεις, να με κάνεις πιο
δυστυχισμένο.

ΚΙΤΣΟΣ ΟΡΦΑΝΟΣ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιά με-
ριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας
και τη διεύθυνσή σας για την ύπηρεσία
του περιοδικού.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες
άπαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον
άριθμό του φύλλου, για το όποιο μάς
γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα
από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Όσοι στέλνουν περισσότερα από όσε
δρίζουμε να έχουν ύπ' όψει τους ότι θί
διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυ
ποιήματα και τα άλλα θα σβίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργα-
σία σας αν δεν λάβετε άπάντηση σ' εκείνη
που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθ
ύπ' όψει. Να σημειώνετε σε κάθε και-
νούργια άποστολή πότε έλάβατε άπάντη-
ση στην προηγούμενη.

Σ η μ. Ός γνωστόν ή «Εβδομάς» κεί-
νει τα έργα των άναγνωστών της και δη-
μοσιεύει τα έγκρινόμενα χωρίς καμ-
μιά χρηματική άμοιβή.

Κ. Φιλίππιδην, Βηρυτός. Έτησία
συνδρομή σας έλήφθη.

Αχιλ. Καργάδον. Κοινότατο το «Σε
περιμένα». Ποάγματι χιλιοειπωμένα γραμ-
μένα μέτρια. Και το «Χυνόπορο» άτεχνο και
με λανθασμένο ορθό. Ν. Γεωμπερύν. Θα
δημοσιευθί με κάποιες αλλαγές. Γιωργ.
γο ν. Μητροαλέξην. Δεν μάς άρσσει το
τέλος του «Κορσισιού». Η άρχή είναι καλ-
λίτερη. Τα άλλα έλήφθησαν και σας άπαν-
τήσαμε ήδη. Έύαν. Καλό το πεζό σας
άλλα πολύ γενάλο για την σελίδα της Λο-
γοτεχνίας. Θα έπρεπε να περιοποιή άρκετά.

Ε. Π. Κ. Έγκρίνεται το «Ο-
νειροπολούμε». Όσον άφορ
τη «Γυναικά» μάς είναι δύ-
κολο να την χαρακτηρίσουμε
ως «πρώτα». Παιδάσκι
στιχαπλοκή χωρίς το έλάχιστο
έχνος τέχνης. Δεν φανταζόμα-
στε ποτέ να βρίσκετε καλούς
στίχους σαν κι' αυτούς εδώ!

Έχετε ένα σώμα φρειδνίο
πώς όπου περνάς το θαυμαστό
σκορπάς.

Έχετε μια καρδούλα διαμαν-
τένια
που όταν χτυπά γίνουμε σιλάδες
σου παντοτεινός.

Θεώνην Παναγιωτο-
πούλου. Πολύ σχολαστικά
γραμμένο το διήγημά σας. Μη
διάξεστε να δημοσιεύσετε άφου
είσθε άκόμα τόσο μικρή. Δια-
βάστε Έλληνες περσογράφους.
Μη γράφετε από τις δυο πλευ-
ρές του χαρτιού. Γιωργον
Δ. Λύκαν. Έγκρίνεται το
«Για σένα». Το «Ολοκαύτω-
μα» άκατάλληλο για το περιοδι-
κό μας. Για τα κλά σας λόγια
εύχαριστούμε. Πικραμένα
χέιλη. Δημοσιεύουμε έδώ με-
ρικά τετράστιχα του έμμετρου
γράμματός σας γιατί είναι άο-
κατά διασκεδαστικά αν και όχι
τόσο τεχνικά γραμμένο.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΙ:

Ήθελα νάγραφα κι' εγώ
στίχους στην «Εβδομάδα»,
όχι για άλλο τίποτα
μα να μου πη ξετίπωτα
αν έχουν οι στίχοι μου
καμμία νοστιμάδα.

Να μου έλεγε θα ήθελα,
—οί στίχοι μου—με βάρος
χωρίς περιστροφές
σταράτα και αν φας
είναι δημοσιεύσιμοι;
έχουν κανένα βάρος;

Έάν μου πη πώς είν' καλοί
θα γράφω κι' ως σκοτίζομαι
και δεν θα ήσυχάσω.
Γιατί θα μ' έμβαρύνει
τόρα που σχηματίζομαι
κι' άλλους θα ετοιμάσω.

Άρχισα προ καιρού πολλοί
κι' έχω γράψει πολλούς
Και θάχω έως σήμερα τραδούδες
ετοιμάσει

Και αν μου πη πώς είν' καλοί
που θαν=φρονω=πολλοί
Τους δίνωμε εις το κοινόν τότε να
τους διαβάση

Εάν όμως ο μη γένοιτο;
μου πητε παρ' ελπίδα
Δεν είν' καλοί, τότε κι' εγώ
άλλους πιά δεν θα κάμω
Θα λυτρωθώ τότε κι' εγώ
απ' αυτήν την φροντίδα
Και θα καθήσω ήσυχα
σαν πρώτα εις τ' ανά μου.

Απάντησέ μου=όταν θές=
άλλ' άνευ κολακείας,
αν θελήσες, δέξαι,
άπάντησιν να στείλεις.
Στην στήλην κείνην π' έχετε
της άλληλογραφίας.
Κ' έκείθεν την λαμβάνουν
τα Πικραμένα χείλη.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, Αθήναι

('Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνος 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα και
μη δεν επιστρέφονται.

Ρέννον Χ. Λυπούμεθα πολύ που θα
σας δυσαρεστήσαμε αλλά άδυνατούμε να δη-
μοσιεύσωμε τα ποιήματά σας γιατί είναι έν-
τελώς πρωτόλεια και άτεχνα. Για τα καλά
σας λόγια εύχαριστούμε. Π. Εύγένιον.
Δεν θάταν άσχημοι οί στίχοι σας αν τους δου-
λεύατε περισσότερο. Δείχνουν ότι θα κα-
τορθώνατε κάτι αν κατεβάλλατε περισσότε-
ρη φροντίδα και προσοχή. Α. Κας. Το
«Θυμάμαι» είναι παράφρασις γνωστού μας
ποιήματος, δεν θυμόμαστε πιά τίνος ποιη-
τού. Το «Μές το μαύρο σκοτάδι» δεν διαβά-
στηκε γιατί είναι γραμμένο κι' από τις δυο
πλευρές του χαρτιού. Σας παρακαλούμε να
συμμορφώνεσθε με τους «όρους συνεργασί-
ας» στο μέλλον. Επίσης να μη στέλνετε

SCHERK

Από τους
Πεκότες και
μυημπίκια
ούτε
ίχνος πλέον.

Μεγάλο φιαλίδιο Δραχ. 90.
Μικρότερο Δραχ. 55.

Έτσι μας γράφει μια Κυρία από το Ψυχικό. Αυτό δείχνει
άλλη μια φορά ποσο αποτελεσματικά έπενεργεί ή Λοσιόν
προσώπου Scherk. Μεταμορφώνει το δέρμα και αφαιρεί όλες
της ακαθαρσίες. Η νέα επιδερμίδα παρουσιάζεται φρέσκια,
χωρίς λεκέδες, λεία • Γεν. Αντήνος: Π.Ι. Μαγκριώτης,
Ερμού-Νίκης αρ. 10. Τηλ. 25-739.

Scherk
Face
Lotion
(Λοσιόν δα το πρόσωπο)

Ζητήστε από την εται-
ρία Scherk, Ενω-
σμένη, Πούδρα το-
Scherk • Μεγάλο πο-
σό, 80, μικρότερο 50.

πράγματα που είναι σχεδόν αντίγραμμένα από ξένα πεζά ή ποιήματα γιατί θ' αναγκασθούμε να σας αποκλείσουμε από την συνεργασία αναγνωστών. Όταν λέμε «προχειρογραμμένο» εννοούμε ότι δεν του δώσατε την απαιτούμενη προσοχή και το γράψατε διαστικά, χωρίς να σκεφθήτε και να δουλέψετε καλά αυτό που γράφετε. Αλκην Μαράτην. Όχι δημοσιεύσιμος ο «Χειμώνας». Μόνο το πρώτο τετράστιχο πολύ καλό. Μ. Ν. Τ. Το τελευταίο σας κατώτερο

από τα προηγουμένα σας. Έσείς μπορείτε να γράψετε κάτι καλλίτερο. Το περιμένουμε. Γιόργον Ν. Αποστολόπουλον. Έγκρίνονται οι «Αλλοιότιμοι Σκοποί». Θ. Μεχρονίκη. Φοβερά άτυχημένο το ποίημά σας. Λήτε το και μόνος σας.:

ΟΠΤΑΣΙΑ

Δύστυχη! Δε σε φοβίζει ο θαμπός
δ' λαοπομένος δρόμος
οι ίσκιος, ο σάος της ζωής

Θ. ΜΕΧΡΟΝΙΚΗΣ

Κακοχτενισμένα Μαλλιά

θέλουν και ιδιαίτερη περιποίηση. Θα το επιτύχετε εάν λούζετε τα μαλλιά σας μία φορά την εβδομάδα με το Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (ΤΕΤ-Νουάρ). Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που δίνει στα μαλλιά υγεία, φρεσκάδα και τ' απαλάσσει από την πιτυρίδα. Δύο ειδών Σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: Για τα ξανθά το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ, για τα σκούρα μαλλιά το ΣΑΜΠΟΖΑΝ.

ΔΡΧΜ 12,50
ΣΑΜΠΟΥΑΝ
ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

ΓΕΝ.ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΣ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1915

Έν Αθήναις οδός Βύσσης και Α-γάθωνος 10

Έν Χαλανδρίω οδός Α-γίου Γεωργίου 19.

Έν Νέα Κοκκινιά οδός Π. Τσαλδάρη 150 και Λαοδικίας (γωνία) εναντι φαρμακείου Μανρομάτη.

Αι έγγραφαι ήρχισαν.

Είς όλα τα μαθήματα εφαρμόζεται νέα μέθοδος της Μεγάλης Γαλλικής Ακαδημίας.

Αποτελέσματα θετικώτατα και ήγγυμένα.

Είς το Κεντρικόν Αθηνών λειτουργεί τμήμα διὰ Μοντελλίστας. Τμήμα διὰ πρακτικής Μοδίστας. Τμήμα διὰ Κυρίας.

Το Ατελιέ γυναικείων φορεμάτων λειτουργεί ως πάντοτε με τα Μοντέλλα των Οίκων των Παρισίων Πατού και Ζενί.

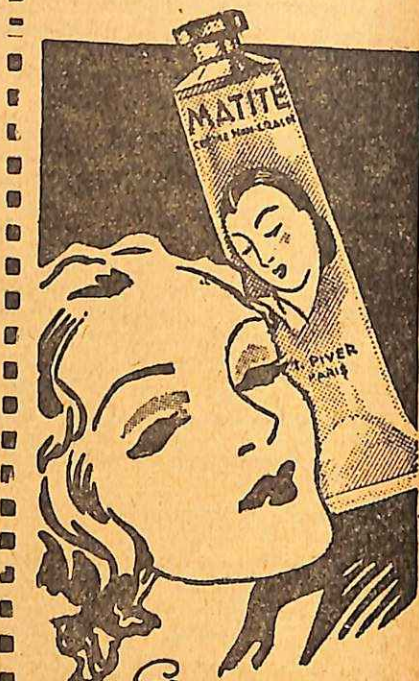
Τμήμα Μοντέλλων διὰ Μοδίστας.

Το οικτροφείον λειτουργεί ως πάντοτε μόνον εις το Κεντρικόν Αθηνών, υπό τους καλλιτέρους παιδαγωγικούς δρους.

Ώραι έγγραφών 9-12 π.μ. και 3-5 μ.μ. καθ' έκαστην.

ΣΙΝΔΟΝΟΠΛΑΝΑ βαμβακερά δρ. 19, ημίλινα δρ. 34, διπλών νρεββατιών δρ. 38, ημίλινα δρ. 49, σεργίς φαγητού ημίλινα δρ. 235, έγγλέζικα δρ. 475, μαχαιροπήρουνα άνοξύδωτα και φθηνά.

Γραφεία Αντιπροσωπειών: Έν Αθήναις Μητροπόλεως 22 Ιον πάτωμα (Σύνταγμα). Έν Πειραιεί Αγ. Κωνσταντίνου 16.

Είναι η μόνη, που μελαχρρίζομαι, γιατί ξέρω ότι δεν δαμώχω, γάση, αλλά το δέρμα

Η ΝΕΑ
Κρέμα
MATITÉ

Η κρέμα αυτή είναι απόλυτως ουδέτερα, ήγγυμένως χωρίς γλυκερίνη και αποτέλει την καλλιτέραν σκευασία, που θα μπορούσε κανείς να όνειρευθί διὰ την πούδραν και το μακιγιάρισμα. Δεν παστώνει το πρόσωπο και εξατμίζεται τελείως, χωρίς να άφίνη ίχνη. Έχει μελετηθί ειδικώς διὰ την όνομαστήν πούδραν χωρίς τάλκ, (μάτ, διότι όλα τα συστατικά της είναι μάτ), την πούδραν MATITÉ

L. T. PIVER

PARIS

ΜΗΝΥΤΑΡ.

Έκδόσεις

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Έξεδόθη και κυκλοφορεί το Ιον τεύχος της «Γαλλικής Ανθολογίας» περιέχον έκλεκτα ποιήματα των μεγάλων λυρικών της Γαλλίας, Ουγκώ, Μυσσέ και Λαμαρτίνου, με τας εικόνας, τας βιογραφίας και ανέκδοτα και αυτόγραφα των ποιητών. Μεταξύ των ποιημάτων αυτών είναι και το έρωτικώτατον άριστούργημα του Λαμαρτίνου ή «Λίμνη». Αι μεταφράσεις όφείλονται εις τον ποιητήν και διευθυντήν του περιοδικού Γ. Σημριώτην.

Το περιοδικόν προλογίζεται από τον άκαδημαϊκόν κ. Παύλον Νιρβάναν.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ, Ιδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, τ. διευθυντής της Κλινικής ST. CODUL των Παρισίων, δέχεται τας

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

όλας τας δυσμορφίας, έγκαύματα, ουλές, στίγματα, άγγειώματα κ.λ.π.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΣΙΝ

χωρίς ήλεκτρόλυσιν άνευ στίγματος, άνευ πόνου. Βερανζέρου 12α.

ΔΙΤΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Νίκαν. Θα προσφέρετε σοκολατάκια και λικέρ. Μπορείτε να προσφέρετε και γλυκίσματα.

Καλωσύνη. Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι το δέρμα σας είναι λιπαρό. Πάντως δεν πρέπει να βάξετε κρέμες, γιατί όσον άστριγκάντ κ' άν εινε, ύποδοθηί έντούτοις την λιπαρότητα. Θα κάμετε την ίδια κουβρα με την διαφοράν ότι αντί κρέμας, πρδ της πούδρας θα μεταχειρίσεσθ την έξής λουιδν, ή όποία θα σας ώφελήσθ πολν για το στρώσιμο της πούδρας άρχει να έντελεσθ καλά.

Lait d' amandes	50 gr.
Eau dist. d' Hamamelis	10 »
Glycerine pure	10 »
Eau de roses	200 »

Προσέχετε γιατί το Χαμάελις της παραπάνω συνταγής, δεν είναι χαμομήλι, άλλ' ειδικό εύρωπακό συστατικό για καλλυντικά. Γι' αυτό ρωτήστε άν έχη ό φαρμακοποιός. Για τα βλεφαρα κάθε βράδυ ζεστές κομπρέσες από μαραθόσπορο.

Αδα ή δεσποινίς δα. Ο μαρσμός της επιδερμίδος σας όφείλεται εξ ολοκλήρου στην μη καλή έως τώρα περιποίηση του προσώπου σας. Ασφαλώς τα πολλά και μάλιστα θλαθερά καλλυντικά καταστρέφουν το δέρμα, έν τούτοις όμως μία κρέμα ή μία καλλυντική λουιδν άγνή χρειάζεται σε μία κοπέλλα 23 χρόνων. Αυτά τα καφε στίγματα να μη τα περάξετε γιατί θα γεμίσετε όλη. Σαπούνι δεν πρέπει να μεταχειρίσεσθ καθόλου για το πρόσωπο. Είναι καταστρεπτι-

κλ. Την τακτική που πρέπει να ακολουθήσετε θα την δρhte λεπτομερώς, στα άρθρα που άρχισε να γράφη ό κ. Λαδάς στην γυναικεία σελίδα για την περιποίηση του προσώπου. Πάντως άν θέλετε ξαναγράψτε μου άν το δέρμα σας είναι ξηρό ή λιπαρό ή ουδέτερο για να μπορέσω να σας όρίσω καλλυντικά.

Δορέττα. Πολν εύχαρίστωθ θα έκπληρωθί ή έπιθυμία σας. Δεν έχετε παρδ να τον έπισκεφθίτε και θα σας συμβουλεύσθ ό,τι πρέπει. Η έξέταση θα γίνθ δωρεάν, άρκει να του πήτε το ψευδώνυμόν σας.

Αδικημένη. Σας εύχαρίστω για τα τόσο καλά σας λόγια. Η κατάσταση των ματιών δεν είναι και τόσο δυσεξήγητη κατόπι των όσων ύποφέρετε. Η ύπερκόπωση του σώματος, οι άπνίες, ή λύπη κ.τ.λ. άντανανκλουν άμέσως στα μάτια και συχνά παρουσιάζεται όλόγυρα των ένας κύκλος σκοτεινού κατά το μάλλον χρώματος, που δίδει μίαν θλιθερή όψην στο πρόσωπον. Λοιπόν κάθε βράδυ κάνετε μερικές χλιαρές κομπρέσες στα μάτια με άραιότατο χαμομήλονερο. Κατόπιν να τ' άλειφετε τριγύρω έλαφρώς με λίγο Huile de myrthe.

Πρδ παντός όμως να κάνετε και την έσωτερική θεραπεία που σας έχω πθ. Στο πρόσωπο να βάξετε ήμέραν παρ' ήμέραν άσπράδι άγνού κτυπημένο και να τ' άφαιρίτε μετά δέκα λεπτά με δαυδία και χλιαρό νερό. Να πλένεσθ με χλιαρό νερό και ποτέ με σαπούνι. Μ' ένα σιμβίόλι δροσίξετε το πρόσωπο μετά το πρσινό και βραδυνό πλύσιμο, καθώς και πρδ της πούδρας με την κάτωθι λουιδν.

Eau de fleurs d' oranger	125 gr.
Glycerine	2,5 »
Teinture de benjoin	5 »

Αυτά για 45 μέρες μέχρις ότου ανάλαβθ

Τό μυστικόν ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ Χειλέων

Αι πραγματικά κομψές γυναίκες γνωρίζουν ότι το μακιγιάρισμα σημαίνει ζωρότητα — όχι βάψιμο. Το κραγιόνι TANTZΗ δεν βάφει ποτέ άπλώς τονώνει το φυσικό σας χρώμα. Προσδίδει νεανικήν δροσερότητα εις τα χείλη σας — μια άσύλληπτη γοητεία εις την όποιαν δύσκολα άνδιστανται οι άνδρες. Για όσες έπιθυμούν περισσότερο χρώμα, ιδίως για το βράδυ, ύπάρχει ειδικό κραγιόνι TANTZΗ.

ΑΦΤΙΑΧΤΑ: Χείλη δίχως κραγιόνι φαίνονται ξεθωριασμένα.
ΒΑΜΜΕΝΑ: Χείλη πασαλειμμένα με βαφή φαίνονται άφύσικα.
TANGEE: Τονώνει το φυσικό ρόδινο χρώμα των χειλέων σας.

Τό καλλίτερο Κραγιόνι του Κόσμου
TANGEE
Καταρρει τό "βαμμένο" ύφος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ

ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

ELBEO

τὸ δέρμα καὶ κατόπιν ξαναγράψτε μου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ φιλὴ σας, πρόκειται περὶ δερματικῆς παθήσεως καὶ ὄχι περὶ πανάδων. Πολὺ εὐχαρίστως ὁ κ. Λαδάς θὰ τὴν δεχθῇ πρὸς ἐξέτασιν καὶ θὰ τὴν συμβουλευθῇ ὅ,τι πρέπει. Ἀλλὰ τὸ ταχύτερον.

Μαριάνθη. Ἀσφαλῶς σὰς ἐξεμεταλλεύθησαν. Ἡ κρέμα Χαρέμ εἴτε λιπαρὰς μορφῆς εἶναι εἴτε Βάνισιν πωλεῖται ἀντὶ δρχ. 18 τὸ δαξάνι. Γιὰ νὰ εἰσθε σίγουρη ὅτι θάναί φρέσκια νὰ τὴν ζητᾶτε στὸ φαρμακεῖον Χ. Λήτου (Σταδίου 13). Σ' ὥρι-

σμένες περιπτώσεις, ὅπως τώρα σὲ σὰς, κἀναι πολὺ καλὸ. Γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα σὰς ἀπαντᾷ ἰδιαίτε-
ρως.

ΛΟΡΑ

= SOL =
Πρωτοβάνης
Επιπλωσίς
Εἰς 15 000 000 μέτρων
Χαρετ Τραπεζαρίας
καὶ
Υφάσματα Ἐπιπλῶν
ὅλων τῶν Πυλῶν
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 6
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΔΙΕΥ. ΠΑΛΛΑΣ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

μὲ τὴν τελευταίαν ἀπλουστάτην μέθοδον, τὴν Brillantine CHARMINE CHARMINE A'. Διὰ τὰ μαύρα καὶ καστανά μαλλιά.

CHARMINE B' Διὰ τὰ ξανθά.

Ἀναζωογονεῖ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας χωρὶς νὰ εἶναι βαφὴ καὶ ἐντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς κόμης σας. Μαύρα, Καστανὰ ἢ ξανθά.

Καταργεῖ πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ δίδει χωρὶς νὰ θλάπτῃ καθόλου τὴν ὠραιότεραν στιλπνότητά. Ἐξαλείφει τὴν πιτυρίδα καὶ σταματᾷ τὴν τριχόπτωσιν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

Ἡ Ἐπικίνδυνος Ζώνη ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ μεταξὺ τῶν δοντιῶν διαστήματα, τὰς ἀτελείας τοῦ σμάλτου καὶ τὴν γραμμὴν ἐπαφῆς τῶν οὐλῶν μὲ τὰ δόντια. Ἐδῶ, μόρια τροφῶν ἀπρόσιτα εἰς τὴν ὁδοντοβουρσά σας, ὑφίστανται ζύμωσιν καὶ ἀναπτύσσουσιν ὀξέα πού προσβάλλουν τὰ δόντια καὶ τὰ οὐλα προκαλοῦντα σήψιν καὶ ἔρεθισμὸν.

Ἡ ὁδοντόπαστα ΣΚΟΥΙΜΠ εἶναι ἀλκαλική. Συνδυάζει εἰς μίαν συσκευασίαν ἀσφαλεῖς καὶ ἀκινδύνους ἰδιότητας καθαρισμοῦ καὶ στυλβώσεως μὲ ἀλκαλικὰς ἰδιότητας ἰδιαιτέρως ὠφελίμους διὰ τὰ οὐλα. Ἐξυγιαίνει καὶ ὁμορφαίνει τὰ οὐλα κατὰ τρόπον θετικὸν καὶ ἀσφαλῆ.

Καθαρίζετε τὰ δόντια σας τακτικὰ μὲ τὴν εὐχάριστη ἐπιστημονικὴ ὁδοντόκρεμα ΣΚΟΥΙΜΠ πού ἀποκαλύπτει τὴν φυσικὴ λευκότητα τῶν δοντιῶν σας καὶ γίνεται ἀγρυπνὸς φρουρὸς τῆς Ἐπικίνδυνου Ζώνης.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
28 ΟΜΗΡΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
SQUIBB
Ἡ ΑΛΚΑΛΙΚΗ
Ὀδοντόπαστα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Α. Χ. Β. Ἐν τὰ ὅθθα. Περιεργὴ εἶναι πολλὰς φορὰς ἡ νοοτροπία τῶν ἀρρώστων. Τὰ θέλουν ὅλα σώνει καὶ καλὰ ἀπὸ τὸ γιὰ τὸ, κανεῖς τοὺς δὲ δὲν παραδέχεται ὅτι μόνος ὁ γιὰ τὸς δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε ἂν δὲν τὸν βοηθήσῃ καὶ ὁ ἄρρωστος. «Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει» ἔλεγαν πολλὰ σοφὰ ὁ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ σὰς. Θέλετε νὰ σὰς δώσω ἓνα φάρμακον γιὰ τὸν ἐφιάλητὴ πού σὰς βασανί-

ζει. Περιεργὸν ὅμως, ἀφοῦ κατορθώσετε καὶ ξεπερνᾶτε τὴν ἡμέρα, ἀποφεύγοντας ὅλα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς τὰ καταφέρνετε ἔτσι τὴς νυχτερινῆς ὥρας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν κάνετε ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ σας. Σκεφθῆτε ὅμως ὅτι ἂν αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐξακολουθήσῃ ἡ καταστροφὴ θὰ εἶναι ἀναπόφευκτος. Δὲν θὰ σὰς σώσουν δὲ τὰ ἄριστα πού παίρνετε στὰ μαθηματικὰ οὔτε στὰ φυσικὰ. Πάρτε τώρα λίγη Βαλεριάνη (δάμνα) ἕως 30 γραμ. Θὰ παίρνετε 60 σταγόνες τὴν ἡμέρα, 30 τὸ πρωῒ, καὶ 30 τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἐπίσης πρὸ τοῦ ὕπνου θὰ παίρνετε ἓνα χάπι ἀπὸ τὸ κατὼ φάρμακον.

Lupuline
Bromure de camphre
pour 1 pillule, No 20

0,20 cent.
0,15

Ἐπί μόνον. Ἐχετε ἀπόλυτα δίκην ὅσα μοῦ γράφετε. Δὲν θὰ εἶναι βέβαια καθόλου εὐχάριστο νὰ σταματήσῃ τόσο νωρὶς γιὰτὶ ἀσφαλῶς τότε θὰ ἐπακολουθήσουν πράγματα τὰ ὁποῖα καθεστὴς ἄλλο παρὰ εὐχάριστα θὰ εἶναι. Ἐγὼ βέβαια θὰ προσπαθῶ τώρα νὰ σὰς ὑποβοηθήσω γιὰτὶ τὴν προκειμένη περίπτωση ὑπάρχουν ἀρκετὰ μέσα τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ σὰς ἀνακουφίσουν μὲ τὸ παραπάνω. Ἡ Ἀγκομενίνη καὶ ἡ Σιστομενίνη εἶναι ἀρκετὰ καλὴ καὶ μπορεῖτε νὰ

N363 B70

Προφυλαχθῆτε
ἀπὸ τὴν ὑγρασία
καὶ τὸ κρυὸ μὲ τὴν

ΚΡΕΜΑ NIVEA

Τρίβετε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς σας κάθε βράδυ καὶ πρὶν ἐξέλδετε μὲ Κρέμα NIVEA. Ἔτσι ὁ ἀέρας καὶ ἡ κακοκαιρία δὲν δύνανται νὰ σὰς βλάψουν. Τὸ δέρμα σας μένει μαλακὸν νεανικὸν καὶ τρυφερὸν.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΥΤΙΟΝ	8.50 ΔΡΧ.
ΤΟ ΜΕΣΑΙΟΝ	15
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ	30

ἩΜΗΝΥΤΗΡ

ΚΥΡΙΑ!

Σὰς συνιστῶμεν νὰ βάφετε μόνον τὰς φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματά σας ὡς καὶ τὴς ψάθες σας μόνον μὲ τὰς γυναικείας καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς ΑΡΤΙ, διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε βεβαίως ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάφῃ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφρὴν μὲ «ΑΡΤΙ» οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ΑΡΤΙ» οὐδέποτε ξεβάφουν. Ἐμπριμὲ φορέματα βάφονται ἐπιτυχῶς μὲ βαφὰς «ΑΡΤΙ» ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματισθοῦν μὲ τὸν ἐιδικὸν ἀποχρωματιστὴ «ΑΡΤΙ».

Αἱ βαφαὶ «ΑΡΤΙ» πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 61 μοντέρνους χρωματισμούς. Ἐκαστὸν πακετίδιον βάφει 150 δρὰμια ὕφασμα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ

ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΡΤΗΣΙΜΟΥΣ

κάμει χρήση, είναι όμως ανάγκη να κάμει και δυό-τρία κουτιά ενέσεις:

Progynon B. Oliosum των 50.000

"Αν σας παρουσιασθή δὲ λίγο περισσότερο δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν θεραπεία. Θὰ γίνῃ δὲ αὐτὴ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο. Πρῶτον θὰ πάρετε τὰ κομπριμέ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν των, μετὰ θὰ κάμει τις ἐνέσεις σταματώντας κάθε φάρμακο δυὸ ἡμέρας πρὶν καὶ δυὸ ἡμέρας μετὰ.

Αὐτὸ θὰ ἐπαναληφθῇ ἄλλῃ μιᾷ φορὰ. Καὶ ἐπειτα καλὸν εἶναι κάθε τόσο νὰ παίρνετε πότε τὸ ἓνα εἶδος κομπριμέ καὶ πότε τὸ ἄλλο. Μετὰ δυὸ μῆνες μοῦ ξαναγράφετε. Πάντως, ἐπαναλαμβάνω, οὐδεὶς ἀπολύτως κίνδυνος γιὰ ὅ,τι δῆποτε ὑπάρχει.

"Αἰδιόρωτον. Πράγματι νὰ εἰσθε ἀδιόρθωτος καὶ πολὺ καλὰ ἐκάματε νὰ διαλέξετε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο.

Γιατὶ δὲν ἐξηγεῖται ἀλλοῶς πὼς πάθατε τόσες ἱστορίες καὶ ἐξακολουθεῖτε ἀκόμα νὰ μὴν πηγαίνετε σὲ γιατρό. Προσασίεσθε ὅτι δὲν ἔχετε χρήματα καὶ γι' αὐτό. Ἐγὼ ὁμῶς νομίζω ὅτι ὁ μόνος λόγος εἶναι ἡ ἀμέλεια, γιατί ὑπάρχουν ἀρετὰ ἰδρύματα ποὺ περιβάλλουν τελείως δωρεὰν καὶ ποὺ μονάχα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἰδρύθησαν. Τέλος τώρα δὲν πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ καμμιὰ ἀπολύτως θεραπεία γιατί τὰ φαινόμενα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε μαρτυροῦν μιὰ κυστίτιδα καὶ πρέπει νὰ ἀποφύγετε κάθε τι, γιατί διατρέχετε τὸν κίνδυνο μεγαλειτέρας συμφορᾶς. Νὰ καθήσετε λοιπὸν ὅσο μπορείτε φρόνιμα νὰ κάμει δίαιτα καὶ νὰ πάρετε τὸ φάρμακο "Αρεγκὼν (δυὸ κουτία) σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν του.

"Όταν δὲ τελειώσῃ, ὅποτε θὰ ἔχουν περάσει καὶ τὰ φαινόμενα τῆς κυστίτιδος, τότε μὲ ἐπισκέπτεσθε καὶ σὰς στέλνω σ' ἓνα ἱ-δρυμα νὰ κάμει θεραπείαν χωρὶς νὰ πληρώσετε.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Δοκιμάσατε αὐτὸ τὸ νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

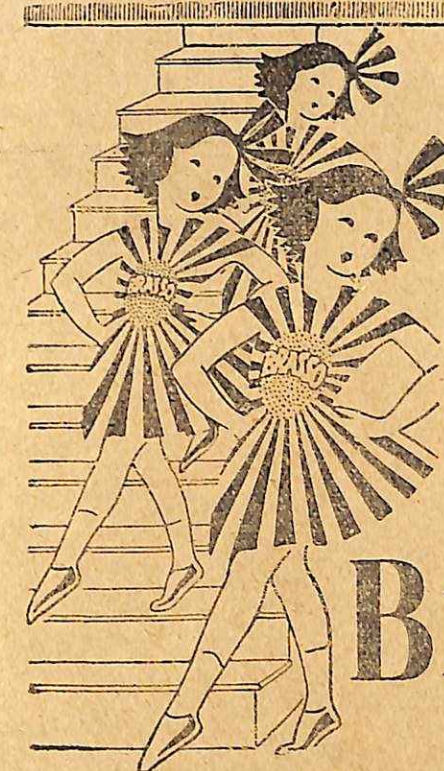

Δοκιμάσατε ἤδη σήμερον αὐτὸν τὸν ἀπλὸν τρόπον. Δὲν γνωρίζετε ἀποτυχίαν καὶ θὰ σὰς δώσῃ ἔτσι μαγευτικὸν χρῶμα νέας κόρης ὅπου θὰ κάμῃ τὰς φίλας σας νὰ σὰς θαυμάζουν καὶ νὰ σὰς ζηλεύουν. Ἀπλώσατε προσεκτικὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου σας καὶ τοῦ λαιμοῦ σας Κρέμα Τοκαλὸν χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθῆτε ἐλαφρὰ πούδρα παίρνοντας κατὰ προτίμη-

σιν τὴν πούδραν Τοκαλὸν, ἢ ὅποια εἶναι παρασκευασμένη διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ μὲ τὴν Κρέμα αὐτή. Ἡ ἀλλαγὴ ὅπου θὰ παρατηρήσῃτε εἰς τὸν καθρέπτην θὰ σὰς ἐκπλήξῃ. Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν, χρώματος λευκοῦ ἀπλώνεται ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ προσώπου σὰν ἀδιόρατο πέπλο ὠραιότητος, δίδοντας ἓνα μαγευτικὸν βελουτέ, ἐπιτρέπει τὸ ἐνιαῖο ἄπλωμα τῆς πούδρας, τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ σχηματίσῃ πλάκας καὶ ἀνομοιόμορφα στρώματα καὶ τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ τέσσαρας φορὰς περισσότερον. Ἡ Κρέμα Τοκαλὸν χρώματος λευκοῦ, περιέχει κρέμα φρέσκῃ καὶ ἐλαιόλαδον προαναμεμιγμένα καθὼς καὶ ὕλικά πολλὰ τοκοτικά καὶ λευκαντικά. Αὐτὰ διαλύουν τὰ μαῦρα στίγματα, συσφίγγουν τοὺς διεσταλμένους πόρους, λευκαίνουν καὶ γλυκαίνουν τὴν πὺδ σκούρα καὶ σκληρὰ ἐπιδερμίδα.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

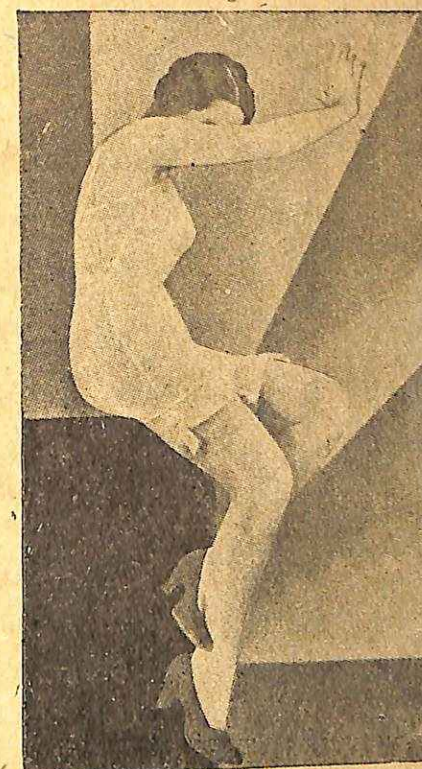
Χειρουργὸς - Ὀториνολαρυγγολόγος
Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν
Μέγαρον Μαλάμου, Ἐμμ. Μπενάκη
καὶ Μαυροκοδάτου 6, ἀπὸ 4-6 μ.μ.
Τηλ. 29-562

Μὲ τὸ BRASSO ὅλα γίνονται
σὰν καθρέπτες.

Τὸ BRASSO εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττὸν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμάσετε τὰ τελευταῖα μονέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ — ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες. Μιὰ δοκιμὴ θὰ σὰς πείσῃ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 21-400

"Αφδαστος ἢ Συλλογὴ τῶν Νέων Μαλλίνων διὰ
γυναικεῖα Παλτὰ καὶ Φορέματα.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ

FORMA
ΒΟΥΛΗΣ 12

2 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ
ΥΑΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Μουσικά
ΑΙΟΛΟΥ 61